

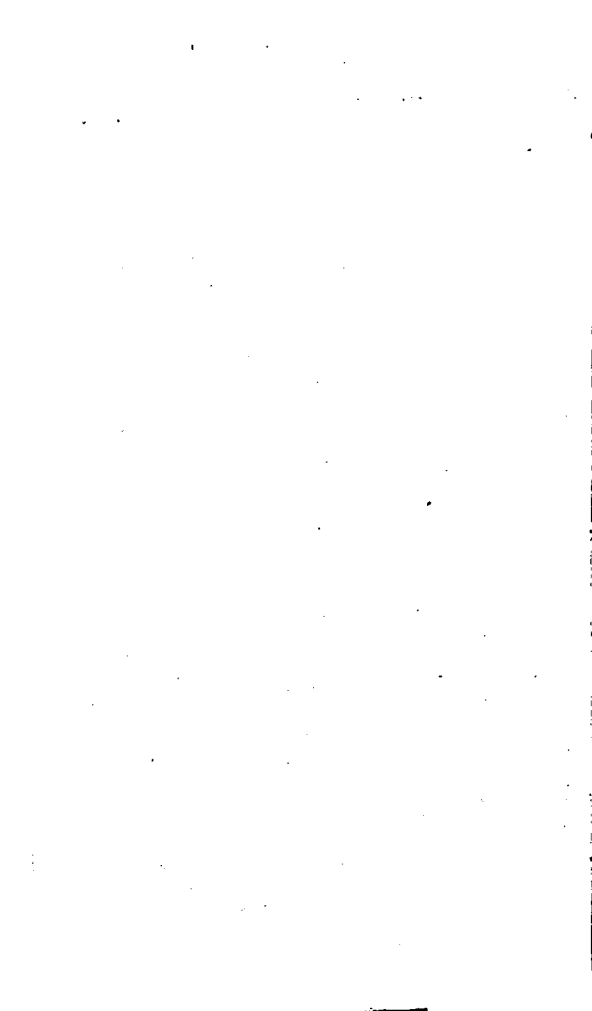
Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LUCIANI

22851 SAMOSATENSIS

COLLOQUIA

Selecta, et Timon.

CEBETIS THEBANI

Tabula.

MENANDRI

Sententiae Morales.

Graece et Latine.

Colloquia Luciani et Timonem Notis
illustravit

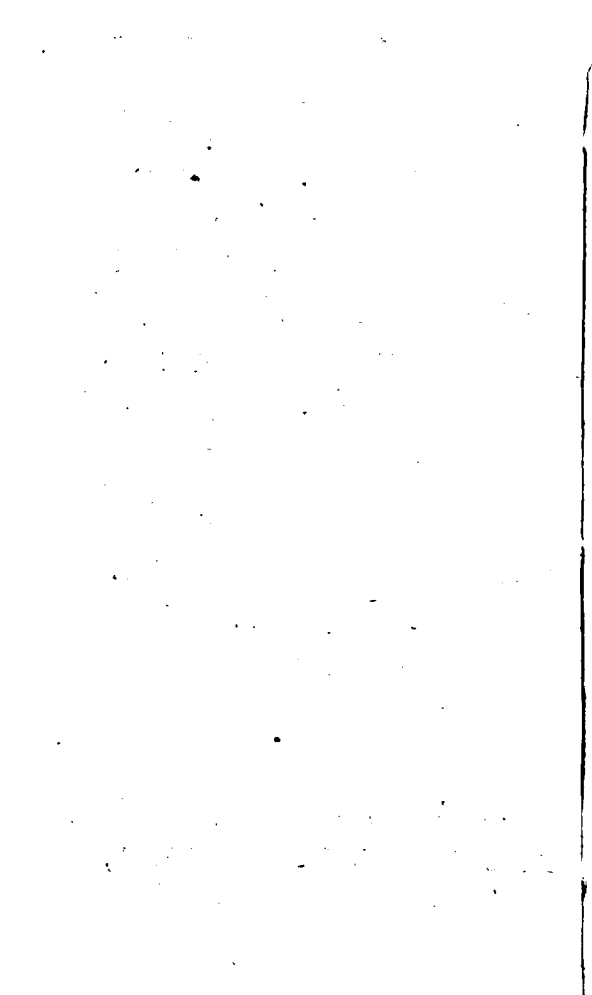
TIBERIUS HEMSTERHUIS.

Editio Quarta.

LUGDUNI BATAVORUM,
APUD S. ET J. LUCHTMANS,

MDCCCXVII.

LECTORI BENEVOLO S. D.

TIB. HEMSTERHUIS.

Quid in hac Luciani Dialogorum praestitum sit editione, paucis accipe. R. WETSTENIUS Ejusque filius JACOBUS, ac Gener G. SMITHUS, qui, praestantissimis Scriptoribus praeulo renovatis, paternum avitumque juvandae eruditionis atque ornandae studium imitantur, in rem esse Scholarum existimarunt, delecta Luciani Colloquia luci donare, quorum nativolepore, et facilitate venustissima capti pueri libentior Græcae linguae operam navarent. Praeiverant hoc institutum non sine publica laude David Sertorius, Ingolstadtensis, Stephanus Moquot Nivernensis, qui ad usum collegiorum Ignatianae Societatis saepius Auctoris nostri dialogos exquisitos recudi curavit, Henricus Stephanus, Gulielmus Du Gardus Londini, et plures alii, quorum plerorumque nomina in obscuro latencia tanti non est commemorare. Hujus autem editionis quam cura mihi fuerit commissa, secutus sum editionem Stephani Moquot Lugdunensem, Colloquiorumque ordinem, quem ille probaverat, expressi, quoniam parum interesse arbitrabar, qua serie dialogi ponerentur: verum ne mendae priorum Editionum, facis interdum graves, moram et difficultates legentibus objicerent, veras Lectiones in Lucianum revocare consultum duxi, quae

Co.

P R A E F A T I O.

Codicum auctoritate, vel iudicio Virorum Eruditissimorum fuerant probatae. Adjunxi Timonem Luciani, Cebetis Tabulam, quam ad perfectissimum editionis Gronovianae exemplar repraesentavi, et arguta brevitate commendabiles Menandri sententias, quas aliorumque Comicorum uno volumine Henr. Stephanus collegit. Quae quidem omnia nemo inficias eat esse perutilia, cum ad cognoscendum Graecae linguae ingenium, tum ad formandos puerorum mores. Separata est a Graecis Latina versio, ne laboris, ut fieri solet, fugientes pueri interpretationem ex adverso positam adhibendo suam ipsi utilitatem defraudent: eam, in Dialogis praesertim, ferme novam confeci: quamquam enim laudandae Benedicti aliorumque industriae multum deberi confitear, quot tamen errores illi commiserint, praeter alios eximie demonstravit Doctiss. Jensus. Ad finem denique subjeci Notas, quibus Lucianum qua correxi, qua illustravi: si quid in his, quod aliis ante me praeceperint, reperias, velim tamen existimes B. L. nullius me scribia compilasse: illorum enim summo opere mores abhorreo, qui ut inertes fuci indecoro eruditionis alienae furto partas opes ostentare non erubescunt: omnia vero posse perscrutari terminos humanae vitae multum superat. Vale.

I N D E X

DIALOGORUM LUCIANI.

- A**escus. Proteſilaus. Menelaus. Paris.
 p. 59. lat. p. 70.
 Agamemnon. Ajax. 21. 25.
 Alexander. Annibal. Minos. Scipio. 36. 43.
 Antilochus. Achilles. 22. 26.
 Apollo. Mercurius. 83. 98.
 Charon. Menippus. Mercurius. 14. 17.
 Charon. Mortui. Mercurius. Menippus;
 Charmolaus etc. 44. 53.
 Cremon. Damippus. 18. 21.
 Crates. Diogenes. 9. 11.
 Croetus. Pluto. Menippus. Midas. Sarda-
 napalus. 1. 1.
 Cyclops. Neptunus. 85. 100.
 Diogenes. Alexander. 34. 39.
 Diogenes. Anxiſthenes. Crates. Pauper,
 50. 60.
 Diogenes. Manſolus. 19. 22.
 Diogenes. Pollux. 30. 36.
 Doris. Thetis. 95. 111.
 Iris. Neptunus. 93. 109.
 Juno. Jupiter. 75. 88.
 Juno. Latona. 73. 86.
 Jupiter. Aefculapius. Hercules. 70. 83.
 Jupiter. Mercurius. 64. 76.
 Jupiter. Sol. 81. 96.
 Mars. Mercurius. 71. 82.
 Menelaus. Proteus. 87. 102.
 Menippus. Aescus. Pythagoras. Empedo-
 cles. Socrates. 41. 48.

Index Dialogorum Luciani.

Menippus. Amphilocho. Trophonius. 55.
65.

Menippus. Cerberus. 13. 16.

Menippus. Chiron. 62. 73.

Menippus. Mercurius. 12. 14.

Menippus. Tantalus. 27. 32.

Mercurius. Apollo. 71. 84.

Mercurius. Charon. 2. 3.

Mercurius. Maja. 79. 94.

Minos. Sostratus. 28. 34.

Neptunus. Delphines. 90. 105.

Neptunus. Nereides. 91. 107.

Nireus. Therites. Menippus. 60. 72.

Panope. Galene. 88. 104.

Philippus. Alexander. 56. 65.

Pluto. Mercurius. 4. 5.

Protesilaus. Pluto. Proserpina. 16. 19.

Simylus. Polystratus. 7. 8.

Terpsion. Pluto. 24. 29.

Timon. 99. 117.

Triton. Nereides. Iphianassa. 97. 113.

Venus. Cupido. 68. 81.

Venus. Cupido. 76. 90.

Vulcanus. Apollo. 65. 77.

Vulcanus. Jupiter. 67. 79.

Xanthus. Mare. 94. 110.

Zenophantes. Callidemides. 5. 6.

Cebetis Tabula. 132. 155.

Gnomæ Menandri Morales. 156. 182.

ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος α.

Κροῖστος. Πλούτων, Μένιππος, Μίδα-
δας, Σαρδανάπαλος.

Κρ. **Ο**ὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων. Μέ-
νιππον τουτονὶ τὸν κύνα πα-
ροικοῦντα. ὧς ἢ ἐπείνοιν κοὶ κατὰς ἡ-
σόν, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον
τόπον. Πλού. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργά-
ζεται, ὁμόνευρος ἄν; Κροῖ. Ἐπειδὰν
ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ σένομεν, ἐκείνων
μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδα-
ς, τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανάπαλος δέ,
τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν θυ-
σαυρῶν, ἐπιγελά, καὶ ἐξονειδίζει, ἄν-
δράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκα-
λῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει
ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς
ἐς. Πλού. Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μέ-
νιππε. Μέν. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων· μι-
σῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους
ὄντας, οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐτι μέμνηνται,
καὶ περιέχονται τῶν ἄνω· χαίρω τοι-
γαροῦν αἰῶν αὐτούς. Πλού. Ἀλλ' οὐ
χρή· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν ξεροῦ-
μενοι· Μέν. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλού-
των,

25των, ὁμύφηφος ὦν τοῖς τούτων ξενυγ-
μοῖς; Πλού. Οὐδαμῶς· ἀλλ' οὐκ ἂν
ἐθελήσαιμι σασιάζειν ὑμᾶς· Μέν. Καὶ
μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς
30οὐδὲ παυσομένου μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε,
ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ
καταγελῶν. Κρ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις·
Μέν. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ὅτε
ὑμεῖς ἐποιοῖτε προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦν-
35τες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντροφῶν-
τες, καὶ τοῦ θανάτου τοπαράπαν οὐ
μνημονεύοντες· τοιγαροῦν οἰμώζετε,
πάντων ἐκείνων ἀΦηρημένοι. Κροῖ. Παλ-
λῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημᾶ-
40των Μίδ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ.
Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Μένιπ. Εὗγε,
οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ
δὲ, τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνεί-
ρων, ἐπάσομαι ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν
45ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Διάλογος β.

Ἑρμῆς, Χάρων.

Ἑρ. **Λ**ογισώμεθα, ὦ Πορθμεῦ, εἰ δο-
κεῖ, ὅπρῳ μοι ὀφείλεις ἤδη,
ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.
Χά. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅμεινον γὰρ
5δρίσαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέζερον.
Ἑρ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένην ἐκομίσαι πέν-
τε

τε δραχμῶν. Χά. Πολλοῦ λέγεις· Ἐρ.
 Νῆ τὸν Λίδωνέα. τῶν πέντε ὠνησάμεν,
 καὶ τροπῳτῆρα δύο ὀβολῶν. Χά. Τίθει
 πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ἐρ. 10
 Καὶ ἀκέραιαν ὑπὲρ τοῦ ἰσίου, πέντε ὀ-
 βρλοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χά. Καὶ τού-
 τους προσίθει. Ἐρ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπι-
 πλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεργότα,
 καὶ ἥλους δέ, καὶ καλῶδιον, ἀφ' οὗ 15
 τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅ-
 παντα. Χά. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.
 Ἐρ. Ταῦτά ἐστιν· εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς
 διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ· πότε δ' οὖν
 ταῦτ' ἀποδώσειν Φῆς; Χά. Νῦν μὲν, 20
 Ἐρμῇ, ἀδύνατον· ἦν δὲ λοιμός τις ἡ
 πόλεμος καταπέμφῃ ἀθρόους τινας, ἐνέ-
 σαι τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει πα-
 ραλογιζόμενον τὰ πορθήσια. Ἐρ. Νῦν
 οὖν ἐγὼ καθεδούμαι τὰ κάκιστα εὐχόμε- 25
 νος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπο-
 λαύοιμι. Χά. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. ὦ Ἐρ-
 μῇ· νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρεας, ἀφικνουῦνται
 ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. Ἐρ. Ἀμεινον οὕτως,
 εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνωτο. ὑπὸ σοῦ τὸ 30
 ὄφλημα· πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ
 Χάρων, οἶσθα οἷοι παραγίναντο, ἀνδρεῖοι
 ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλευ, καὶ τραυ-
 ματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκω.
 τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἡ ὑπὸ 35
 τῆς γυναικὸς, ἡ ὑπὸ τρυφῆς ἐξέφθικώς
 τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὥχροι γὰρ
 ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι αὐτῶν διὰ χρά-

40ματα ἤκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλή-
λοις, ὡς εἰκόχσι. Χά. Πάνυ γὰρ πε-
ρικόθητά ἐσι ταῦτα. Ἐρ. Οὐκοῦν οὐδ'
ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν πικρῶς ἀ-
παιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Διάλογος γ.

Πλούτων, Ἑρμῆς.

Πλού. Τὸν γέροντα εἶφα, τὸν πάντ'
γεγενηκότα λέγω, τοῦ
πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ
εἰσὶ, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηράντες πεντ-
5τακισμύριοι. Ἐρ. Ναί, τὸν Συκυνώνιον
ῥῆς· τί οὖν; Πλού. Ἐπεὶ μὲν, ὦ
Ἑρμῆ, ζῆν ἔαον ἐπὶ τοῖς ἐμπνέοντα-
ῖς, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἑλ-
λα τοσαῦτα, εἰ γε οἶόν τε ἦν, καὶ ἔτι
10πλείω· τοὺς δὲ γε κύλαπας αὐτοῦ,
Χαρῖνον τὸν νέαν, καὶ Δάμωνα, καὶ
τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐΦεξῆς ἀ-
παντα. Ἐρ. Ἀποπον ἂν δάξεις τὸ
παιούταν. Πλ. Οὔμενον, ἀλλὰ δι-
15κατέτατον· τί γὰρ ἐκεῖναι παθόντες
εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖν; ἢ τῶν χρη-
μάτων ἀντιπαιούνται, οὐδὲν προσήκου-
τες; ἃ δὲ πάντων ἐστὶ μακρότατον, ὅτι
καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θανάτου
20οῦσιν ἐν γε τῷ Φανερό· καὶ νεοῦντος,
ὡς μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύ-
σκειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἂν ῥαῖσῃ·
καὶ

καὶ ὅλως· ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν
 ἀνδρῶν· διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνα-
 τος, οἱ δὲ προσπίπτουσιν αὐτοῦ μάτην²⁵
 ἐπιχαυνόντες· Ἐρ. Γελοῖα πείσονται,
 πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ δὲ κῆκείνους
 εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελ-
 πίζει καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι τοικῶς ἔρ-
 ῖνται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων· οἱ δὲ³⁰
 ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βό-
 σκονται, ζῶν μακαρίαν πρὸς αὐτοὺς
 τιθέντες· Πλ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσά-
 μενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰάλεως, ἀνηβη-
 σάτω, οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων³⁵
 τὸν ὄνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόν-
 τες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀπο-
 θανόντες· Ἐρ. Ἀμέλησον, ὦ Πλού-
 των· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς
 καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δὲ οἶμαί εἰσι⁴⁰
 Πλ. Κατάσπα· ὁ δὲ, παραπέμψει ἑ-
 καστον, ἀντὶ γέροντος αὐδῆς πρωθήβης
 γενόμενος.

Διάλογος δ.

ΖηνοΦάντης, Καλλιδημίδης.

Ζη. Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς
 ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γάρ, ὅτι
 παράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ
 ἐμφαγὼν ἀποπνίγην, οἶσθα· παρῆς γάρ
 ἀποθνήσκοντί μοι· Καλ. Παρῆν, ὦ⁵
 ΖηνοΦάντης· τὸ δ' ἐμὲν παράδοξόν τι
 ἄ³ γέ-

ἐγένετο· οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιοδ-
 ῶρον τὸν γέροντα. Ζη. Τὸν ἄτεκνον,
 τὸν πλούσιον, ὃ σε τὰ πολλὰ ἤδωκεν
 10 συνόντα. Καλ. Κεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθε-
 ράπτεον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τε-
 θνήξασθαι· ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκη-
 φον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιβωνδῶ
 ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομβιν τινα ὁδὸν ἐπὶ
 15 τὸν κληῖρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ
 Φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἶνοχόον, ἐπει-
 δὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδῶρος αἰτήσῃ πι-
 εῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμ-
 βαλόντα ἐς κύλικα ἑτοιμον ἔχειν αὐ-
 20 τὸ, καὶ ἐπιδουῖναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο
 ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφή-
 σειν αὐτόν. Ζη. Τί οὖν ἐγένετο; πά-
 νυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ.
 Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν, δύο
 25 ἤδη ὁ μεिरαπίσκος κύλικας ἐτοίμους
 ἔχων, τὴν μὲν τῇ Πτοιοδῶρῳ τὴν ἑ-
 χουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν
 ἐμοὶ, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν
 τὸ Φάρμακον, Πτοιοδῶρῳ δὲ τὸ ἀΦάρ-
 30 μακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν,
 ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην
 ὑποβολιμαῖος ἔντ' ἐκείνου νεκρὸς· τί
 τοῦτο γελαῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὲν
 οὐκ ἔδει γε ἐνταῖρην ἀνδρὶ ἐπιγελῆν. Ζη.
 35 Ἀσεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπον-
 θας· ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; Καλ.
 Πρῶτον μὲν ἐπεταρέχθη πρὸς τὸ αἰφύ-
 διον· εἶτα, συσεῖς οἷμαι τὸ γεγενημένον,
 ἐγέλα καὶ αὐτὸς οἶα γὰρ ὁ οἶνοχόος εἴρ-
 γα

γασαί. Ζη. Πλὴν, ἀλλ' οὐδὲ σὲ τῆμο
ἐκπύρομον ἐχρῆν τραπέσθαι· ἦκε γὰρ ἄν
σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφάλεστερον, εἰ
καὶ ὀλίγων βραδύτερας ἦν.

Διάλογος ε.

Σίμυλος, Πολύστρατος.

Σί. "Εἴ κεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ
σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη σίμαι αὐ
πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.
Πο. Ὅστις ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σί-
μυλε. Σί. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ'⁵
ἐβίως τρέποντα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ
ἐβδομήκοντά σου ὄντος ἀπέθανον. Πο.
Ἐπερήδισα, εἰ καὶ σοι παράδοξον τοῦ-
το δόξῃ. Σί. Παράδοξον, εἰ γέρας
τε, καὶ ἀσθενῆς, ἄτεκνός τε προσέτι,¹⁰
ἡδίσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο. Πο.
Τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι
καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ
γυναικὲς ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ
σῆτος ἀνδοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ¹⁵
τὰς ἐν Συκελῖα. Σί. Καὶνὰ ταῦτα·
ἐγὼ γὰρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην.
Πο. Ἀλλ' ὑπέρβει μοι, ὦ γενναῖε,
παρ' ἄλλων τῶναθά· καὶ ἐώδεν μὲν
εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μέλα πολλοὶ·²⁰
μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγατο,
ἅπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιπα. Σί.
Ἐτυράνυσας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμὲ.

Πο. Οὐκ· ἀλλ' ἐρασὰς εἶχον κυρίου.
 25 Σί. Ἐγέλασα· ἐρασὰς σὺ τηλικούτος
 ὢν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων. Πο. Νῆ
 Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει·
 καὶ γέροντά με, καὶ Φιλακρὸν, ὡς
 ὀρθῶς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ
 30 κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες,
 καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν. ὅν τινα ἔν καὶ
 μόνον προσέβλεψα. Σί. Μῶν καὶ σὺ
 τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ
 Χίου διεπύρβμευσας, εἰτά σοι εὐξάμέ-
 35 νη ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξιέραςον; Πο. Οὐκ· ἀλλὰ
 ποιούτος ὢν περιπόθητος ἦν. Σί. Αἰνίγ-
 ματα λέγεις. Πο. Καὶ μὴ πρόδηλός γε
 ὁ ἔρως οὕτοσσι πολὺς ὢν ὁ περὶ τοὺς ἀ-
 40 τέκνους, καὶ πλουσίους γέροντας. Σί.
 Νῦν μαυθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμά-
 σιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης
 ἦν. Πο. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 τῶν ἐρασῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχί
 45 προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπ-
 τιστὴν δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐ-
 τῶν τινὰς ἐνίοτε. οἱ δὲ, ἡμιλλῶντο,
 καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ πε-
 ρὶ ἐμὲ Φιλοτιμίᾳ. Σί. Τέλος δ' οὖν
 50 πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων;
 Πο. Ἐς τὸ Φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν
 κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπί-
 στευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσ-
 κεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς
 55 διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰ-
 μώζειν ἅπασιν φράσας. Σί. Τίνα δ' αἰ-
 τε-

τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔχον· ἥτοι
 τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ γένους· Πο. Οὐ μὲν
 Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μεира-
 κίων τῶν ὠραίων. Φρύγα. Σί. Ἀμφίβο
 πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; Πο. Σχεδὸν
 ἄμφι τὰ εἴκοσι. Σί. Ἦδη μανθάνω,
 ἃ τινὰ σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. Πο.
 Πλὴν, ἀλλὰ πολὺ ἐκείνῳ ἀξιώτερος
 κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὅς
 ὁδεύς· ἃ ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι λε-
 γομενοὶσιν· ἐκεῖνος ποῖον ἐκληρονόμη-
 σέ· μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις
 ἀριθμεῖται, ὑπεξυμνέμενος μὲν τὸ γέ-
 νειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὖ-πο
 γυνέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ
 Ὀδυσσεὺς εὐνετώτερος λεγόμενος εἶναι.
 Σί. Οὐ μοι μέλει· καὶ στρατηγησάτω
 τῆς Ἑλλάδος, εἰ δακεῖ· ἐκεῖνοι δὲ μὴ
 κληρονομεῖσθαι μόνον.

Διάλογος 5.

Κράτης, Διογένης.

Κράτ. Μοίριχον τὸν πλούσιον θύγα-
 νωσκες, ὦ Διδυγεσ, τὸν
 πάντι πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου. πῶ-
 τας πολλὰς δολιχὰς ἔχοντα; οὐδ' ἀνε-
 ψίδες Ἀριστάς, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, ὃ
 τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εὐώθει ἐπιλέγειν,
 "Ἢ μ' ἀνέστη", ἢ ἐγὼ σε. Διο. Τίνας
 ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλή-
 λους;

λους; Κρά. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτε-
 10ρος, ἡλικιωταὶ ὄντες, καὶ τὰς διαβή-
 κας ἐς τὸ Φανερὸν ἐτίθεντο. Ἀριστεύ-
 μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσ-
 πότην ἀφίεις τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοί-
 ριχον δὲ ὁ Ἀριστεύς, εἰ προαπέλθοι αὐ-
 15τοῦ· ταῦτα μὲν ἐγγράπτο· οἱ δὲ ἐθε-
 ράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ
 κολακείᾳ· καὶ οἱ μάντις, εἴτε ὑπὸ τῶν
 ἄσρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε
 ὑπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων.
 20παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
 ἄρτι μὲν Ἀριστεὺς παρεῖχε τὸ κράτος,
 ἄρτι δὲ Μοίριχον· καὶ τὰ τέλαιντα,
 ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖ-
 νου, ἔρρετε. Διο. Τί οὖν πέρας ἐγένε-
 25το, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον.
 Κρά. Ἀμφω τεθνήσκουσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέ-
 ρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρα-
 συκλέα περιῆλθον ἀμφω συγγενεῖς ὄν-
 τας. οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους
 30οὔτω γενέσθαι ταῦτα· διαπλέοντες γὰρ
 ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον
 τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰά-
 πυγι, ἀνετράπησαν· Διο. Εὖ ἐποίη-
 σαν· ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἡμεῖς.
 35οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλή-
 λων· οὔτε πώποτε εὐξάμεθα Ἀντισθέ-
 νην ἀποθάνειν, ὥς κληρονομῆσαιμι τῆς
 βακτηρίας αὐτοῦ· εἶχεν δὲ πάνυ καρ-
 τεράν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος· οὔτε
 40οῖμαι σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κλη-
 ρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήμα-
 τα,

τα, καὶ τὸν πίδα, καὶ τὴν πῆραν χθονικας δύο θέρμων ἔχουσιν. Κρά. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διδυγενες· ἔ γάρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀν-45
τισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Διο. Τίνα ταῦτα Φῆς; Κρά. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. Νῆ Δία50
μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλούτον παρ' Ἀντισθένους, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. Κρά. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευσεν ἡμᾶς κλη-55
ρονομῆσειν προσδοκῶν· ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. Διο. Εὐκρίτως, οὐ γὰρ εἶχον, ἐνθα δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεργυρότερες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σάβρα τῶν βαλλαντιῶν· 60
ὥς εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διεῖρει, τοῦ πυθμένος γέγειν οὐ δυναμένου. αἶδου τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐταὶ παρ-65
θένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πίδα, ἐπαντλοῦσαι· τὸ δὲ χρυσίον ἰδοῦσι, καὶ ὀνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ, ἐφύλαττον. Κρά. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλούτον· οἱ δὲ ἄβρολδον ἤξουσιν 70
χομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθέμεως.

Διάλογος ζ.

Μένιππος καὶ Ἑρμῆς.

Μέ. **Π**οῦ δὲ οἱ παλοῖ εἰσιν, ἡ αἰ καὶ
λαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν
με νέηλιν ὄντα. Ἑρ. Οὐ σκολῇ μὲν,
ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ ἀ-
σπρόβλεψον, ὥς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ἴά-
κινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ
Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ,
καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὕλας τὰ
ἄρχαῖα κάλλη πάντα. Μέ. Ὅθῃ μὲν
Ἴουον ἄρῃ, καὶ κρανία τῶν σαρκεῶν γυναι-
κῶν, ὅμοια τὰ πολλά. Ἑρ. Καὶ μὴν
ἐκεῖν' ἐστίν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θάουσ
μάζουσιν, τὰ δὲ αὖ, ὧν σὺ νομῶς κατα-
φρονεῖς. Μέ. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοῖ
ἰδοῖξεν· σὺ γὰρ ἂν διαγνοίην ἐγωγεῖν.
Ἑρ. Τοῦτ' ἐδ' κρανίου ἡ Ἑλένη ἐστίν.
Μέ. Εἶτα καὶ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο
ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλλησές τε καὶ
δοῦροβαροὶ καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστα-
τοι γεγένησιν; Ἑρ. Ἀλλ' οὐκ εἶδες,
ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφῃς
γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι τοιῇδ'
ἄμφι γυναικὶ πολὺν χρόνον ἔλγεα πᾶ-
σσοι· ὅπρ' ἐκὼ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ-
τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν,
ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέν-
τοι ἄνθει, καὶ ἔχει τὴν χροῖαν, κάλ-
λι.

λιτά ἐσιν. Μέ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὃ Ἐρ-
 μή, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίσταν οἱ Ἄ-30
 χαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγο-
 χρονίου καὶ ῥαδίως ἀπανθοῦντος παροῦν-
 τες· Ἐρ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιπτε,
 συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥς ἐπιλεξάμενος
 τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλης, κείσο καταβα-35
 λὼν σεαυτὴν· ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νε-
 κροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

Διάλογος η.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μέ. ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γὰρ εἰμὶ
 σοι κύων αὐτῶν, εἰπέ μοι,
 πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης,
 ὅποτε κατῆι πρὸς ὑμᾶς; εἰκὸς δέ σε
 θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ5
 καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπότ' ἐθέ-
 λεις. Κέρ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιπ-
 πε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῃ προ-
 σῶπρ προσιέναι, καὶ οὐ πᾶνυ δεδιέναι
 τὸν θάνατον δοκῶν, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι10
 τοῖς ἔξω τοῦ σομίου ἐςῶσιν ἐθέλων·
 ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος,
 καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἔτι διαμέλ-
 λοντα αὐτὸν δακῶν τῷ κωνεῖω κατέ-
 σπασα τοῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη15
 ἐκώκυε, καὶ τὰ αὐτοῦ παιδιὰ ὠδύρε-
 το, καὶ παντοῖος ἐγένετο. Μέ. Οὐκοῦν
 σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς
 Β κα-

κατεφρίνει τοῦ πράγματος; Κέρ. Οὐκ·
 20 ἄλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἴωρα,
 κατεθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πει-
 σόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς
 θαυμάσωνται οἱ θεαταί· καὶ ὅλως, πε-
 ρὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἔν-
 25 ἔχοιμι, ἕως τοῦ σομίου τολμηροῖ, καὶ
 ἀνδρεῖοι, τὰ δ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκρι-
 βής· Μέ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυ-
 θέναι ἔδοξα· Κέρ. Μόνος, ὃ Μένιππε,
 ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ
 30 σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆειτε,
 μὴδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γε-
 λῶντες, οἰμῶζειν παραγγείλαντες ἄ-
 πασιν,

Διάλογος θ.

Χάρων, Μένιππος, Ἑρμῆς.

Χά. Ἀπόδος, ὃ κατάρατε, τῇ
 5 πορθμία· Μέ. Βῆα, εἰ τοῦ-
 τό σοι ἥδιον, ὃ Χάρων· Χά. Ἀπόδος,
 Φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. Μέ.
 10 Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.
 Χά. Ἐσι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; Μέ.
 Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ
 δὲ, οὐκ ἔχω. Χά. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ-
 τὸν Πλούτωνα, ὃ μαιρῶ, ἢν μὴ ἀπο-
 15 δῶς; Μέ. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατά-
 ξας διαλύσω τὸ κρανίον· Χά. Μάτην
 εἰν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν;
 Μέ.

Μέ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότην,
 ὃς μὲ παρέδωκέ σοι. Ἑρ. Νῆ Δία θ-
 ναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνεινι 15
 τῶν νεκρῶν. Χά. Οὐκ ἀποσῆσομαί σου.
 Μέ. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορ-
 θμεῖον παράμενε· πλὴν ἄλλ' ὃ, γε μὴ
 ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; Χά. Σὺ δ' οὐκ
 ἤδεις, ὡς κομίζειν δέον. Μέ. ἤδειν μὲν, 20
 οὐκ εἶχον δέ τί οὖν ἐχρῆν δια τοῦτο
 μὴ ἀποθανεῖν; Χά. Μόνος οὖν αὐχῆσεις
 προῖκα πεπλευκέναι; Μέ. Οὐ προῖκα,
 ὦ βέλτιτε· καὶ γὰρ ἦν τλησά, καὶ τῆς
 κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον 25
 μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. Χά. Οὐ-
 δὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῖα· τὸν ὄβο-
 λον ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλ-
 λως γενέσθαι. Μέ. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ
 με αὖθις ἐς τὸν βίον. Χά. Χαρίεν λέ- 30
 γεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ
 τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. Μέ. Μὴ ἐνό-
 χλει οὖν. Χά. Δεῖξον τί ἐν τῇ πύρρῃ
 ἔχεις. Μέ. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ
 τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χά. Πόθεν 35
 τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἡγα-
 γες, οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν,
 τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελαῶν,
 καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων οἰμω-
 ζόντων ἐκείνων; Ἑρ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χά. 40
 ρων, ὅποτον ἄνδρα διεπρόβημεν σὰς ἐλα-
 θερον ἀκριβῶς, κοῦδενδς αὐτῷ μέλει,
 οὔτός ἐστιν ὁ Μένιππος. Χά. Καὶ μὴν
 ἔν σε λάβω ποτέ. Μέ. Ἄν λάβῃς, δ'
 βέλτιτε; ὃς δὲ οὐκ ἔν λάβοις. 45

Διάλογος ι.

Πλούτων, Πρωτεσίλαος, Περσεφόνη.

Πρω. **Ω** Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ,
 καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ
 Δῆμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέη-
 σιν ἐρωτικὴν. Πλού. Σὺ δὲ τίνας δέη-
 5 παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ἂν τυγχάνεις; Πρω.
 Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυ-
 λάκιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιοῶν,
 καὶ πρῶτος ἀποθανῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου.
 Δέομαι δὲ ἀφελθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀναβιβῶ-
 10 ναι πάλιν. Πλού. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρω-
 τα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρω-
 σι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχη. Πρω.
 Ἀλλ' οὐ ταῦ ζῆν, Αἰδωτεῦ, ἐρῶ ἔγω-
 γε, τῆς γυναικὸς δὲ ἣν νεύγαμον ἔτε-
 15 ἐν τῇ θαλάμῳ καταλιπὼν ὥχόμεν ἀπο-
 πλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀπο-
 βάσει ἀπέθανε ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος· ὁ
 οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀπο-
 κναίει με, ὦ Δέσποτα καὶ βούλομαι
 20 κἄν πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆ-
 ναι πάλιν. Πλού. Οὐκ ἔπιες ὦ Πρω-
 τεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδαρ; Πρω. Καὶ
 μάλα ὦ Δέσπota· τὸ δὲ πρῶγμα ὑπέ-
 ρογκον ἦν. Πλού. Οὐκοῦν περίμεινον·
 25 ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, οὐδέν σε
 ἀνελεῖν δεήσει. Πρω. Ἀλλ' οὐ φέρω
 τὴν διατρυβὴν. ὦ Πλούτων ἡράσθης
 δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἶον τὸ
 ἐρᾶν

ἔρῃν ἔστιν. Πλού Εἴτα τί σε ὀνήσει
 μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ 30
 αὐτὰ ὀδυρούμενον; Πρω. Οἶμαι πείσειν
 κἀκείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε
 ἀνθ' ἐνδὲς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.
 Πλού. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδ'
 ἐγένετο πώποτε. Πρω. Ἀναμνήσω σε, 35
 ὦ Πλούτων. Ὅρφεϊ γὰρ δι' αὐτὴν ταύ-
 την τὴν αἰτίαν τὴν Εὐριδίκην παρέδο-
 τε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκῆσιν πα-
 ρεπέμψατε, Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.
 Πλού. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμ 40
 νὸν ὦν, καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκεί-
 νῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη
 προσόψεται σε, οὐδὲ διαγνώσκει δυνα-
 μένη; Φοβήσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ
 Φεύξεταί σε καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην 45
 ὁδὸν ἀνεληλυθώς. Περ. Οὐκοῦν, ἦ
 ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι καὶ τὸν
 Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ
 ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ καθικόμενον ἐν
 τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπερ- 50
 γάσσεσθαι αὐτὸν. οἷος ἦν ἐκ τοῦ πατρὸς.
 Πλού. Ἐπεὶ Περσεφὸνῃ συνδοκεῖ, ἀνα-
 γαγὼν τοῦτον αὐθις ποιήσω νυμφίον,
 σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

Διάλογος ια.

Κνήμων, Δάμιππος.

Κνή. **Τ**οῦτο ἐκεῖνα τὸ τῆς παροι-
μίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.
Δά. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; Κνή.
Πυνθάνη δ', τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον
5 ἁκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφισθεὶς
ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβουλόμην ἐν μάλισσά
σχεῖν τὰμὰ παραλιπών. Δά. Πῶς
τοῦτ' ἐγένετο; Κνή. Ἑρμόλαον τὸν
πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευσον
10 ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν
θεραπείαν προσίετο· ἔδοξε δὲ μοι καὶ
σοφὸν τοῦτ' εἶναι, λέσθαι διαθήκας ἐς
τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκαίνω καταλέλοι-
πα τὰμὰ πάντα, ὥς καὶ κεῖνος ζηλώ-
15 σαιε. καὶ τὰ αὐτὰ πράξεις. Δά. Τί
οὖν δὴ ἐκεῖνος; Κνή. Ὁ· τί μὲν οὖν
αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτοῦ διαθή-
καις· οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέ-
θανον. τοῦ γέγονος μοι ἐπιπεσόντος·
20 καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰμὰ ὥσπερ τις
λάβραξ καὶ τὸ ἄγκρισρον τῷ δελέατι
συγκαταστάσας. Δά. Οὐ μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ αὐτὸν σε τὸν ἁλίεα· ὥς σο-
φισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. Κνή.
25 Ἐοικα· οἰμῶζω τοιγαροῦν.

Διάλογος ιβ.

Διογένης, Μαύσωλος.

Δια. **Ω** Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς,
 καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶ-
 σθαι ἀξιοῖς; Μαύ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασι-
 λείᾳ μὲν, ὃ Σινωπεῦ, δε ἐβασίλευσα.
 Καρίας μὲν ἀπάσης. ἤρξα δὲ καὶ Λυ-
 δῶν ἐνίων· καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπὸ γα-
 γόμεν· καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην τὰ
 πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος·
 καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολλοῖς
 μαρκαρτερὸς· τὰ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν 10
 Ἀλικαρνασσὶ μνήμα παμμέγεθες ἔχω
 ἐπιτείμενον, ἡλικὸν οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
 ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησηκμέ-
 νον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὰ ἀκριβεστά-
 τον εἰκασμένων, λίθου τοῦ καλλίστου, 15
 οἶον οὐδὲ νεῶν εὖρη τις ἂν ῥαδίως· οὐ
 δοκῶ σοὶ δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα Φρο-
 νεῖν; Διο. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς καὶ
 τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;
 Μαύ. Νῆ Δί ἐπὶ τούτοις. Διο. Ἀλλ' 20
 ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχυρὸς ἔτι
 σοὶ ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν εἰ
 γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας
 πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ
 σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἐμοῦ 25
 Φαλακρὰ γὰρ ἔμφω, καὶ γυμνά·
 καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνο-
 μεν, καὶ τοὺς, ὀφθαλμοὺς ἀφῆρήμε-

θα, καὶ τὰς ξίνας ἀποσεσιμώμιθα· ὁ
 30 δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι
 λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶν
 ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς
 τοὺς ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμη-
 μα αὐτοῖς ἔστι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε,
 35 οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν
 εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν
 ἀχθεφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις
 πιεζόμενος· Μαύ. Ἀνόνητα οὖν μοι
 ἐκείνα πάντα· καὶ ἰσότιμος ἔσαι Μαύ-
 40 σωλος, καὶ Διογένης; Διο. Οὐκ ἰσό-
 τιμος, ὦ γενναῖότατε· οὐ γάρ. Μαύ-
 σωλος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημέ-
 νος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν
 ἔμετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται
 45 αὐτοῦ· καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασσῇ ἔρει αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς
 γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμέ-
 νον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος,
 εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐ-
 50 δὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ
 τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοι-
 πεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκῶς ὑψηλότε-
 ρον, ὦ Καρῶν· ἀνδραποδωδέσατε, τοῦ
 σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χω-
 55 ρίῳ κατεσκευασμένον.

Διάλογος ιγ.

Αἴας καὶ Ἀγαμέμνων.

Ἄγ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυ-
τὸν ἐφθνεύσας, ἐμέλειςας δὲ
καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀ-
δυσσεά; καὶ πρῶην οὔτε προσέβλεψας
αὐτόν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε
προσεῖπεν ἱξίωσας ἄνδρα συσρατιώ-
την, ἱταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς με-
γάλα βαίνων παρῆλθες. Αἰ Εἰκότως,
ὦ Ἀγαμέμνων· αὐτὸς γάρ μοι τῆς μα-
νίας αἰτίας κατέστη, μόνος ἀντεξέτα-
σθεὶς ἐπὶ τοῖς ἔκλοις. Ἄγ. Ἡξίου
δὴ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὴ
κρατεῖν ἅπαντων; Αἰ. Ναι τάγε τοι-
αῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία,
ἀνειψιοῦ γε οὔσα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, 10
πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν
ἀγῶνα καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν
ἄθλων ὃ δὲ Λαέρτου ἐν ἐγὼ πολλὰ-
κις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκτόφθαι
ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἥξιόν εἰναι 20
καὶ ἐπιτηδεύτερες ἔχειν τὰ ἄπλα.
Ἄγ. Αἰτιῶ τοι γαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν
σέτιν, ἣ δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν
ἄπλων παραδίδδουαι συγγενεῖ γε ὄντι.
Φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέβητο αὐτὰ 25
Αἰ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, δὲ ἀν-
τεποιήθη μόνος. Ἄγ. Συγγνώμη, ὦ-
Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ἀρέχθην δόξας
ἡδὲ-

ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν.
 30 ἑκάστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ
 ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρω-
 σὶ δίκασαῖς· Αἴ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου
 κατεδίκησεν· ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι
 περὶ τῶν θεῶν· τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ
 35 οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὃ Ἀγα-
 μέμνων, εὐδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τοῦ-
 τε ἐπιτάττοι.

Διάλογος ιδ.

Ἀντίλοχος, Ἀχιλλεύς.

Ἀν. Οἶα πρῶην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς
 τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται
 περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγεννῇ καὶ ἀνά-
 ξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός
 5 τε, καὶ Φοῖνικος; ἡκροώμην γάρ, ὅπ-
 τε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὦν, θη-
 τεύειν παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ
 βίотος πολὺς εἴη, μᾶλλον, ἢ πάντων
 ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν· ταῦτα μὲν οὖν
 10 ἀγεννῇ τινι φρύγα δειλῶν, καὶ πέρα
 ταῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωνον ἴσως ἐ-
 χρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν
 φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων. τα-
 15 πεινᾷ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολ-
 ῆλθ' αἰσχύνῃ, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ
 πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ, δς, ἐξοὺ
 ἀκλεῶς ἐν τῇ φθιώτιδι πολυχρόνιον βα-
 σιλεύειν, ἐκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς
 ἄγα-

ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἰ Ἀχ. Ὡ παῖ
 Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι 20
 τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
 νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν τὸ δύστηνον
 ἐκείνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν
 δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφε-
 λῆς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ῥα 25
 ψυδῆσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμία·
 καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκείνο, ὃ Ἀντίλο-
 χος, οὔτε ἡ ἰσχυρς, πάρεσιν, ἀλλὰ κεί-
 μεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζῶφω ὅ-
 μοιοι, καὶ κατὰ οὐδὲν ἀλλήλων διαφέ- 30
 ροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ
 δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θερα-
 πεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβῆς, καὶ
 νεκρὸς ὅμοιος, ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ
 εὖθλός· ταῦτά με ἀνιᾶ, καὶ ἄχθομαι, 35
 ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. Ἀν. Ὅμως τί οὖν
 ἂν τις πάθοι, ὃ Ἀχιλλεῦ· ταῦτα γὰρ
 ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν
 ἅπαντας· ὥςτε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ,
 καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις· 40
 ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ
 σὲ ἐσμέν οἶδε· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀ-
 δυσσεὺς ἀφίξεται πάντως· φέρει δὲ
 παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ-
 ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπον- 45
 θέναι· ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν
 Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμασοὺς ἄν-
 δρας, οἱ οὐκ οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν,
 εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας
 ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν. Ἰ Ἀχ. 50
 Ἑταιρική μὲν ἢ παραινέσις· ἐμὲ δὲ οὐκ
 οἶδ'

τίδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ βίον ἀνιᾶ-
 οῖμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ
 ἀμολογεῖτε, ταύτη χείρους ἐσέ, καθ'
 55 ἑσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀν. Οὐκ,
 ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀνωφελές τοῦ λέγειν ὀρώμεν· σιωπᾶν
 γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι ἔδο-
 ται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν,
 60 ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διάλογος ιε.

Τερψίων καὶ Πλούτων.

Τερ. **Τ**οῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον,
 ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα
 ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεή-
 κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι; Πλού.
 5 Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἶγε
 ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν
 τῶν φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν
 χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων
 τὸν κλῆρον; Τερ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέρον-
 10 τὰ ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ
 πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον πρὸς ἡδονήν,
 ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα
 τοῖς νέοις; Πλού. Καὶνὰ, ὦ Τερψίων,
 νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρή-
 15 σασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονήν ἀπ. θνή-
 σκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύ-
 σις διέταξεν. Τερ. Οὐκοῦν ταύτην αἰ-
 τιῶμαι τῆς διατάξεως, ἐχρῆν γὰρ τὸ
 πρῶ-

πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρε-
 σβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, 20
 ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀνα-
 στρέφεσθαι δὲ μηδωμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν
 τὸν ὑπέργηρων, δδόντας τρεῖς ἔτι λοι-
 ποὺς ἔχοντα, μόγις δρῶντα, οἰκέταις
 τέτταρσιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν 25
 τὴν ῥίνα, λήρης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 μεσδόνοντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδόντα, ἔμφυ-
 χόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων κατα-
 γελῶμενον, ἐπαυθήσκειν δὲ καλλίστους,
 καὶ ἐρρώμενεσάτους νεανίσκους· ἔνω γὰρ 30
 ποταμῶν τοῦτό γε· ἢ τὸ τελευταῖον
 εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται
 τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην
 ἔν έντους ἐθεράπευον· νῦν δὲ πὸ τῆς πα-
 παροιμίας, ἢ ἁμαξία τὸν βοῦν πολλὰ 35
 καὶ ἐκφύρει.] Πλού. Ταῦτα μὲν ὦ
 Τερψίων, πολλὸ συνετώτερον γίνεταί,
 ἢ περ σοὶ δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί πα-
 θόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ
 τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε, 40
 φέροντες αὐτοὺς; τοιγαροῦν γέλωτα
 ὀφλισκάνετε, πρὸ ἐκείνων κωτορυττό-
 μενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδὺ
 σον γίνεται· ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνοις
 ἀποθανεῖν εὐχεσθε, τοσοῦτῳ ἅπασιν ἡδὺ 45
 προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· καινὴν γάρ
 τινα σαύτην τέχνην ἐπινενοήκατε,
 γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μά-
 λιστα εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν, οἱ δὲ έντεκυρ-
 ὕμοιν ἀνέρωσαι] καὶ τοὶ πολλοὶ ἡδὺ τῶν 50
 ἐρωμένων συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν
 τοῦ

τοῦ ἔρωτος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔ-
 χοντες μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὥς
 καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν· εἴτα ἐν ταῖς
 55 διαβήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι
 δαρυφορήσαντες, ὁ δὲ παις, καὶ ἡ Φύ-
 σις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάν-
 των· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας
 ἀποσφυγάντες. Τερ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς·
 60 ἔμοῦ γὰρ Θούκριτες πῶσα κατέφαγεν,
 αἰετὴν ἑλθόντα δοκῶν, καὶ ὁπότε ἐσίοι-
 μι, ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ
 ἐξ ὠοῦ νεοττός ἀτελής, ὑποκρώζων·
 ὥς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἶδμενος ἐπιβή-
 65 σσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπάν τε πολ-
 λὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοικτό με οἱ ἀντε-
 ρασαὶ τῇ μεγαλοδωρίᾳ· καὶ τὰ πολλὰ
 ὑπὸ Φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀρι-
 θμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων· ταῦτα
 70 γοῦν μοι καὶ σοῦ ἀποθανεῖν αἰτία γε-
 γήνηται, ἄγρυπνία καὶ Φροντίδες, ὁ δὲ
 τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιῶν, ἐφει-
 σήκει βαπτομένῳ πρῶην ἐπιγελῶν. Πλού-
 Εὔγε, ὦ Θούκριτε, ζῶης ἐπιμήκισον,
 75 πλουτῶν ἕμα, καὶ τῶν τοιούτων κατα-
 γελῶν μὴδὲ προτερόν γε σὺ ἀποθάνοις,
 ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κύλακας.
 Τερ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, καὶ ἐμαὶ
 ἡδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνή-
 80 ξεται Θούκριτι. Πλού. Θάρρει, ὦ Τερ-
 ψίῳν, καὶ Φεΐδῳ γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ
 ἄλλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν. Τερ. Ἐπαινῶ
 ταῦτα· ζῶης ἐπιμήκισον, ὦ Θούκριτε.
 Διά-

Διάλογος ις.

Μένιππος καὶ Τάνταλος.

Μέ. **Τ**ί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἦτι σε αὐτὸν ὀδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; Τάν. Ὅτι, ὦ Μένιππε ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ διψῶντος. Μέ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἄρυσσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. Οὐδὲν ὄφελος εἰ ἐπικύψαιμι. Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθιταί· μετ' ἣν δέ ποτε καὶ ἄρυσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ σῶματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τοῦ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαβρυέν οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Μέ. Τεράσιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε· ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία που τέθλαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν, καὶ διψῆν ἐδύνατο· σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶς; ἢ πίνοις; Τάν. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν. Μέ. Ἀλλὰ τοῦτό μὲν εὐτὼ πιεῖσόμεν, ἐπεὶ Φῆς τῷ διψῶντι κολλάζεσθαι· τί δ' οὖν σοι τὸ θεινὸν ἔσται; ἢ δέ διας μὴ ἐνδεία τοῦ ποτιῦ ἀποθάνης; οὐχ ὅς ῥω γὰρ ἄλλου μετὰ τοῦτον ἄδην, ἢ θύνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. Ὅρθως μὲν λέγεις καὶ τοῦτ' δ' οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιδυμεῖν πῖναι.

μηδὲν δεόμενον. Μέ. Ληρεῖς, ὦ Τάντα-
 30 λε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δο-
 κεῖς, ἀκράτου γε ἑλλεβόρου νη Δία,
 ὅς τις τούναντίον τεῖς ὑπὸ λυττώντων κυ-
 νῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ,
 ἀλλὰ τὴν δίψαν, πεφίβημένος. Τάν.
 35 Οὐδὲ τὸν ἑλλεβόρου, ὦ Μένικπε, ἀναί-
 ναμαι πιεῖν, γένοιντό μοι μόνον. Μέ.
 Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε
 ἕλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον
 γάρ· καίτοι οὐ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ
 40 καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦ
 οὐχ ὑπαμένουτος.

Διάλογος ιζ΄.

Μίνως καὶ Σώστρατος.

Μί. **Ο** μὲν ληστὴς οὗτος Σώστρατες ἐ-
 τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβε-
 βλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαί-
 ρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ
 5 Ἑρμῇ, παρὰ τοῦ Τιτυοῦ ἀποταβείς,
 ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ
 ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ
 τάχος ἐς τὰ Ἡλύσιον πεδίου, καὶ τὰς
 μακάρων νήσους κατακεῖτε, ἀνθ' ὧν δι-
 10 καὶ ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον Σῶ. Ἀ-
 κούσον, ὦ Μίνως, εἰ σοι δίκαια δόξα
 λέγειν· Μί. Νῦν ἀκούσω αὐτίς; οὐ γὰρ
 ἐξελέληγξαι, ὦ Σώστρατε, πανηγὸς ὢν,
 καὶ τοσούτους ἀπεκτονῆς; Σῶ. Ἐλή-
 λευ-

λέγμαι μὲν· ἄλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κο- 15
 λασθήσομαι. Μί. Καὶ πάνυ, εἰ γε ἀπο-
 τίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. Σώ. Ὅμως
 ἀπόκριναί μοι. ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τε
 ἐρήσομαι σε. Μή. Λέγε, μὴ μακρὰ μό-
 νον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν 20
 ἤδη. Σώ. Ὅποσα ἐπραττον ἐν τῷ βίῳ,
 πότερα ἐκὼν ἐπραττον ἢ ἐπεκέκλωσθ
 μοι ὑπὸ τῆς μοίρας; Μί. Ὑπὸ τῆς μοίρας
 δηλαδή. Σώ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαν-
 τες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς ἐκεῖ 25
 νη ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. Μί.
 Ναί, τῇ Κλωθῇ, ἢ ἐκάσῳ ἐπέταξε
 γεννηθέντι τὰ πρακτέα. Σώ. Εἰ οὖν τις
 ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειεν τι-
 να, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βίαι- 30
 ζόμενος; οἷον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ
 μὲν, δικαστὴν πεισθεὶς, ὁ δὲ, τυράννῳ,
 τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόνου; Μί. Δῆλον ὡς
 τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ
 τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο 35
 ὄργανον ὃν πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρώτῳ
 παρασχόντι τὴν αἰτίαν. Σώ. Εὖγε, ὦ
 Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παρα-
 δείγματι· ἦν δέ τις ἀποσεύλαντος τοῦ
 δεσπότης ἤκη· αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον 40
 κομίζων, πᾶν τὴν χάριν ἰσέον, ἢ τίνε
 εὐεργέτην ἀναγραφτέον; Μί. Τὸν πέμ-
 ψαντα, ὦ Σώκρατε· διάκονος γὰρ ὁ κο-
 μίσας ἦν. Σώ. Οὐκοῦν ὁρᾷς πῶς ἄδικα
 ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομέ- 45
 νους, ὡν ἡ Κλωθὴ προσέταττε, καὶ τοῦ-
 τος τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἄλ-

λοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνα εἴ-
 πεῖν ἔχοι τις ἂν, ὥς ἀντιλέγειν δυνα-
 50 τὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προσ-
 τεταγμένοις. Μί. ὦ Σώστρατε· πολλὰ
 ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γι-
 νόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις· πλὴν
 ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτή-
 55 σεως. διότι οὐ λησῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ
 σφιστῆς εἶναι δοκεῖς· ἀπόλυσεν αὐτὸν,
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω· ὅρα
 δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν
 τὰ ὅμοια διδάξης.

Διάλογος ιη.

Διογένης καὶ Πολυδεύκης.

Διο. ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαι σοὶ
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθης,
 (σὸν γὰρ ἔσιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὐρίον)
 ἦν που ἴδης Μένιππον τὸν κύνα (εὖροις
 50 δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρέ-
 νειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς
 ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα)
 εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι. ὦ Μένι-
 πε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανῶς
 61 τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐν-
 θάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐ-
daar κεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέ-
 λως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶ-
hier δε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ
 15 παύσει βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ
 νῦν

νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἄρ᾽ αὖ τοὺς πλου-
 σίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους,
 οὕτω ταπεινοὺς, καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης
 εἰμωγῆς διαγινωσσκομένους· καὶ ὅτι μαλ-
 θακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἶσι μεμνημένοι τῶν
 ἄνω· ταῦτα λέγε αὐτῷ, καὶ προσέτι,
 ἐμπλησάμενον τὴν σήραν ἡμεῖν θερμῶν
 τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὖροι ἐν τῇ
 τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὡδὴν
 ἐκ καθαρσίου, ἢ τι τοιοῦτο· Πολ. Ἄλ. 25
 λ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες·
 ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποιος τίς ἐστι
 τὴν ὄψιν; Διο. Γέρων, Φυλακρὸς, τρι-
 βώνιον ἔχων πολύθυρον, ἔπαντι ἀνέμῳ
 ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς 30
 τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ αἰετὶ, καὶ
 τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τύφους Φι-
 λουσόφους ἐπισκώπτει. Πολ. Ῥάδιον
 εὑρεῖν ἀπὸ γε τούτων. Διο. Βούλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλαμαι τί τοὺς 35
 Φιλουσόφους; Πολ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ
 οὐδὲ τοῦτο. Διο. Τὸ μὲν ὅλον, παύσα-
 σθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ
 τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν
 ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλουε ποιοῦσι, 40
 καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι
 τὸν νεῦν. Πολ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ
 ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. Σὺ δὲ οἰ-
 μώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. Πολ. 45
 Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.
 Διο. Τοῖς πλουσίοις δὲ. ὦ Φίλτατον
 Πολυδεύκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ'

ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φύ-
 50 λάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς,
 λογιζόμενοι τοὺς τόκους· καὶ τάλαντα
 ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρῆ ἔνα
 ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον! Πολ.
 Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

55 Διο. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε κατ'
 ἰσχυροῖς λέγε· Μεγίλλω τε τῷ Κοριν-
 θίῳ· καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαισῇ, ὅτι
 παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ
 χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

60 ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐ-
 τονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα
 μία ἡμῖν κόνις, Φασί, κρανία γυμνὰ
 τοῦ κάλλους· Πολ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ
 ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς, καὶ

65 ἰσχυροῦς. / Διο. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ
 Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι
 τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν
 ἀπορίαν,) λέγε μήτε δακρύειν, μητ'
 οἰμῶζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα

70 ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ
 πλουσίους οὐδὲν ἁμείνους αὐτῶν· καὶ
 Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα,
 εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων
 ἐκκελεύσθαι αὐτούς· Πολ. Μηδὲν, ὦ

75 Διόμενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ
 γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλ-
 λους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ Διο. Ἐάσω-
 μεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· συ δὲ, οἷς
 προεῖπον, ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς
 80 ὀλόβγους.

Διάλογος ιθ.

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος.

Διο. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ
 σὺ τέθνηκας, ὥσπερ ἡμεῖς
 ἔπαυτες; Ἀλέ. Ὅρῃς, ὦ Διόγενης· εὖ
 παράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὡς ἀπέθαν-
 νεν. Δια. Οὐκαὶν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, 5
 λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν, σὺ δὲ Φι-
 λίππου ἄρρε ἦσθα; Ἀλέ. Φιλίππου δη-
 λαδὴ· οὐ γὰρ ἔν τεθνήκειν Ἀμμωνος
 ὦν. Δια. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμ-
 πιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ἑμι- 10
 λεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ·
 εἶπα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιπ-
 πον ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σου
 εἶναι. Ἀλέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσ-
 περ σὺ· νῦν δὲ ὁρᾷ ὅτι οὐδὲν ὑχίαις οὐτε 15
 ἡ μήτηρ οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προ-
 φῆται ἔλαγον· Δια. Ἀλλὰ τὸ ψεύδος
 αὐτῶν οὐκ ἔχρησεν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε,
 πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ
 γὰρ ὑπέπτησαν θεῶν εἶναι σε κομίζου- 20
 τες· ἅτῳ εἰπέ μοι τίνι τὴν τρυαυκὴν
 ἀρχὴν καταλέλοιπας; Ἀλέ. Οὐκ οἶ-
 δα, ὦ Διόγενης· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισ-
 κῆψαί τι περὶ αὐτῆς, ἢ τοῦτο μόνου,
 ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκῃ τὸν δακτύ- 25
 λιον ἐπέδωκα· πλὴν ἄλλα τί γελαῖς,
 ὦ Διόγενης; Δια. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνε-
 μνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε
 πα-

παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες,
 30 καὶ πρὸς αὐτὴν αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν
 ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, ἔνισσι δὲ καὶ τοῖς
 δώδεκα θεοῖς προσθέντες, καὶ νεῶς οἰ-
 κοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντες·
 οἱ μὲν ὦλλ' εἶπε μοι. ποῦ σε οἱ Μυκεδόν-
 35 νες ἔθαψαν; Ἀλλέ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι
 κοῖμαι τρίτην ταύτην ἡμέραν ὑπισχνεῖ-
 ται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασισης, ἦν
 ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θερύβων
 τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγκυών-
 40 με θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν
 Αἰγυπτίων θεῶν Διο. Μὴ γελάσω, ὦ
 Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ἄδου ἔτι σε μαρᾶ-
 νοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὀ-
 σιριν γενέσθαι; πλὴν ἄλλα ταῦτα μὲν,
 45 ἢ θείδατε. μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις
 ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων
 τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸν εἶσω τοῦ σομίου
 παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς,
 οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος· ἐκεῖ-
 50 να δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. πῶς
 φέρεις ὅπότ' ἂν ἐννόησης ὅσιν εὐδαιμο-
 νίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφ᾽ ἧς, σω-
 ματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ
 σκτράπας, καὶ χιυσὸν τριούτον, καὶ
 55 ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα καὶ
 Βύκτρα καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τι-
 μὴν καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι
 ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ
 τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπρημέ-
 60 νον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην
 ἰδόντας, τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ
 ταῦ-

ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαί-
 δευσε μὴ οἶεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ
 τῆς τύχης; Ἀλέ. Σοφὸς; πάντων
 ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὢν; 65
 ἐμὲ μόνον ἔασον πὰ Ἀριστοτέλους εἰδέ-
 ναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ
 ἐπέσειλλεν· ὥς δὲ κατεχρήτῳ μου τῇ
 περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ ὥπεύων, καὶ
 ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς 70
 καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰγαθοῦ, ἄρτι δ'
 ἐς τὰς πρῆξεις, καὶ τὸν πλοῦτον· καὶ
 γὰρ αὐτὸ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι,
 ὥς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτοὺς λαμβάνων·
 γόνης, ὁ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχ- 75
 νίτης· πλὴν ἀλλὰ τοῦτο γε ἀπολέλαι-
 κα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὥς
 ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμήσω
 μικρῶ γε ἔμπροσθεν· Διο. Ἀλλ' οἶσθα,
 ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑπο- 80
 θήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ
 φύεται· σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χαν-
 δὸν ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὐθις πίε,
 καὶ πολλάκις· οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ
 ποῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος· 85
 καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὄρω, καὶ
 Καλλισθένη, καὶ ἄλλοις ἐπὶ σὲ ὁρμῶν-
 τας, ὥς διχασπάζειντό καὶ ἰμύνειντῇ
 σε, ὢν ἔδρασας αὐτούς· ὥς τὴν ἐτέ-
 ραν σὺ ταύτην βιάδιζε· καὶ πίνε πολ- 90
 λάκις, ὥς ἔφην.

Διάλογος κ.

Ἀλέξανδρος, Ἀντίβας, Μίνως,
Σκηπίων.

Ἀλέ. ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ
Λίβυ· ἀμαίνων γάρ εἰμι.
Ἀν. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμέ. Ἀλέ. Οὐ-
κοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. Μί. Τίνες δ'
ῥέξέ; Ἀλέ. Οὗτος μὲν Ἀντίβας ὁ Καρ-
χιδόνιος· ἐγὼ δέ, Ἀλέξανδρος ὁ Φι-
λάππου. Μί. Νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφό-
τεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἡ ἔρις;
Ἀλέ. Περί προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος
10 ἰοκλείων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ, ἐγὼ
δὲ ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου
μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐραυτοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μί.
Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω· σὺ
15 δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. Ἀν. Ἐν
μὲν τοῦτο ὁ Μίνως ἀνάμην ὅτι ἐν-
ταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον
ὥστε αὐτὸς ταύτη πλέον οὗτος ἐνέγκαιτο
μου· φημι δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
πολλοὺς εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς
ἔντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι-
20 αὐτῶν δύναμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ
ἀξιόιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ'
ὀλίγων ἐξερμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ
πρῶτον ὑπαρχὸς ὢν τῷ ἀδελφῷ μεγίστων
ἡξιώθην, ἄριστος κριθεὶς· καὶ τοὺς γε
Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γελατῶν ἐκρά-
τη-

τησα τῶν Ἑσπερίων· καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἥριδανόν ἄ-
 παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐ-30
 ποίησα τσοῦτας πόλεις, καὶ τὴν πε-
 διὸν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι
 τῶν προαλείων τῆς προουχούσης πόλεως
 ἦλθον· καὶ τσοῦτους ἀπέκτεινα μίᾳς
 ἡμέρας, ὥς τε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν35
 μεδίμνοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποτα-
 μούς γεφυρῶσαι νεκροῖς· καὶ ταῦτα
 πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀρμυνοῦ υἱὸς ὄνο-
 μαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιού-40
 μινος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξίδων,
 ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατη-
 γὰς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξέταζέ-
 μινος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτέ-
 ταις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ 15
 Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφεύγον-
 τας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμή-
 σαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην· Ἀλε-
 ξάνδρος δὲ, πατρίαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
 ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρη-50
 σάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ· ἔπειδ' οὖν
 ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνῳ Δα-
 ρεῖον ἐν Ἰσσοῖ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
 σεν, ἀποστὰς τῶν πατρίων, προσκυνεῖσ-
 θαι ἡξίου, καὶ ἐς δίαίταν τὴν Μηδικὴν55
 μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἑμιαὶφόνει ἐν
 τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους, καὶ συνε-
 λάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ· ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐ-
 πίσης τῆς πατρίδος, καὶ ἐπειδὴ μετε-
 πέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ ἐδῶδο
 ἐπιπλευσάντων τῆς Διβύης, ταχέως
 ὑπῆ-

ὑπήκουσα· καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέ-
 σχεν· καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνω-
 μῶνως τὸ πρᾶγμα· καὶ ταῦτ' ἐπραξα
 65 βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας
 τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ οὔτε Ὀμηρον, ὥς-
 περ οὗτος, ῥαψωδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέ-
 λει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ
 φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος ἢ ταῦτά ἐστιν,
 70 ἔγω' Ἀλεξάνδρου ἀμείνων Φημί εἶναι·
 εἰ δ' ἐσι καλλίων οὗτοσί, διότι διαδή-
 ματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μακεδῶσι
 μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ· οὐμὴν διὰ
 τούτ' ἀμείνων δόξειεν ἔν γεναίου καὶ
 75 στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον,
 ἢ περ τῇ τύχῃ κεχρημένου. Μί. Ὁ μὲν
 εἶρηκεν οὐκ ἀγεννῇ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς
 Δίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ· σὺ δὲ, ὦ
 Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς; Ἀλέ.
 80 Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως· μηδὲν πρὸς ἄν-
 δρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γάρ ἡ Φήμη δι-
 δάξαι σε, αἶος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἶος
 δὲ οὗτος ληστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα εἰ
 κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα ἢ ὡς νέος ὢν
 85 ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ
 τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ
 τοὺς Φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, κα-
 ταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀ-
 πωλείᾳ· στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονη-
 90 θεὶς, οὐκ ἠξίωσα, τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν
 περιέπων, ἀγαπᾶν ἀρχεῖν ὀπίσσω ὁ πατήρ
 κατέλιπεν· ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν
 γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος εἰ μὴ ἀπάν-
 των κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβα-
 λον

λον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ 95
 ἐκράτησα μεγάλη μάχη καὶ τὴν Λυ-
 δίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρεύμενος
 ἦλθον ἐπὶ Ἰσδὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμει-
 νε, μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων· καὶ 100
 τὸ ἀπὸ τούτου, ὃ Μίνως, ὑμεῖς ἴσσεύσους
 ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμ-
 ψα· φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέ-
 σαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος· ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξάμενους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν 05
 διαπλεῦσαι· καὶ ταῦτα δὲ ἐπραττον
 αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι
 ἄξιων· καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μὴ
 δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγῆσομαι, ἀλλὰ
 καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠ- 110
 κεανὸν ὄρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ
 τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πά-
 ρον ἐχειρυσάμην· καὶ Σκύθας δὲ οὐκ
 εὐκαταφρονήτους ἄνδρας ὑπερβὰς τὸν
 Τάναϊν εὐίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ 115
 καὶ τοὺς Φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς
 ἐχθροὺς ἡμυνάμην· εἰ δὲ καὶ θεοὶ ἐδοκοῦν
 τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, πω-
 ρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τῶν
 οὐτόν τι πισεύσαντες περὶ ἐμοῦ· τὸ δ' 120
 οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον (οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ὢν παρὰ
 Προυσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν,
 πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα· ὥς
 γὰρ δὴ ἐκράτησε Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, 125
 ὅτι οὐκ ἰσχυρὶ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπι-
 στίᾳ, καὶ δόλοισι· νόμιμον δὲ, ἢ προΦα-

νες οὐδέν· ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυ-
 φὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει ἄν
 130 Καπύη, ἑταίραις συνὼν, καὶ τοῦδε τοῦ
 πολέμου καιροῦς ὁ θαυμάσιος καθηδυπα-
 θῶν· ἐγὼ δέ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἱσπέρια
 δοξας, ἐπὶ τὴν ἔω μᾶλλον ὄρμησα, τί
 ἔν μέγα ἔπραξα· Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ
 135 λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γα-
 δείρων ὑπαγόμενος· ὧλλ' οὐκ ἀξιόμαχῶς
 ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσονται ἤδη,
 καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα εἴρηκε· σὺ
 δέ, ὦ Μίνως, δικάζε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ
 140 πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκη. Νῆ πρότα-
 ρον, ἦν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. Μί. Τίς
 γὰρ εἴ, ὦ βέλτις, ἢ πόθεν ἦν ἐρεῖς· αἰ
 Σκη. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός,
 ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας
 145 Λιβύων μεγάλας μάχαις. Μί. Τί οὖν
 καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκη. Ἀλεξάνδρου μὲν
 ἡπτων εἶναι, τοῦ δ' Ἀντίβου ἀμείνων·
 δε εἰδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Φινυεῖν
 καταναγκάσας ἀτίμως· πῶς οὖν οὐκ ἂν
 150 ναίσχυντος οὗτος, δε πρὸς Ἀλέξανδρου
 ἀμιλλᾶται, ἢ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νενη-
 κηκὼς αὐτὸν παρβαλλεσθαι ἀξιώ; Μί.
 Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ὦ Σκηπίων,
 ὥς πρῶτος μὲν κεκρίσθαι Ἀλέξανδρος·
 155 μετ' αὐτὸν δέ, σὺ· εἴτα, εἰ δοκεῖ,
 τρίτος Ἀντίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκατα-
 φρόνητος ἦν.

Διάλογος κα.

Μένιππος, Αἰακός, Πυθαγόρας,
Ἑμπεδοκλῆς, Σωκράτης.

Μέ. Πρὸς τοῦ Πλούτωνος. ὦ Αἰακὲ,
 περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾧ παν-
 τα Αἰ. Οὐ ῥᾷδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαν-
 τα· ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε·
 οὗτοσί μὲν ὅτι Κερβερός ἐστίν. οἶσθα· 5
 καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὃς σε διετέρω-
 σε, καὶ τὴν λίμνην. καὶ τὸν Πυριφλε-
 γέοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. Μέ. Οἶδα
 ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν
 βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς τοὺς 10
 δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον. καὶ
 μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. Αἰ.
 Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων· οὗτος δ' Ἀ-
 χιλλεύς· οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον·
 ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἶτα Αἴας, καὶ Διο- 15
 μῆδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. Μέ.
 Βαβχί, Ὀμηρε. οἶά σοι τῶν ῥαψωδιῶν·
 τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα,
 καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος
 πολὺς, ἀμενήνῃ ὡς ἀληθῶς κάρηνα 20
 οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ. τίς ἐσι; Αἰ. Κυ-
 ρός ἐστιν· οὗτος δὲ Κροῖσος· καὶ παρ'
 αὐτῷ, Σαρδανάπαλος· ὃ δ' ὑπὲρ τού-
 τους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ, Πέρξης. Μέ.
 Εἶτα σέ. ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριτ· 25
 τε ζευγνύντα μὲν τὸν Ἑλλήσπόντον,
 διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν ἐπιθυμοῦντα·
 οἶος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν Σαρδα-

νάπαλον δέ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι
 30 κατὰ κούρης ἐπίτρεψον. Αἰ. Μηδαμῶς·
 διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. Μέ. Οὐκοῦν, ἀλλὰ προσ-
 πτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Αἰ.
 Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφοὺς;
 35 Μέ. Νῆ Δία γε. Αἰ. Πρῶτος οὗτός
 σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. Μέ. Χαῖρε, ὦ
 Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλων· ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέ-
 λης. Πυ. Νῆ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππα.
 Μέ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μῆρς ἐστί σοι.
 40 Πυ. Οὐ γάρ, ἀλλὰ φέρε' ἴδω, εἴ τί σοι
 ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. Μέ. Κυάμους,
 ὦ γὰρ θε, ὥς οὐ τοῦτ' ἐστί σοι ἐδώδιμον. Πυ.
 Δὸς μόνον· ἀλλὰ παρὰ νεκροῖς δόγμα-
 τα' ἔμαθεν γὰρ, ὥς οὐδ' ἐν ἴσιν κύαμοι,
 45 καὶ κεφαλὰι τοκέων ἐνθάδε. Αἰ. Οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκесίδου, καὶ Θαλῆς
 ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς, Πιττακός,
 καὶ οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσιν,
 ὥς ὄρες. Μέ. Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ,
 50 μόνον, καὶ Φαῖδροι τῶν ἄλλων· ὁ δὲ
 σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγερυφίας ὄρε-
 τος, ὁ ταῖς Φλυταινῶν ἄλος ἐξήνθη-
 κώς, τίς ἐστιν; Αἰ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένι-
 νππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτης πα-
 55 ρών. Μέ. Ὡ χαλκόπου βέλτις, τὴ
 παύων σπαντὸν ἐς τοὺς κρατήρας ἐνέβα-
 λες; Ἐμ. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιπ-
 πε. Μέ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία,
 καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά
 60 σε ἀπηνθράκασεν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ
 ἄξιον ὄντα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν σε εἰς οὐ-
 ϕισ-

Φισμα ὤνησεν· ἰφωράδης γὰρ τεθνήσκει·
 ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτὲ
 ἔρα ἔστι; Αἰ. Μετὰ Νέστωρος, καὶ Πη-
 λαμῆδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλὰ. Μένει-
 "Ομως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτόν· εἰπον δὲ
 ἡδὲ ἔστιν. Αἰ. Ὅρας τὸν Φαλακρόν;
 Μὲ. Ἄπαντες Φαλακροῖ εἰσιν ὡς πάν-
 των ἐν εἴῃ τοῦτο τὸ γινώσκμα. Αἰ. Τὸν
 σιμὸν λέγεις; Μὲ. Καὶ τοῦδ' ἄριστον· σι- 70
 μοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. Ἐμὲ ζητεῖς· ὁ
 Μένιππε; Μὲ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.
 Σω. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μὲ. Πολλοὶ
 τῶν νέων Φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ τὰ
 γε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα 75
 εἰ θεᾶσαι τὸ τίς, ἄκριοι Φιλόσοφοι, μάλα
 πολλοί· τὰ δ' ἄλλα θάρσυνες· οἶμαι,
 οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίσιππος, καὶ Πλά-
 των αὐτὸς· ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου, ὁ
 δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν 80
 ἐκμαθὼν. Σω. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦ-
 σιν; Μὲ. Εὐδχίμων, ὦ Σώκρατες, ἄν-
 θρωπος εἶ, τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν
 σε θαυμάσιον οἶονταί· ἄνδρα γεγενῆσθαι,
 καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ 85
 οἶμαι τὰληθές λέγειν, οὐδὲν εἰδότες.
 Σω. Καὶ αὐτὰς ἰφασκον ταῦτα πρὸς
 αὐτούς· οἱ δὲ εἰρανεῖαν ἔχοντο τὸ πρῶτον,
 μα εἶναι. Μὲ. Τίνες δὲ οὗτοι εἰσιν οἱ
 περὶ σέ; Σω. Χαρμίδης, Μένιππε, καὶ 90
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Μὲ. Εὐγε,
 ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν
 σαστοῦ τέχνην· καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν
 καλῶν. Σω. Τί γὰρ ἐν ἄλλῳ ἡδίστον πρᾶτ-

95τοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατὰκείσο,
 εἰ δοκεῖ Μέ. (Οὐκ ἂν) μὰ Δί' ἐπὶ
 τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἔ-
 πειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν ἔοικα
 χοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσσεσθαι, οἰκωζόντων
 100ἀκούων. Αἰ. Κἄγῳ ἤδη ἔπειμι, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυγῶν·
 τὰ πολλὰ δ' ἐσαυθὶς ὕψει, ὦ Μένιππε·
 Μέ. Ἀπίθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ
 Δίακέ.

Διάλογος κβ.

Χάρων, Νεκροί, Ἑρμῆς, Μένιππος,
 Χαρμοδλεως, Λάμπιχος, Δαμσχίας,
 Κράτων, Φιλόσοφος, Ῥήτωρ.

Χά. Ἄκούσατε, ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ
 105πράγματα· μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν
 ἐσι, καὶ διαβρεῖ τὰ πολλὰ· καὶ ἦν τρα-
 110πῆ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν·
 ὑμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἦκετε, πολλὰ
 ἐπιφερόμενοι ἕκαστος ἦν οὖν μετὰ τού-
 των ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοή-
 115σετε· καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπί-
 120σασθε. Νε. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐ-
 πλοήσομεν; Χά. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· γυμ-
 νοὺς ἐπιβαίνειν χρῆ, τὰ περιττὰ ταῦ-
 τα πάντα ἐπὶ τῆς ἡίδνος καταλιπόντας·
 μέλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς
 τὸ

ἐπὶ πορθεῖτον· σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μετῇ-15
 σει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι
 αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ· καὶ τὰ ἐ-
 πιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλὼν· παρὰ
 δὲ τὴν ἀποβάθρην ἐς ὧς, διαγίνωσκε αὐ-
 τοὺς, καὶ ἀναλαμβάνε, γυμνοὺς ἐπι-20
 βαίνειν ἀναγκάζων· Ἑρ. Εὖ λέγεις,
 καὶ οὕτω ποιήσωμεν· οὐτοσί τις ὁ πρῶ-
 τός ἐστι; Μῆ. Μένιππος ἔγνων· ἀλλ'
 ἴδου ἡ πῆμα μοί, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βαρ-
 υρον ἐκ τῆν λίμνην ἀπερρίφθαι· τῶν-25
 τρίβωνα δ' οὐδ' ἐκβίαια, εὖ ποιεῖν· Ἑρ.
 Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε, ἀνδρῶν ἄριστε,
 καὶ τὴν προσδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβε-
 ρῆτην ἐφ' ὕψηλαῦ, ὡς ἐπισκοπῆς ἔκων-
 τας· ἑκάστος δ' οὕτως, τίς ἐστι; Καρ. 30
 Παρδάλεα ἑ-Μεχαρικὸς, ἐπέρματος, οὗ
 ἐπὶ Φιλήμαδιτάλαντον ἦν· Ἑρ. Ἀπὸδου-
 ρε τοιγαροῦν τὸ πάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τῆν
 βαθεῖαν; καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρ-35
 ῖημα· καὶ τὸ δέρμα ὅλον· ἔχει καλῶς·
 εὐζωνός ἐστι· ἐπίβαινε ἦδη· ὁ δὲ τὴν πορ-
 ϕυρίδα οὐτοσί καὶ τὸ διὰ δῆμα ἔχων·
 ὁ βλοσυρὸς τίς ἦν τοιγάρνεις; Λά. Λάμ-
 πιχος, Γελῶν τύραννος· Ἑρ. Τί οὖν, 40
 Λάμπιχε, ποσαῦτα ἔχων πάρει; Λά.
 τέ οὖν ἔχρη, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἦκεν
 τύραννον ἄνδρα; Ἑρ. Τύραννον μὲν οὐ-
 δαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥς ἀπὸδου-
 ταῦτα. Λά. Ἰδοὺ σοὶ ὁ πλοῦτος ἀπέρ-45
 ῖεπται· Ἑρ. Καὶ τὸν τῦφον ἀπερρίφον;
 ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροφίαν· βαρῆ-

σε γὰρ τὸ πορθεῖον συνεμπεσόντα·
 Λά. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με
 50 ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεσρίδα. Ἐρ. Οὐδα-
 μῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἔφες. Λά. Εἶεν·
 τί ἔτι; πάντα γὰρ ἠφῆκα, ὡς ὁρᾷς.
 Ἐρ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἀνοίαν,
 καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦ-
 55 τα ἔφες. Λά. Ἰδοὺ σοι ψιλὸς εἰμι.
 Ἐρ. Ἐμβαινε ἤδη· σὺ δὲ ὁ πάχυς, ὁ
 πολὺσαρκος, τίς εἶ; Δα. Δαμασσίας ὁ
 ἀθλητής. Ἐρ. Ναὶ ἔοικας· οἶδα γὰρ σε
 πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. Δα.
 60 Ναὶ, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλὰ παράδεξαι με
 γυμνὸν ὄντα. Ἐρ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτι-
 ρε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον·
 ὥςτε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις
 τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς
 65 μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς σεφάνους τούτους
 ἀπορρίψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα.
 Ἰδοὺ σοι γυμνός, ὡς ὁρᾷς, ἀληθῶς εἰ-
 μὶ, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 Ἐρ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι· ὥςτε
 70 ἔμβαινε· καὶ σὺ δὲ πλοῦτον ἀποθέμε-
 νος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ
 προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μὴδὲ τὰ ἐν-
 τάφια κομίζε, μὴδὲ τὰ τῶν προγόνων
 ἀξιώματα· κατὰλίπε δὲ καὶ γένος, καὶ
 75 δόξαν· καὶ εἰπότε σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν
 εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀν-
 δριάντων ἐπιγραφάς, μὴδὲ ὅτι μέγαν
 τάφον ἐπὶ σοι ἔχωσαν λέγε· βαρύνει
 γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. Κρά.
 80 Οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ· τί γὰρ ἂν
 καὶ

καὶ πάθοιμι; Ἐρ. Βαβαί· σὺ δὲ δ' ἔνο-
 πλος, τί βούλει. ἢ τί τὸ τρέπαιον τοῦ·
 το φέρεις; Κρά. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἐρμῇ,
 καὶ ἠρίσσευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.
 Ἐρ. Ἀφες ἐν γῇ τὸ τρέπαιον· ἐν ἄδου85
 γὰρ εἰρήνη καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει· ὁ
 σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος,
 καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς,
 ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν
 βαδὺν πώγωνα καθειμένος; Μέ. Φιλόσο-90
 φός τις, ὦ Ἐρμῇ· μᾶλλον δὲ γόης· καὶ
 τερατείας μεσός· ὥς ἀπόδυσον καὶ τοῦ-
 τον· ὕψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ
 τῇ ἱματίῳ κρυπτόμενα· Ἐρ. Κατάθου
 σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον, εἴτα καὶ ταυτί95
 πάντα· ὦ Ζεῦ. ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονεῖαν
 κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ
 κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ
 λόγους ἀκνήνῳδεις, καὶ ἐννοίας πολυ-
 πλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα100
 πολλὰν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕ-
 θλους, καὶ μικρολογίαν, νῆ Δία, καὶ
 χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ,
 καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυ-
 Φὴν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με,105
 εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά· καὶ τὸ
 ψεῦδος δὲ ἀπίθου, καὶ τὸν τύφον, καὶ
 τὸ οἶεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων· ὥς
 εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποῖα
 πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; Φιλ. Ἀ-110
 ποτίθεμαι τσίγγιν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω
 κελεύεις. Μέ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα
 τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἐρμῇ, βαρύν τε
 ἄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὀρέξ· πέντε μὲν
 τρί-

- 115 τρίχες εἰς τοῦλάχιστον Ἑρ. Εὖ λέ-
γεις· ἀπόθου καὶ τοῦτον. Φιλ. Καὶ τίς
ὁ ἀποκείρων ἔσται; Ἑρ. Μένιππος οὐτο-
σι λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν ἀπο-
κῶψει αὐτὸν. ἐπικάπρωτῃ ἀναβάρα χρη-
120 σάμενος. Μέ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ
τρίαιμά μοι ἀνέδος· γελοιότερον γὰρ τοῦ-
τό. Ἑρ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός. Μέ. Εὖ γε·
ἀνθρωπινώτερον γὰρ ἢν ἀκπέφνης,
ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινέβραν· βούλει
125 μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ἐφρύων; Ἑρ.
Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ
ταῦτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ἧτῳ ἀ-
ναφείνων ἑαυτὸν· τί τοῦτο, καὶ δακρύ-
σις, ὦ καθάρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀπο-
130 δειλίῃς; ἔμβηθι δ' οὖν. Μέ. Ἐνέτι τὸ
βαρύτετον ὑπὸ μέλης ἔχει. Ἑρ. τί,
ὦ Μένιππε; Μέ. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ,
πολλὰ ἐν τῇ βίῃ χρησιμεύσασαν αὐ-
τῷ. Φιλ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Νέεππε,
135 ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν καὶ παρρησίαν,
καὶ τὸ ἔλνπον καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὰ
γέλωτα· μένος γοῦν τῶν ἄλλων γελᾷς.
Ἑρ. Νηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα,
καὶ φά γὰρ καὶ πάνν' εὐφώρα ὄντα, καὶ
140 πρὸς τὸν καταπλοῦν χρήσιμα· καὶ ὁ
ρήτωρ δὲ εὖ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν
τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἐντιθέ-
σεις καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους,
καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τᾶλλα βέρι τῶν
145 λόγων. Ῥή. Ἦν ἰδοὺ ἀπατίθεμαι Ἑρ.
Εὖ ἔχει, ὥςτε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν
ἀπεβάραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον
ἀνε-

ἀνεσπᾶσθω, πέτασον τὸ ἰσίον, εὐθυνα,
 ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὐ πάθωμὲν·
 τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστ' 150
 Φιλόσσοφος σὺ, ὃ ἀρτίως τὸν πῶγωνα
 δεδηωμένος; Φίλ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθά-
 νατον ὤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Μέ.
 Ψεύδεται· ἔλλαγαρ ἔοικε λοπεῖν αὐτόν.
 Ἑρ. Τὰ ποῖα; Μέ. Ὅτι μηκέτι δειπνή- 155
 σει πολυτελεῆ δειπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιώων,
 ἔπαντας λαμβάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
 φαλὴν κατειλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ
 τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν
 τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψε- 160
 ται· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φίλ. Σὺ δέ,
 ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀπαθανών; Μέ.
 Πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, κα-
 λέσαντος μηδενός; ἄλλὰ μεταξὺ λόγων,
 οὐ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν 165
 ἀπὸ γῆς βοώντων; Ἑρ. Ναί, ὦ Μένιππε·
 οὐκ ἂν ἐνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν
 ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γεῶσι
 πάντες ἐπὶ τῷ Δαμπίχου θανάτῳ· καὶ
 ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναι- 170
 κῶν· καὶ τὰ παῖδιά νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως
 ἠρεκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀ-
 φρόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον
 τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπι-
 ταφίους λόγους διεξέχοντα ἐπὶ Κράτωνι 175
 τούτῳ· καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μή-
 τηρ κωκύουσα ἐξέρχει τοῦ θρήνου σὺν
 γυναιξίν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ οὐδεὶς,
 ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ
 κεῖσθαι μένος; Μέ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἄ- 180

κούση κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰ-
 κτισον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυ-
 πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότ' ἄν συνελ-
 βύντες θάπτωσιν με. Ἐρ. Γεννάδας εἶ,
 185 ὦ Μένιππε· ἀλλ' ἐπεὶ καταπνεύκα-
 μεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ
 δὲ, καὶ ὁ πορβμεὺς ἄλλους μετελευσέ-
 μεθα. Μέ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προ-
 190 οἶωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς· τί οὖν ἔτι καὶ μέλ-
 λετε, πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ
 τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας,
 τροχοὺς, καὶ γύπας, καὶ λίθους· δει-
 χθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Διάλογος κγ.

Διογένης, Ἀντισθένης, Κράτης,
 Πτωχός.

Δι. Ἀντίσθενες, καὶ Κράτης, σχολῇ
 ἄγομεν· ὥς τί οὐκ ἄπιμεν
 εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὁψό-
 μενοι τοὺς κατιόντας, οἳοί τινές εἰσι,
 5 καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; Ἀντ. Ἀ-
 πῶμεν, ὦ Διόγενης· καὶ γὰρ ἂν τὸ
 θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας
 αὐτῶν ὄρῃν, τοὺς δὲ ἰκετεύοντας ἄφε-
 θῆναι, ἐπίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ
 10 ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ,
 ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντε-
 ρεῖδοντας, οὐδὲν δέον. Κράτ. Ἐγὼ γοῦν
 καὶ

καὶ διηγῆσθαι ὑμῖν, ὃ εἶδον ὁπότε κα-
 τήειν κατὰ τὴν ὁδόν. Διο. Διήγησαι, ὦ
 Κράτης· ἔοικας γὰρ τινα παγγέλοιαις¹⁵
 ἔρεϊν. Κρά. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγ-
 κατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίση-
 μοι, Ἰσμηνόδαυρος τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡ-
 μέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρ-
 χος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος· ὁ μὲν²⁰
 οὖν Ἰσμηνόδαυρος, ἐπεφθνευτο γὰρ ὑπὸ
 λησῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα ἐς Ἐλευσί-
 να, οἶμαι, βαδίζων, ἔσενέ τε, καὶ τὸ
 τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε, καὶ τὰ
 παιδία τὰ νεογνὰ, ὃ κατελελοίπει,²⁵
 ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο
 τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων,
 καὶ τὰ περὶ τῆς Ἐλευθερᾶς χωρία πα-
 νέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων διοδεύων,
 δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ ταῦ.³⁰
 τα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμ-
 βία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων· ὁ δὲ
 Ἀρσάκης, γυναικὶς γὰρ ἤδη, καὶ νῆ Δί'
 οὐκ ἄσεμνος τὴν ὕψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν
 ἤχθετο, καὶ ἠγανᾶνται πεζὸς βαδίζων,³⁵
 καὶ ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι·
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μᾶλ'
 πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρα-
 κὸς τινος πελταστοῦ ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀρά-
 ξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ.⁴⁰
 ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διη-
 γεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προὔπεξορμή-
 σας· ὑποσᾶς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ
 μὲν ὑποδύς, ἀποσειέται τὸν Ἀρσάκου
 κοντήν· αὐτὸς δὲ ὑποβείς τὴν σάρισσαν,⁴⁵

αὐτὸν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Ἄντ.
 Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης. μίᾳ πληγῇ
 τοῦτο γενέσθαι; Κρά. Ῥᾶσα, ὦ Ἀντί-
 σθενης· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυεν εἰκοσάπη-
 50 χύν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θραξ
 δὲ ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν
 προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκω-
 κή, ἐς χόνυ ἠκλᾶσας δέχεται τῇ σαρία-
 σῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν
 55 ἵππον ὑπὸ σέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφο-
 δρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύ-
 νεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα
 διαμπαξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν· ὁρᾷ
 οἶόν τι ἐγένετο, οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ
 60 τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον· ἠγανάκτει
 δὲ ὅμως ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἡξίου ἵππεὺς κατιέναι· ἃ δέ γε Ὀροίτης
 ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε,
 καὶ οὐδ' ἐσάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδί-
 65 ζειν ἐδύνατο· πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὶ τῶν ἀποβῶσι τῶν ἵπ-
 πων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκαυθῶν ἐπιβαί-
 νοντες ἀκροποδητὴ, μόλις βαδίζουσιν·
 ὥς ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ
 70 οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ
 βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκμί-
 σεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέ-
 λων. Ἄντ. Κᾶγὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ'
 ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἄ-
 75 φείς οἰμώζοντάς αὐτοὺς· προσδραμὼν
 ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν,
 ὥς ἂν ἐπιτῆδεῖως πλεύσῃμι· παρὰ τὸν
 πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυν τε, καὶ ἐναυ-
 τίων·

τίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐ-
 τοῖς. Διο. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀν-80
 τίσθηνες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπό-
 ρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ
 ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνᾶν,
 ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ
 Κορίνθου συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ 85
 τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ
 δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐ-
 ταίρας ἀποσφάξας ἐαυτόν· ὁ δὲ Βλε-
 ψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκλη-
 κέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, 90
 καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φινδύ-
 μενος· ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον
 ὃν τρέπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι
 αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα μὲν τοι
 ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα 95
 ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς,
 ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαίδεκαέτει
 νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρείχες·
 σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνᾶν, ἔσενε γὰρ κακείνους,
 καὶ κατηράτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτία τὸν 100
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πο-
 λεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ
 φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων,
 ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ
 ἀκρῶν ἐπιπλάσων, καὶ ξεναγμῶν ἐξ-105
 λως ὁ γεναῖος· ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐ-
 τὸς ἐαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν
 τὴν ἡνοσίαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε
 τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς
 αἰεὶ βιώσασθαι ὁ μάταιος νομίζων· πλην 110
 ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπνὴν πα-

- ρέσχον τότε γένοντες· ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ
 τῷ σομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ
 ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμέ-
 115 νους· βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι
 καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν πῶν νεο-
 γνῶν τούτων, καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οὐ
 πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται· τί τοῦτο;
 ἄρα τὸ Φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου;
 120 τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βού-
 λομαι· τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθα-
 νών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτισε, καὶ
 ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς
 ἦσθα; Πτω. Οὐδαμῶς. Διο. Ἀλλὰ σα-
 125 τράπης; Πτω. Οὐδὲ τοῦτο. Διο. Ἄρα
 οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνῆλθες πρὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; Πτω.
 Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν
 ἀμφὶ τὰ ἐννεήκοντα, βίον δὲ ἄπορον
 130 ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιάς εἶχον, ἐς ὑπερ-
 βολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προ-
 σέτι χλωδός, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο.
 Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἠθέλες; Πτω.
 Ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθεῖν·
 135 ναὶ δεινὸν, καὶ Φευκτέον. Διο. Παρα-
 πρίεις, ὦ γέρων, καὶ μεираκιεύῃ πρὸς
 τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν
 τοῦ πορθμέως· τί οὖν ἂν τις λέγει περὶ
 τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι Φιλόζωοι
 140 εἰσιν· οὗς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον,
 ὡς τῶν ἐν τῷ γήραε κακῶν φάρμακον;
 ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὲρ
 δηται ὡς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν
 περὶ τὸ σῶμιον εἰλουμένους.

Διάλογος κδ.

Μένιππος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τροφώνιος.

Μέ. **Σ**φω μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. Τρο. 5 Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδύτες, καὶ προειπεῖν ἰοδυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. Τρο. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἀνείδειν, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμι, καὶ μαντεύομαι, ἣν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἰ5 ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίσεις σὺ τούτοις· Μέ. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσκαλμένος ταῖς ὀδύναϊς, γελοῖως μάζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων ἐσερπύσω 20 διὰ τοῦ σομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπῆλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι, ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνη τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ἡ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. 25 Τρο. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον; Μέ. Ὁ μῆτε ἀνθρωπὸς ἐστίν, ὥς Φῆς, μῆτε θεός, καὶ συνῃμφότερόν ἐστι· οὐν

οὖν ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον
 30 ἀπελήλυθε. Τρο. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν
 Βοιωτία. Μέ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε,
 ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἰ
 νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Διάλογος κε.

Ἀλέξανδρος καὶ Φίλιππος.

Φί. **N**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν
 ἔξαρκος γένοιο, μῆ οὐκ ἐμδυσίδε
 εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις Ἀμμωνός
 γε ὢν. Ἀλέ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ
 5 πατέρ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱὸς
 εἶμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα ὡς
 χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶ-
 ναι. Φί. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει
 σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατησόμε-
 10 νον ὑπὸ τῶν προφητῶν; Ἀλέ. Οὐ τοῦ-
 το· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν
 με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀντίστατο, οἰόμενοι
 θεῷ μάχεσθαι· ὥς ἐξον ἐκράτουν αὐ-
 15 τῶν. Φί. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἄξιο-
 ισμάρχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέ-
 χθης, τοξάρια καὶ πελτάρια καὶ γέβρα
 εἰσϋῖνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρα-
 20 τεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων,
 καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλι-
 στικὸν καὶ τὴν Θετταλικὴν ἵππον, καὶ
 τοὺς Ἠλείων ἀκοντίζας, καὶ τὸ Μαν-
 25 τιῶν πελτασικόν, ἢ Θρᾶκας, ἢ Ἰλ-
 λυ-

λυριδος, ἥ καὶ Παίονας χεῖρώσασθαι,
 ταῦτα μεγάλα· Μήδων δὲ καὶ Περ-
 σῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων²⁵
 ἀνθρώπων, καὶ ἄβρων, οὐκ οἶσθα, ὥς
 πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελεύ-
 τες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπο-
 μεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ
 τόξον ἐξικνεῖσθαι φυγόντων; Ἀλλέ³⁰
 ἄλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὧ πάτερ, καὶ οἱ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν
 τι ἔργον καὶ ὅμως οὐ διασήσας αὐτοὺς,
 οὐδὲ προδοσίαις ὠνεύμενος τὰς νίκας ἐ-
 κράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρκησα πάπο³⁵
 τε, ἡ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἡ ἄπιστον
 ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἔνεκα· καὶ τοὺς
 Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν ἀναιματὶ πα-
 ρέλαβον, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως
 μετῆλθον· Φί. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖ⁴⁰
 τος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὅν σὺ τῷ δο-
 ρατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐ-
 φθόγυσας, ὅτι με πρὸς τὰς σῆς πράξεις
 ἐπαινέσαι ἐτάλμησε· σὺ δὲ καὶ τὴν Μα-
 κεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κἀν⁴⁵
 δυν, ὥς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν
 ἔρθην ἐπέβου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ
 Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡ-
 ξίους· καὶ τὸ πάντων γελοϊότατον, ἐμι-
 μοῦ τὰ τῶν νενικημένων· ἐγὼ γὰρ λέγειν⁵⁰
 ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατα-
 κλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γά-
 μους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαισίωνας
 ὑπεραγαπῶν· ἐν ἐπήνεσα μόνον ἀκού-
 σας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναι⁵⁵
 κός

κός, καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐ-
 τοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης·
 βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέ. Τὸ φιλο-
 κίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ
 6 τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι
 εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα
 λαβεῖν τραύματα; Φί. Οὐκ ἐπαινεῖ
 7 τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὶ
 8 τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἦκιστα συν-
 ἔφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε
 τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε φοράδην τοῦ
 πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρέου-
 9 σον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦ-
 τα γέλως ἦν τοῖς ὁρώσι, καὶ ὁ Ἀμμων
 γούης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ
 οἱ προφῆται κέλακες· ἢ τίς οὐκ ἀνέγέ-
 10 λασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διδὸς υἱὸν λειποψυ-
 11 χοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν,
 οὐκ μὲν γὰρ ὅποτε ἤδη τέθνηκας, οὐκ
 οἶει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν
 12 ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας τὸν νεκρὸν τοῦ
 θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη, καὶ
 13 ὀδῶδηκῆτα κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάν-
 των; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ
 ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν
 ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο
 τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐν-
 14 δεεῖς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. Ἀλέ. Οὐ
 ταῦτα φρονεῖσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ,
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον
 15 τιθέντάς με· καί τοι τὴν ἄορνον ἐκείνην
 οὐ-

οὐδ' ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος ἐγὼ μόνος
 ἔχειρυσάμην. Φί. Ὅρᾳς ὅτι ταῦτα ὦ
 υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, δὲ Ἡρακλεῖ καὶ
 Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν· καὶ οὐ
 αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τί
 Φον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν
 καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

Διάλογος κς.

Αἰακὸς, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, Πάρις

Αἰ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν
 Ἑλένην προσπεσών; Πρω. Ὅτι
 διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμ
 τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήρ
 τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Αἰ. Αἶτ
 τοῖνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπ
 τοιαύτης γυναίκης ἐπὶ Τροίαν ἤγαγε
 Πρω. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἶτι
 τέον. Μέν. Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλ' ἐ
 δικαιοτέρον τὸν Πάριν, δὲ ἐμοῦ τοῦ ἔ
 νου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ
 καὶ ἔχετο ἑρπάσας· οὗτος γὰρ οὐχ
 ὑπὸ σοῦ μύθου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλ
 λήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιός ἔγχεσθαι,
 τοσοῦτοις θανάτου αἷτιος γεγεννημένος. 15
 Πρω. Ἀμεινον οὕτω· σὲ τοιγαροῦν, ὦ
 Δύσκαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν
 χειρῶν. Πά. Ἀδίκῃ ποιῶν, ὦ Πρωτε
 σίλαε· καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι·
 ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ τῶν
 αὐ-

αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δὲ ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω. Εὖ λέγεις·
 25 εἴθε οὖν μοι τὸν ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν
 δυνατόν ἦν. Αἰ. Εγὼ σοι καὶ περὶ τοῦ
 ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια· φήσει
 γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως
 γεγενῆσθαι αἴτιος· τοῦ θανάτου δέ σοι
 30 οὐδένα ἄλλον, ὃ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυ-
 τόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυ-
 ναικὸς· ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρωάδι,
 οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως
 προσηήθησας τῶν ἑλλων, δόξης ἐρα-
 35 οῦεις, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀ-
 πέθανες. Πρω. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυ-
 τοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δι-
 καιότερα; οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος,
 40 ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως
 ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ. Ὅρθῶς· τί οὖν τού-
 τος αἰτίῃ;

Διάλογος κζ.

Νιρεὺς, Θερσίτης, Μένιππος.

Νι. Ἰδοὺ δὲ, Μένιππος οὐτοσὶ δικά-
 σει, πότερος εὐμορφώτερός ἐστιν·
 εἰπέ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δο-
 κῶ; Μέ. Τίνες δὲ καὶ ἐξέ; πρότερον,
 50 ἴμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νι. Νι-
 ρεύς, καὶ Θερσίτης· Μέ. Πότερος ἔ-
 Νι-

Νιρέυς, καὶ πότερος οὖν ὁ Θεοσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερ. "Εν μὲν
ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτου διαφέρεις, ἡλίκονιο
σε "Ομηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῆνεσεν,
ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπὼν· ἄλ-
λ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεῦδος οὐδὲν χεί-
ρων ἐφάνην τῷ δικαστῇ· ὅρα δὲ σὺ, ὦ
Μένικπε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον 15
ἦγῃ. Νι. "Εμέ γε τὸν "Αγλαΐας, καὶ
Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ "Ιλιου
ἦλθεν. Μέ. "Αλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν,
ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες, ἀλλὰ τὸ
μὲν ὅσα ὁμοία· τὸ δὲ κενόν ταύτη 20
μόνον ἄρα διακρίνεται ἀπὸ τοῦ Θεοσίτου
πραίνου, ὅτι εὐρυπτεον τὸ σὸν· ἄλα-
παδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες
ἔχεις. Νι. Καὶ μὴν ἔβου "Ομηρον, δι-
ποῖος ἦν, ὁπότε συνετράκτεον τοῖς "Α-25
χαιοῖς. Μέ. "Ουδαίαντά μοι λέγεις· ἐγὼ
δὲ ἄ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ
οἱ τότε ἴσασιν. Νι. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦ-
θα εὐμορφότερος εἰμι, ὦ Μένικπε. Μέ.
Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος· ἴσоти-30
μία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.
Θερ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Διάλογος κη.

Μένιππος καὶ Χείρων.

Μέ. Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς
 ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν.
 Χεί. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιπ-
 πε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὄρᾳς, ἀθάνατος
 5 εἶναι δυνάμενος. Μέ. Τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ
 θανάτου ἔσχεν, ἀνεράσθαι τοῖς πολλοῖς
 χρήματος; Χεί. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύ-
 νετον ὄντα· οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν
 τῆς ἀθανασίας. Μέ. Οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα
 10 ὀρᾶν τὸ Φῶς; Χεί. Οὐκ, ὦ Μένιππε·
 τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλον τι καὶ οὐχ
 ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ,
 καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, Φω-
 15 τὸς, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ
 τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον,
 ὥσπερ ἐκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ·
 ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν· οὐ γὰρ ἐν τῷ
 αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν
 20 ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. Μέ. Εὖ λέγεις,
 ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἔδου δὲ πῶς φέρεις,
 ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις; Χεί.
 Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτι-
 μία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρῶγμα
 οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι ἢ
 25 ἐν σκότῳ· ἄλλως τε, οὐδὲ διψῆν, ὥσ-
 περ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπι-
 δεεῖς τούτων ἅπαντων ἐσμέν. Μέ. Ὅρα,
 ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ
 εἰς

εἰς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περισῇ. Χεῖ.
 Πῶς τοῦτο φῆς; Μέ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν³⁰
 τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταυτὸν ἐγε-
 νετό σοι προσκορῆς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια
 ὄντα προσκορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ
 δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν τινα, καὶ
 ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἂ-³⁵
 δύνατον. Χεῖ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὃ
 Μένιππε; Μέ. Ὅπερ οἶμαι, καὶ Φασί,
 συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν
 τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφά-
 ρητον ὀφείσθαι.

40

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Μ Τ Θ Ω Δ Η.

Διάλογος α.

Ζεύς καὶ Ἑρμῆς.

Ζ. Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν
 καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; Ἑρ-
 Naί· τὴν ἰὼ λέγεις. Ζ. Οὐκ ἔτι παῖς
 ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις. Ἑρ. Τερά-
 σιον τοῦτο· τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη·
 Ζ. Ζηλοτυπήσασα ἢ ἤρα μετέβαλεν
 αὐτήν· ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν
 ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βου-
 κόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοῦνο-
 ισμα ἐπέσκησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν,
 ἡϋπνος ὢν. Ἑρ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;
 Ζ. Καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν, ἐ-
 κεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ, ἐκείνου
 μὲν ἀπόκτεινον· τὴν δὲ ἰὼ διὰ τοῦ
 Αἰγυπτον ἀπαγαγών,
 ἴσιν ποιήσον· καὶ τολοιπὸν ἔσω θεὸς
 τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Ναῖλον ἀναγέτω,
 καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ
 πωξέτω τοὺς πλείοντας.

Διὰ

Διάλογος β.

ἩΦαισος καὶ Ἀπόλλων.

ἩΦαι. **Ε**ὼ'ρακας, ὦ Ἀπολλων, τὸ
 τῆς Μαΐας-βρέφος τὸ ἄρ-
 τι τεχθὲν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσ-
 γελᾶ πᾶσι, καὶ δημοῖ τι ἤδη ὡς μέγα
 ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; Ἀπ. Ἐκεῖνό γε
 Φῶ βρέφος, ὦ ἩΦαισε, ἢ μέγα ἀγα-
 θὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν,
 ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; ἩΦαι. Καὶ τίνα
 ἐν ἀδικῆσαι δύναίτο ἄρτίτοκον ὄν; Ἀπ.
 Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαινα
 ναν ἔκλεψεν, ἢ τὸν Ἄρη, καὶ τοῦτου
 γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ
 ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἄφ-
 ὅπλισε τοῦ τόξου καὶ τῶν βελῶν. Ἡ-
 Φαι. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκί-
 νητο ἐν τοῖς σπαργάνοις; Ἀπ. Εἶση,
 ὦ ἩΦαισε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.
 ἩΦαι. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. Ἀπ.
 Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ
 οὐδὲν ἀπώλωλεν αὐτῶν; ἩΦαι. Πάν-
 τα, ὦ Ἀπολλων. Ἀπ. Ὅμως ἐπίσκε-
 ψαι ἀκριβῶς. ἩΦαι. Νῆ Δία τὴν πυ-
 ράγραν οὐχ ὀρῶ. Ἀπ. Ἀλλ' ὄψει αὐ-
 τὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους
 ἩΦαι. Οὕτως δέξυχειρ ἐστὶ, καθάπερ
 ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτι-
 κήν; Ἀπ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ
 λαλοῦντος ἤδη σωμαύλα, καὶ ἐπίτρο-
 κα.

χχ· ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει·
 30 χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρωτα,
 κατεπάλαισεν εὐδὺς, οὐκ οὔδ' ὅπως ὑφέλ-
 κων τῷ πόδε· εἶτα μετὰ τὸ ἐπαίνουμέ-
 νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεσδὸν ἔκλε-
 ψε, προσπτυξάμενός αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύκτι·
 35 τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, τὸ σῆπτρον·
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κερκυδὸς ἦν, καὶ
 πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κῆκεῖνον ἂν ὑφεί-
 λετο. Ἦφαι. Γοργόν τινα τὸν πεῖδα
 Φῆς. Ἀπ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μου-
 40 ραϊκόν. Ἦφαι. Τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι
 ἔχεις; Ἀπ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρὼν,
 ὄργανον ἅπ' αὐτῆς συνεπέξατο· πήχεις
 γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα
 κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγὰ διὰν ὑπο-
 45 βεῖς, καὶ ἀντεινόμενος ἐπὶ τῷ χορδῶς,
 μελωδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὧ Ἦφαισε·
 καὶ ἐνερμόνιον, ὡς καὶ με αὐτῷ φθανεῖν
 τὸν πέλαϊ κιθαρίζειν ἀσκοῦντα· ἔλαγε
 δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας
 50 ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίᾳ ἄ-
 χρι τοῦ ἥδου κατίσι, κλέψαν τι κα-
 κῆθεν δηλαδὴ· ὑπόπτερος δ' ἐσί· καὶ
 ῥάβδον τινα πεποιήται θαυμασίην τὴν
 δύναμιν, ἣ ψυχάγωγε, καὶ κατάγει
 55 ταῦς νεκροῖς. Ἦφαι. Ἐγὼ ἐπαίνην ἔ-
 δακα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Ἀπ. Ταγμα-
 ροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τῇ πυρά-
 γρῳ. Ἦφαι. Εὖγε ὑπέμνησας ὥς βα-
 διούμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ που·
 60 ὡς Φῆς, εὐρεῖσθαι ἐν τοῖς ἀπαργάνοις.

Διάλογος γ.

Ἡφαίστος καὶ Ζεὺς.

Ἡφαι. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν;
 ἤκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας,
 ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λί-
 θους δέοι μίᾳ πληγῇ διατεμεῖν. Ζ. Εὖ-
 γε, ὦ Ἡφαίστε, ἀλλὰ διέλε μου τήν^ς
 κεφαλὴν εἰς δύο, κατενεγκών. Ἡφαι.
 Πειρᾷ μου εἰ μέμνη; πρόσαττε δ' οὖν
 τάληθες, ὅπερ θέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ.
 Δικιρεθῆναι μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπει-
 θήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀρχιζομένου πει-
 ράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καδικνεῖσθαι παντὶ
 τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπὸλλυμαι
 γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἳ μου τὸν ἐγκέ-
 φαλον ἀνασρέφουσιν. Ἡφαι. Ὅρα, ὦ
 Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· δέξυς γὰρ ἰς
 ὁ πέλεκυς ἐσι, καὶ οὐκ ἀναιμῶτι, εὐδα
 κατὰ τὴν Εἰλείθυϊαν μαιώσεται σε. Ζε.
 Κατένευκε μόνον, ὦ Ἡφαίστε, θαρσύν.
 οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαι. Ἀ-
 κων μὲν, κατόισω δέ· τί γὰρ οὐ χρῆσθ^ς
 ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κέ-
 ρη ἔνοπλος· μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἰ-
 χες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν δέξ^ς
 θυμός ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μή-
 νιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα^ς
 ἄνοπλον· ἦπου τρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν
 ἐλελήθεις ἔχων· ἡδὲ πηδᾷ, καὶ πυρ-
 ρίχιζει, καὶ τὴν ἄσπίδα τινάσσει, καὶ

τὸ δόρυ πάλλῃ, καὶ ἐνθουσιᾷ, καὶ τὸ
 35 μέγισον, καλὴ πάνν καὶ ἀκμαία γεγέ-
 νηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν,
 ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς· ὥς,
 ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπύδος ἐγγυήσας
 μοι αὐτήν· Ζ. Ἀδύνατα αἰτεῖς· ὦ
 35 Ἥφαιστε, παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν.
 ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντι-
 λέγω· Ἥφχι. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ
 μελήσει τὰ λοιπὰ· καὶ ἤδη συναρπάσω
 αὐτήν· Ζ. Εἴ σοι ῥάδιον οὕτω ποίει·
 40 πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

Διάλογος δ.

Ἄφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἄφρ. ὦ τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα πο-
 5 εῖς· οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω·
 ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀνακρίβεις καθ'
 αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι,
 5 ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὃς τὸν μὲν
 Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάτ-
 των ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δο-
 κῇ· τὴν σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ
 οὐρανοῦ· τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένην
 10 βραδύνειν ἐτίοτε ἀναγκάζεις ἐπιλελη-
 σμένου τῆς ἱππασίας· ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρσύνῃς ποιεῖς·
 ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν
 Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη καὶ μητέρα το-
 15 σούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστῶν,
 καὶ

καὶ τὸ Φρύγιον μαιράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν·
καὶ νῦν ἐκεῖνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ
ζευξαμένη τοὺς λέοντας, παρακαλοῦσα
καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μανικοὺς καὶ
αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην¹⁰
περιπολοῦσιν, ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ
τῷ Ἀττῇ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν
αὐτῷ τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ
ἄνεῖς τὴν κόμην ἵεται μιμνηνὼς διὰ τῶν
δῶν, ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρατι, ὁ δὲ ἐπι-¹⁵
βομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἡ ἐκικτυπεῖ τῷ
κυμβάλῳ· καὶ ὅλως θόρυβος καὶ μανία
τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι· δέδια τοί-
νυν ἅπαντα· δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέ-
γα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσθαι³⁰
ποτε ἢ Ῥέα, ἡ καὶ μάλλαν ἔτι ἐν αὐτῇ
οὔσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλ-
λαβόντας σε διασπᾶσθαι, ἢ τοῖς λέ-
ονσι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδύ-
νεόντά σε ὀρῶσα. Ἐρ. Θάρρει, μήτερ,³⁵
ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυ-
νήθης εἰμί· καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς
ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμε-
νας, ἠνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ σαίνουσίν με,
καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ σῶμα,⁴⁰
περιλιχμησάμενοι ἀποδιδύασί μοι· κῦ-
τῇ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη
σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη οὔσα ἐν
τῷ Ἀττῇ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δει-
κνὼς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ μὴ⁴⁵
ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰ-
τιᾶσθε τούτων· ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτερ,
αὐτὴν μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τοῦ Ἀρεως·
μη-

μητ' ἐκεῖνόν σου; Ἀφρ. Ὡς δεινὸς εἶ,
50 καὶ κρατεῖς ἀπάντων· ἀλλὰ μεμνήσθ
μου ποτὲ τῶν λόγων.

Διάλογος ε.

Ζεὺς, Ἀσκληπίδης, Ἡρακλῆς.

Ζε. **Π**Ἀβασθε, ὦ Ἀσκληπιδε καὶ
Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλ-
λήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπὴ γάρ
ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμπεσίου
5 τῶν θεῶν. Ἡρα. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ,
τοὺτον τὸν Φαρμακέα προκατακλίνε-
σθαί μου; Ἀσκ. Νῆ Δία· καὶ ἀμείνων
γάρ εἰμι. Ἡρα. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόν-
τητε, ἢ δίδτι σε ὁ Ζεὺς ἐκαραύνωσεν,
10 ἵνα μὴ θέμις ποιῶντα. νῦν δὲ κατ' ἔλεον
αὐτίς ἀθανασίας μετείληφας; Ἀσκ.
Ἐπιέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς,
ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὄνει-
δίξεις τὸ πῦρ; Ἡρα. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ
15 ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, δὲ Δίδς μὲν νίδς
εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων
τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ
~~ἀνθρώπους ὑβρίζας τιμωρούμενος~~· σὺ
δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης· νοσοῦσι
20 μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν
τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπι-
δεδειγμένος· Ἀσκ. Εὖ λέγεις· ὅτι σου
τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτι πρῶτον
ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διε-
Φάρ-

Φαρμένοσ τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, 25
καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός· ἐγὼ δὲ εἰ
καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδοῦλευσα, ὥ-
σπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία,
πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παῖόμενος
ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ· 30
ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα·
τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ἦρα. Εἰ
μὴ παύσῃ λοιδوروμένός μοι, αὐτίκα
μᾶλα εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε δνῆσει ἡ
ἀθανασία· ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ 35
κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥς·ε· μηδὲ τὸν
Παίηονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντρι-
βέντα. Ζ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ
ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἡ
ἡμεροτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμ- 40
ποσίου· καίτοι εὐγνωμον, ὦ Ἡρακλῆς.
προκατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιόν,
ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

Διάλογος 5.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλων;
Ἀπ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυσυχῶ
ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Ἑρ. Ἀξίον μὲν λυ-
πῆς τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυσυχεῖς;
ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; 15
Ἀπ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ
τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου. Ἑρ. Τέθνηκε
γὰρ, εἶπέ μοι ὁ Τάκινθος; Ἀπ. Καὶ
μᾶ-

μάλα. Ἐρ. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλών;
 10 ἢ τίς οὕτως ἀνέρας ἦν, ὡς ἀποκτεῖ-
 ναι τὸ καλὸν ἐκείνο μαιράκιον; Ἀπ. Αὐ-
 τοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον. Ἐρ. Οὐκοῦν ἐμά-
 νης, ὦ Ἀπολλών; Ἀπ. Οὐκ· ἀλλὰ
 15 δυσόχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ἐρ.
 15 Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον.
 Ἀπ. Δισκεῦσαι ἐμάνθανε· κῆγ' ὡς συνεδ-
 σκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπο-
 λούμενος ζέφυρος ἦρα μὲν ἐκ παλλοῦ
 καὶ αὐτὸς, ἀμειλούμενος δέ, καὶ μὴ
 20 φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐπεβούλευσε· ἐγὼ
 μὲν ἀνέβριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δι-
 σκον ἐς ἄνω· ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ Τανγέτου
 κατακτενύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί
 ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν. ὥς ἀπὸ τῆς
 25 πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν
 παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸν
 μὲν ζέφυρον αὐτίκα ἡμιτάμην κατατε-
 ξεύσας. Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι
 τοῦ ὄρους· τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχῶσά-
 30 μην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου δὲ δίσκος αὐτοῦ
 κατέβαλε, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθος
 ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα ἥδισον, ὦ
 Ἑρμῇ, καὶ εὐανθέσατον ἀνθέων ἀπάν-
 των, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιδ-
 35 ζοντα τῷ νεκρῷ· ἄρά σοι ἀλόγως λε-
 λυπησθαι δοκῶ; Ἐρ. Ναί, ὦ Ἀπολ-
 λων· ἥδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένους τὸν
 ἐρώμενον· ὥς μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

Διάλογος ζ.

Ἦρα καὶ Λητώ.

Ἦρ. **Κ**ΑΛὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ
 τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ Λη.
 Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἦρα, τοιοῦτους τίκτειν
 δυνάμεθα, οἷος δ' Ἡφαιστὸς ἐστίν. Ἦρ.
 Ἀλλ', αὐτὸς μὲν δ' ἡμεῖς ὅμως χρήσι-5
 μὸς γε ἐσὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος· καὶ
 κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν οὐρανὸν, τὴν
 Ἀφροδίτην ἔγχε, καὶ σπουδάζειται
 πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν
 αὐτῶν ἄρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ 10
 ἄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον ἐς τὴν Σκυ-
 βιαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν αἶα ἐσθίει
 ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύ-
 ρας αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ'
 Ἀφῆλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰ- 15
 δέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ
 ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ κατα-
 σισάμενος ἐργασήρια τῆς μαντικῆς, τὰ
 μὲν ἐν Δελφοῖς, τὰ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ
 ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους, 20
 λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτε-
 ραν ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκί-
 νητον εἶναι τὸ σφάλμα· καὶ πλουτεῖ
 μὲν ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου· πολλὰ γὰρ αἱ
 ἀνδῆτοι, καὶ παρέχοντές αὐτοὺς κατα- 25
 γοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἄγνοεῖται γε
 ὑπὸ τῶν συνετωτέρων τὰ πολλὰ τερα-
 τευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἡγνύει,
 ὅτι

ὅτι Φρονεύσει μὲν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ,
 300 ὃ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς Φεύξεται
 αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω κἀλὸν
 καὶ κομήτην ὄντα· ὥς οὐχ ὁρῶ, καθ'
 ὅ, τι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδο-
 ξας. Λη. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα ἡ
 35 Ξενοκτόνος καὶ ὁ Φευδόμαντις οἶδα, ὅ-
 πως λυπεῖ σε ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς,
 καὶ μάλιστ' ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ
 κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ
 θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων· Ἡρ. Ἐ-
 40 γοέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκείνος θαυμαστὸς,
 ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι
 δικάσαι ἤβελόν, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς
 κρατήσας τῇ μουσικῇ· νῦν δὲ κἀτασο-
 Φισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἄ-
 45 λούς· ἡ δὲ καλὴ σου παρθένος οὕτω
 καλὴ ἐστίν, ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσθαι
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταΐωνος. Φεβηθεῖσα μὴ ὁ
 νεανίσκος ἐξέχγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκεν αὐτῇ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέ-
 50 γειν, ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαυτοῦτο
 παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα. Λη. Μέγα,
 ὦ Ἡρα, Φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ,
 καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦ-
 το ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ἔψομαί
 55 σε μετ' ὀλίγον αἰθῆς δακρύουσαν, ὀπθί-
 ταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατῆ,
 ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Διάλογος η.

Ἦρα καὶ Ζεὺς.

Ἦρ. Ἐγὼ μὲν ἡσυχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ,
εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς
οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης
μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ
πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνών,
ἄβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπά-
νοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων,
καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ὅμοιος, ἢ σοὶ
τῷ πατρί. Ζ. Καὶ μὴν οὕτός γε ὁ θε-
λυμίτρης, ὁ ἄβρότερος τῶν γυναικῶν,
οὐ μόνον, ὦ Ἦρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώ-
σατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Ἰμῶ-
λον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾷκας ἠπηγά-
γετο. ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ
γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε
ἐλέφαντας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκρά-
τησε, καὶ τὸν βασιλεῖα πρὸς ὀλίγον ἀν-
τισηῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
γαγε· ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν ὀρχού-
μενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώ-
μενος κιττίνοις, μεθύων ὡς Φῆς, καὶ
ἐνθεάζων· εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδο-
ρήσασθαι αὐτῷ ὑβρίσας ἐς τὴν τελευτὴν,
καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας
τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν· ὁρᾷς ὧς
ἀνδρεία ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ
πατρὸς; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρὸς-

εσιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φόβος, καὶ μάλιχα
 30 εἰ λογίσαιτό τις, ὅς τις ἂν νήφων οὗτος
 ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ. "Ηρ. Σὺ
 μοι δοκεῖς ἐπαινέσθαι καὶ τὸ εὔρεμα
 αὐτοῦ τὴν ἄμπελον, καὶ τὸν οἶνον· καὶ
 ταῦτα ὀρών, οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι
 35 φαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τραπόμε-
 νοι· καὶ ὅλως μακρόντες ὑπὸ τοῦ πό-
 του· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδωκε
 τὸ κλήμα, οἱ ξυμπήται αὐτοῖ διέφθει-
 ραν παίοντες τὰς διμέλλαις. Ζ. Οὐδὲν
 40 τοῦτο φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ
 ὁ Διδύσσος ποιεῖ· τὸ δὲ ἔμετρον τῆς
 πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχον-
 τος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου, ὃς δ' ἂν
 ἔμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡ-
 45 δίων γένεσιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάρους ἔπα-
 θεν, οὐδὲν ἂν θργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμ-
 ποτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας,
 ὃ "Ηρᾶ, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν,
 εἰ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλ-
 50 λισα.

Διάλογος θ.

Ἄφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἄφ. **Τ**Ι' δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν
 ἄλλους κατηγωνίσω ἅπαν-
 τας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀπόλ-
 λω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μένης
 5 δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ δὴ ἐπένης
 ἄ-

ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δὲ οἷσῶν ἡ
 Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄτοχος;
 "Ερ. Δέδια, ὦ Μῆτερ, αὐτήν· φοβερά
 γὰρ ἐστὶ, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρι-
 κή· ὁπόταν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἴω-
 10 ἔκ' αὐτήν, ἐπισείουσα τὸν λέφον, ἐκ-
 πλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι,
 καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν
 χειρῶν. ΑΦ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώ-
 τερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, 15
 καὶ νενίκηκας. "Ερ. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν
 προσίσταί με, καὶ προσκαλοῖται· ἡ Ἀ-
 θηνᾶ δὲ ὑφορεῖται ἀεὶ· καὶ ποτὲ ἐγὼ μὲν
 ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν
 λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσει, Φησὶ, νῆ-
 20 τὸν πατέρα, τῷ δορατῇ σε διαπείρασα,
 ἡ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν τάρτα-
 ρον ἐμβκλούσῃ, ἡ αὐτὴ διασπασαμένη,
 διαφθερῶ· πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε,
 καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ· καὶ ἐπὶ τοῦ σήθους ἔχει 25
 πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατὰ-
 κομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμο-
 λύττεται γὰρ με, καὶ φεύγω, ὅταν
 ἴδω αὐτό. ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθη-
 νᾶν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα, 30
 καὶ ταῦτά μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ
 Διὸς· αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι,
 καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἡ κἄκεῖναι λό-
 φους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προφαί-
 νουσιν; "Ερ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὦ μήτερ, 35
 σεμναὶ γὰρ εἰσι, καὶ ἀεὶ τι φροντίζου-
 σι· καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι· καὶ ἐγὼ πα-
 ρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενας

ὕπδ τοῦ μέλους· Ἄφρ. Ἐὰ καὶ ταύ-
 4 τας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τί-
 νος ἔνεκα οὐ τιτρώσκεις; Ἐρ. Τὸ μὲν
 ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόν τε
 φεύγουσαν ἀεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἶτα καὶ
 ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρῃ. Ἄφρ. Τίνος,
 45 ὦ τέκνον; Ἐρ. Θήρας, καὶ ἐλάφων,
 καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα καὶ κα-
 τατοξεύειν· καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ
 ἐστίν· ἐπεὶ τὸν γε ἑδελφὸν αὐτῆς καί-
 τοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐπη-
 50 βόλον. Ἄφρ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ
 ἐκεῖνον ἐτῷξεν.

Διάλογος ι.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

Ἄρ. Ἦκουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπε-
 ἦλθεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑ-
 περοπτικῶς, καὶ ἀπίθανος; ἦν ἐβελήσω,
 Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρᾶν
 σκαθήσω, ὑμεῖς δ' ἦν ἀποκρεμασθέντες
 κατασπᾶν βιάζεσθαι με, μάτην πονή-
 σαι· οὐ γὰρ δὴ κατελκύσετε· εἰ δὲ ἐγὼ
 θελήσωμι ἀνελκύσαι, σὺ μόνον ὑμᾶς,
 ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἔμα, καὶ τὴν θά-
 10 λασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ· καὶ τᾶλ-
 λα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας· ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν
 παρ' ἔν ἀπάντων ἀμείνων, καὶ ἰσχυ-
 ρότερός ἐστιν, οὐκ ἔν ἀρνηθείην· ὁμοῦ
 δὲ τῶν τούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ κα-
 τα-

ταβαρήσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν 5
θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἔν πει-
σθεῖν. Ἐρ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες· οὐ γὰρ
ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί
τι κακὸν ἀπολάβωμεν τῆς Φθουαρίας.
Ἄρ. Οἷοι γὰρ με πρὸς πάντας ἄνταυτ' 20
εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σὲ; ἐν ἐχε-
μυθεῖν ἡπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γε-
λοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μετὰξὺ τῆς
ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς
σέ· μέμνημαι γὰρ αὐτὸν πρὸ πολλοῦ, ὅπῃ 25
τε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀ-
θηνᾶ ἐπαναστάντες ἐπεβούλευσαν ξυνδῆ-
σαι αὐτὸν λαβόντες, ὥς παντοῖος ἦν
δεδιώς, ταῖς ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ
μήγε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐνάλεσεν 30
αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχιρα
ὄντα, καὶ ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ
βροντῇ· ταῦτα λογιζομένη ἐπῆει μοι
γελῶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.
Ἐρ. Σιώπα, εὐφήμει· οὐ γὰρ ἀσφαλὲς 35
οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ
τοιαῦτα.

Διάλογος ια.

Ἑρμῆς καὶ Μαῖα.

Ἐρ. Ἔστι γὰρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐ-
ρανῷ θεὸς ἀλιώτερος ἐμοῦ;
Μα. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μη-
δέν. Ἐρ. Τί λέγω, ὃς τοσαῦτα πρᾶ-
γμα

35 Συμπατὰ ἔχω μόνος κάμνων, καὶ πρὸς το-
 σάυτας ὑπηρεσίας διασπώμενος· ἔωθεν
 μὲν γὰρ ἐξανασάντα παίρειν τὸ συμπό-
 σιον δεῖ, καὶ διατρώσαντα τὴν ἐκκλη-
 σίαν, εἴτα εὐθετήσαντα ἕκαστα παρε-
 30 σῶσαι τῷ Διῷ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
 γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ, ἕνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομοῦντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κε-
 κοιτισμένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν·
 πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἡ-
 35 κειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον· τὸ δὲ
 πάντων δεινότατον, ὅτι μὴδὲ νυκτὸς
 καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με
 καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν,
 καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεσῶσαι
 40 τῷ δικαστηρίῳ· οὐ γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς
 ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ
 ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτο-
 ρας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ
 συνδιαπράττειν μεμερισμένον· καὶ τοι
 45 τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν
 ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ἡδου εἰσίν·
 ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτε
 κακεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον· καὶ οἱ μὲν
 Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ ἐκγυναικῶν
 50 δουρῶν γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντι-
 δες, ὁ δὲ Μαΐας τῆς Ἀτλαντος δια-
 κονοῦμαι αὐτοῖς· καὶ νῦν ἄρτι ἤκουτά
 με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυ-
 γατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὑψόμενον
 55 τι πράττει ἡ παῖς, μὴδὲ ἀναπνεύ-
 σαντα πέπομφεν αὐθις ἐς τὸ Ἄργος
 ἡπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκείθεν
 εἰς

ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἐλθὼν ἐν παρθε-
 τήν Ἀντιόπην ἰδὲ καὶ ὄλως ἀπηγά-
 ρευκα ἤδη· εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως
 ἔν ἡξιώτα πεπρωσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ
 πακῶς δουλεύοντες. Μα. "Εὰ ταῦτα, ὦ
 τέκνον· χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ
 πατρὶ νεανίαν ὄντα· καὶ νῦν, ὥσπερ ἐ-
 πέμφθης, σόβει ἐς Ἀργός· εἴτα ἐς τὴν
 Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνας
 λάβοις· δὲ ὑχολοιοὶ γὰρ οἱ ἐρωῦντες.

Διάλογος ιβ.

Ζεὺς καὶ Ἥλιος.

Ζ. **Ο**ἶα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κέ-
 κικε· ἀπολώλκεας τὰ ἐν τῇ
 γῇ ἅπαντα, μεिरακίῳ ἀνοήτῳ πιεθεύσας
 τὸ ἔρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλοξε πρόσ-
 γειος ἐνέχθεις· τὰ δὲ ὑπὸ κρύους δια-
 φθαρῆναι ἐποίησε, πολλὰ αὐτῶν ἀπο-
 σπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὄλως, οὐδὲν ὅ, τι
 οὐ ξυνετέραξε, καὶ ξυνέχεε· καὶ εἰ μὴ
 ἐγὼ ξυνεῖς τὰ γιγνόμενον κατέβαλον
 αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἂν
 θράπων ἐπέμειπεν ἔνι, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν
 καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέ-
 πρμφας. Ἥλ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ
 μὴ χαλέπαινο, εἰ ἐπέισθην νύῃ πολλὰ
 ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἔνι καὶ ἡλπισαίς
 τηλικούτον γενήσεσθαι κακόν; Ζ. Οὐκ
 ἔδει ὅσης ἐδεῖτο ἀνριβείας τὸ πρᾶγμα,
 καὶ

καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ,
οἴχεται πάντα; ἡγνύεις δὲ καὶ τῶν ἵπ-
πων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγ-
κη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀ-
φηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ
τοῦτον ἐξήνεγκαν ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα,
μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς
25 τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω,
καὶ κάτω, ὅλως ἑνθα ἐβούλοντο αὐτοί·
ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὁ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.
Ἥλι. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην,
καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ἐπιπολῦ, καὶ
30 οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ
κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ
Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος
ἐπὶ τὸ ἄρμα, ὑπεθέμην ὅπως μὲν χρή
βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ
35 ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι· εἶτα ἐξ
τὸ κάταιρετε αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὥς
ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνίων, καὶ μὴ ἐφίε-
ναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ
ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι·
40 ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν, ἐπιβάς τοσοῦτου
πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανῆς,
ἐξεπλάγη, ὥς τὸ εἰκός· οἱ δὲ ἵπποι
ἥσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα,
καταφρονήσαντες τοῦ μεираκίου ἐξε-
45 τράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦ-
τα ἐποίησαν· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεῖς, οἴ-
μαι, δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο
τῆς ἀντυχός· ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔ-
χει τὴν δίκην, κάμοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν
50 τὸ πένθος. Ζ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα
τολ-

τολήσας· νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀπο-
νέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν ἦν τι ὅμοιον
παρανομήσης, ἢ τινα τοιοῦτον σεαυτοῦ
διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ ὀπό-
σον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδέ-
55 σερος· ὡς· ἐκείνου μὲν αἱ ἀδελφαὶ θα-
πτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα περ ἔ-
πεσεν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐ-
τῷ δακρύσσαι· καὶ αἰγείροι γιγνέσθω-
σαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος 60
τὸ ἄρμα, κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς
αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέ-
τριπται, ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵπ-
πους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων

Διάλογος ιγ.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ. "ΕΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ,
πότερος ὁ Κῆσωρ ἐστὶ τού-
των, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ
γὰρ οὐκ ἔν διακρίναιμι αὐτούς. Ἑρ. Ὁ
μὲν χθρὸς ἡμῖν ξυγγενόμενος ἐκείνος Κῆ-
5 σωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης· Ἀπ.
Πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. Ἑρ.
Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλών, ἔχει
ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἵχνη τῶν τραυ-
μάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνι-
στῶν πυκτεύων· καὶ μάλιστ' ὀνόσσετο ὑπὸ
τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη τῷ Ἰά-
σοι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τσίτου-
τον

τον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ· καὶ
 15 ἀπαθὲς τὸ πρόσωπον. Ἀπ. Ὡνησας,
 διδάξας τὰ γνωρίσματα, ἐπεὶ τάγε ἄλ-
 λα πάντα ἴσα, τοῦ ὧοῦ τὸ ἡμίταμον,
 καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ
 χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρῳ λευκός· ὥς
 20 πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κά-
 σορα. Πολυδεύκην ὄντα, τὸν δὲ τῷ
 τοῦ Πολυδεύκου νόματι· ἀτὰρ εἰπέ
 μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐκ ἤμψω
 ξύσειςιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρτι
 25 μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος
 αὐτῶν. Ἐρ. Τὸ φιλαδεαλφίας τοῦτα
 ποιῆσαι· ὅτι γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνά-
 ναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον
 εἶναι, ἐνεῖμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθα-
 30 νασίαν. Ἀπ. Οὐ ξυνετήν, ὦ Ἐρμῆ,
 τὴν νομὴν, εἶγε οὐδὲ ὄφονται οὕτως
 ἀλλήλους, ὅπερ ἐπὶ θάω οἶμαι μάλιστα·
 πῶς γὰρ, ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ
 τῶς φθιτοῖς ὢν· πλὴν ἀλλὰ, ὅπερ ἐγὼ
 35 μὲντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπίδης ἰᾶται,
 ἐν δὲ πάλαιον διδάσκεις, παιδοτρίβης
 ἄριστος ὢν· ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται,
 καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινα τέχ-
 νην, ἡ θεοῖς, ἡ ἀνθρώποις χρησίμην·
 40 οἳ τοὶ δὲ, τί παθήσουσιν ἡμῖν, ἡ ἀργοὶ
 αἰσχύσονται, τηλικούται ὄντες; Ἐρ.
 Οὐδαμῶς· ἀλλὰ προσέτακται αὐτοῖς
 ὑπαρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι· καὶ καλεῖ-
 45 σθαι δὲ τὸ πέλαγος· καὶ ἂν σου
 ἀναύτης χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθί-
 σαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σῴζειν τοὺς ἐμ-
 πλέον.

πλέοντας. Ἀπ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ,
καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

Διάλογος ιδ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδῶν.

Κύ. ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ
καταράτου ξένου, δς μεθύ-
σας ἐξετύφλωσέ με κοιμωμένῳ ἐπιχει-
ρήσας. Ποσ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμή-
σας, ὦ Πολύφημε; Κυ. Τὸ μὲν πρῶ-5
τον, Οὐτὶν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ
διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς
ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ. Οἶδα δὲ λέγεις·
τὸν Ἰθακῆσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει·
ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ ἰο-
εῦθαρσῆς ὢν; Κυ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄν-
τρῳ τῆς νομῆς ἀνασρέψας πολλοὺς τι-
νας ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποι-
μνίοις· ἐπεὶ δὲ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶ-
μα, πέτρα δὲ ἔξι μοι παμμεγέδης, καὶ ἰ5
τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος δ' ἔφε-
ρον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν
ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ
δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰ-
κὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας· ἐν-20
ταῦθα δ' πανουργώτατος ἐκείνος, εἴτε
Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι
πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν,
καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ
ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐ-25

δέκει μοι περιφέρεισθαι πιδόντι· καὶ τὸ
 σπήλαιον αὐτὸ ἀνεσρέφετο· καὶ οὐκ ἔτι
 ὄλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμην, τέλος δὲ, ἐς
 ὕπνον κατεσπάρην· ὃ δὲ ἀποξύσας τὸν
 30 μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε, προσέτι ἐτύ-
 φλωσέ με καθεύδοντα, καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Πο. Ὡς
 βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον· ὃς οὐκ ἐξ-
 ἔθορες μεταξὺ τυφλούμενος· ὃδ' οὖν Ὁ-
 35 δυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν οἶδ'
 ἔτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ
 τῆς θύρας. Κύ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀΦεῖλον,
 ὥς μάλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ
 καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς
 40 χεῖρας ἐκπετάσας, μόνον παρὲς τὰ πρό-
 βατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ
 κριῷ, ὅπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑ-
 πὲρ ἐμοῦ. Πρσ. Μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις
 ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελεθὼν σε· ἀλλὰ
 45 τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπι-
 βοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. Κύ. Συνεκάλεσα,
 ὦ πάτερ, καὶ ἦκον· ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ
 ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην
 ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰθύντες
 50 με, ὥχοντο ἀπιδόντες· οὕτω κατεσοφί-
 σατό με ὁ κατάρατος τῷ δυνάματι· καὶ
 ὃ μάλιχα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὄνειδί-
 ζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὃ πατήρ.
 Φησὶν, ὃ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ.
 55 Ὅρασει, ὦ τέκνον, ἀμνησῶμαι γὰρ
 αὐτὸν, ὥς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πῆρω-
 σὶν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον,
 τὰ γοῦν τῶν πλεόντων τὸ σῶζειν αὐ-
 τοῦς,

τοὺς, καὶ ἀπολλύνει, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσει·
πλαῖ δὲ ἔτι. 60

Διάλογος ιε.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Με. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ
Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνέ-
λιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητὸν·
καὶ ἐςλέοντα ὁπότε ἀλλαγείης· ὅμως
οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίσεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ
γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰ-
κοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀ-
πισῶ. Πρω. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε·
γίγνομαι γάρ. Με. Εἶδον καὶ αὐτός·
ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς
σὲ, γοητεῖαν τινὰ προσάγειν τῷ πρᾶ-
γματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν
τῶν ὁρώντων· αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γι-
γνώμενος. Πρω. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη
ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἴ-
5 ἀνεργμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἰδὲς, ἐς ὅ-
σα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ γὰρ ἀτι-
σεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς μὲν εἶναι
δοκεῖ, φαντασία δὲ τις πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, 20
προσένεγκαί μοι, ὦ γενναῖότατε, τὴν
χεῖρα· εἴσῃ γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ
καὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσσειν. Με.
Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. Πρω.
Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, -δοκεῖς οὐδὲ πο- 25

λύπουν ἐωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὁ πά-
 σχει ὁ ἰχθύς οὗτος εἶδέναι. Με. Ἀλλὰ
 τὸν μὲν πολύπουν εἶδον· ἀ πάσχει δὲ,
 ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. Πρω. Ὅ-
 30 ποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς
 κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχῃται κατὰ
 τὰς πλεκτάνας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργά-
 ζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν
 χροάν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν
 35 λάβῃ τοὺς ἀλίεας, μὴ διαλλάττων,
 μὴδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰσι-
 κῶς τῷ λίθῳ. Με. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ
 σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ.
 Πρω. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε· τίني ἂν
 40 ἄλλῳ πιστεύσεις τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλ-
 μοῖς ἀπισῶν; Με. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ
 τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ
 καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

Διάλογος ις.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

Πα. **Ε**ἶδες, ὦ Γαλήνη, χθῆς, οἷα
 ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖ-
 πνον ἐν Θετταλίᾳ, δίδῃτι μὴ καὶ αὐτῇ
 ἐκλήθῃ ἐς τὸ συμπόσιον; Γα. Οὐ ξυνει-
 5 σιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γὰρ Περσείδῳ
 ἀκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον
 ἐν τοσούτῳ φυλάττειν ἐν πέλαγος· τί
 οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; Πα.
 Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεσαν
 ἐς

ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης¹⁰
 καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες·
 ἡ Ἐρίς δ' ἐν τοσοῦτῳ λαθοῦσα πάντα,
 ἐδυνήθη δὲ ξαδίας, τῶν μὲν πινόντων,
 ἐνίων δὲ κροτούντων, ἡ τῷ Ἀπόλλωνι
 καθαρίζοντι, ἡ ταις Μούσαις ἔδουσάις¹⁵
 προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ
 συμπόσιον μῆλόν τι πάγκκλον, χρύ-
 σοῦν ὄλον, ὃ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο
 δὲ, Ἡ καλὴ λαβέτω· κυλινδούμενον δὲ
 τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἡρα²⁰
 τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ, κατε-
 κλίνοντο· καὶ περὶ δ' Ἑρμῆς ἀνελόμενης
 ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νη-
 ρίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ
 ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων περυσῶν; αἱ δὲ²⁵
 ἀντεποιοῦντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι
 τὸ μῆλον ἡξίου, καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς
 διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν πρού-
 χωρῆσε τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-
 τὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησὶ, περὶ τούτου·³⁰
 καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίου·
 ἔπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πρία-
 μου παῖδα, δς οἶδέ τε διχγυνῶνσι τὴν
 καλλίονα Φιλόκκλος ὢν, καὶ οὐκ ἐν ἐ-
 κείνῳ κρίναι κακῶς. Γα. Τί οὖν αἱ θεαί,³⁵
 ὦ Πανόπη; Πα. Τήμερον, οἴμασι, ἐπίτα-
 σι πρὸς τὴν Ἰδην. Πα. Καὶ τίς ἦξεα
 μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρα-
 τοῦσαν; Πα. Ἦδη σοι Φημί, οὐκ ἄλλη
 κρατήσῃ, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης·⁴⁰
 ἦν μὴ τι πάνυ ὁ δίκαιότης ἀμβλυώτῃ.

Διάλογος ιζ.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων.

Πο. **Ε**ὕγε, ὦ δελφίνες, ὅτι αἰεὶ Φι-
 λάνθρωποι ἔστε, καὶ πάλαι μὲν
 τὸ τῆς Ἰνουῦ παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν
 ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκι-
 5 ρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπειρὸν· καὶ
 μὴν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τοῦτον ἐκ Μηθύ-
 μνης ἀναλαβὼν ἐξενήξατο ἐς Ταίναρον αὐ-
 τῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεΐδες
 κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.
 10 Δελ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Ποσειδὼν, εἰ
 τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώ-
 πων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. Πο.
 Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑ-
 μᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε· δέον
 25 χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλ-
 λους ὑπηγάγετο· ὅπως γοῦν τὰ κατὰ
 τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ δελφίν;
 Δελ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν
 αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐ-
 20 τὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ· ὁ δὲ πλουτήσας πα-
 ρὰ τοῦ τυράννου, ἐπεθύμησε πλεύσας
 οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν ἐπιδείξασθαι
 τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τι-
 νὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν
 25 ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ
 μέσον τὸ Λίγαϊον ἐγένετο, ἐπιβουλεύου-
 σιν αὐτῷ οἱ ναῦται· ὁ δὲ, ἡκροώμενην
 γὰρ ἅπαντα παρανέων τῇ σκάφει, ἐπεὶ
 ταῦ-

ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν
σκευὴν ἀναλαμβάντά με, καὶ ἄσαντα 30
θρήνῳ τινι ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἑάσα-
τε ρίψαι ἐμαυτόν· ἐπέτρεψαν οἱ ναῦ-
ται· καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε·
πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θά-
λατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανού- 35
μενος· ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμε-
νος αὐτὸν ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίνα-
ρον. Πο. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας·
ἥξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ
τῆς ἀκροάσεως. 40

Διάλογος ιη.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδες.

Πο. **Τ**ὸ μὲν σενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἦ
παῖς κατημέχθη, Ἑλλήσπον-
τος ἀπ' αὐτῆς καλείσθαι· τὸν δὲ νεκρὸν
ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ
Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς τεφθεῖη ὑπὸ
τῶν ἐπιχωρίων· Νη. Μηδαμῶς, ὦ Πό-
σειδον, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ
πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν
οἴκτις αὐτὴν ὑπὸ τῆς μητρὸς πεπονθυῖαν.
Πο. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέ- 10
μις, οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅ-
περ ἔφην, ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερσό-
νῳ τεθάφεται· ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον
οὐ μικρὸν ἔχει αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον! 5

τὰ αὐτὰ καὶ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπε-
 σεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη
 εἰς τὸ πέλαγος ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαι-
 ρῶτος, καθόπερ καθήκει, ἐς τὴν θάλασ-
 20σαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγ-
 κάλης. Νη. Ἀλλὰ κἄκείνην σῶσαι δεή-
 σει, χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς
 γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Πο. Οὐκ
 ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ
 25Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὧς Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ
 ἄξιον. Νη. Αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦσα
 κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς
 δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; Πο.
 Εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀν-
 30τέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀη-
 θείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παρὰδόξου,
 καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλα-
 γεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα συσχεθεῖσα,
 καὶ ἱλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς
 35πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κερά-
 των τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπείληπτο,
 καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. Οὐ-
 κοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην
 βοηθεῖν πιπτούσῃ; Πο. Ἐχρῆν, ἀλλ' ἡ
 40μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Διάλογος ιθ.

Ἴρις καὶ Ποσειδῶν.

Ἴρ. Τὴν νῆσον τὴν πλανημένην, ᾧ
 Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖ-
 σαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχεσθαι
 συμβέβηκε· ταύτην, Φησὶν ὁ Ζεὺς,
 εἴησον ἤδη, καὶ ἀναφῆνον, καὶ ποιήσους
 ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως
 μένειν, στήριξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται
 γάρ τι αὐτῆς. Πο. Πεπράξεται τοῦτο,
 ᾧ Ἴρι· τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν
 χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέου· 10
 σα; Ἴρ. Τὴν Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
 κυῆσαι· ἤδη γὰρ ποιηρῶς ὑπὸ τῶν ὠδί-
 νων ἔχει. Πο. Τί οὖν οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐ-
 ρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ μὴ οὗτος, ἀλλὰ γὰ
 πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξεσθαι δύναται 15
 τὰς αὐτῆς γονάς; Ἴρ. Οὐκ, ᾧ Πόσει-
 δον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῃ κατέ-
 λαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῇ
 τῶν ὠδίνων ὑποδοχὴν· ἡ τοίνυν νῆσος
 αὐτῇ ἀνώμοτος ἐστίν· ἀφανῆς γὰρ ἦν. 20
 Πο. Συνίημι· εἴη, ᾧ νῆσε, καὶ ἀνά-
 δυθι αὐθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑ-
 ποφέρειν, ἀλλὰ βεβαίως μένει, καὶ ὑ-
 πόδεξαι, ᾧ εὐδαιμονεσάτη, τοῦ ἀδελ-
 φοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν 25
 θεῶν· καὶ ὑμεῖς, ᾧ Τρίτωνες, διαπορ-
 ῥιμεύσατε τὴν Λητῶ ἐς αὐτήν· καὶ
 χαλινὰ ἅπαντα ἔσω· τὸν δράκοντα
 δὲ

δε, δε νῦν ἐξοισρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ
 3^ο νεογνά, ἐπειδὴν τεχθῆ, αὐτίκ᾽ ἀμέτει-
 σι, καὶ τιμωρήσῃ τῇ μητρί· σὺ δὲ ἀ-
 πάγγελλε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρε-
 πῇ· ἔζηκεν ἡ Δήλος· ἡκέτω ἡ Λητὼ,
 καὶ τικτέτω.

Διάλογος κ.

Ξανθὸς καὶ Θάλασσα.

Ξαν. **Δ** Εἴμαι με, ὦ Θάλασσα, δευρὰ
 πεπονθότα· κατασβεσόν μου
 τὰ τραύματα· Θά. Τί τοῦτο, ὦ Ξαν-
 θε· τίς σε κατέκαυσεν; Ξαν. Ἡ Φαι-
 5^{ος}· ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κη-
 κοδαίμων, καὶ ζέω· Θά. Διατί δέ σοι
 ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξαν. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς
 Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύ-
 γας ἰκέτευσα, ὅδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς
 10^ο ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφρατ-
 τέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους,
 ἐπῆλθον ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς
 ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν· ἐνταῦθα δ' Ἡ-
 Φαισος, ἔτυχε καὶ γὰρ πλησίον που
 15^{ων}, πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον
 ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι φέρων,
 ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτε-
 λέας, καὶ μυρίκας, ὥπτησε δὲ καὶ
 τοὺς κηκοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγ-
 20^ο χέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσκει
 ποιήσας, μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἶρ-
 γα-

γασαι· ὁρᾷς δ' οὖν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ
τῶν ἐκκαυμάτων; Θά. Θολερὸς, ὦ
Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα
μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὡς 25
Φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ
Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἑμὸν νιδὸν ὥρμησας,
οὐκ αἰδεσθεῖς ὅτι Νηρηΐδος νιδὸς ἦν. Ξαν.
Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας
σούς Φρύγας; Θά. Τὸν Ἥφαιστον δὲ 30
οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος νιδὸν ὄντα Ἀ-
χιλλέα.

Διάλογος κα.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

Δω. ΤΙ' δακρύεις, ὦ Θέτι; Θέ.
Καλλίστην, ὦ Δωρί, κόρην εἶ-
δον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβλη-
θεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς
ἄρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς 5
νεύτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐ-
πειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσω-
σιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀ-
πόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέ-
φος. Δω. Τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφῇ, 10
ἐπεὶ ἑμαυτὴς ἀκριβῶς ἔπαντα; Θέ. Ἀ-
κρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν
ἐπαρθένευσεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον
ἐμβαλὼν· εἶτα τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω
εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία χρυσὸν γε- 15
νόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐπ' αὐ-
τήν·

τήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον
 καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέ-
 σθαι· τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός
 20 **Σ**οτὶς καὶ ζηλότυπος γέρων, ἡγανάκτη-
 σε, καὶ ὑπὸ τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς
 αὐτήν, ἐμβάλλει εἰς τὴν κιβωτὸν ἔρτι
 τετοκυῖαν. Δω. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ
 Θεέτι, ὁπότε καθίετο; Θεέ. ὑπὲρ αὐτῆς
 25 **μ**ὲν ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν κα-
 ταδίκην· τὸ δὲ βρέφος δὲ παρητεῖτο
 μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα, καὶ τῇ πάπ-
 πῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιπον ὄν. τὸ
 δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία
 30 **π**ρὸς τὴν θάλασσαν· ὑποπῖμπλαμαι αὖ-
 θις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων μνημονεύ-
 ούσα αὐτῶν. Δω. Κἀμὲ δακρύσαι ἐποίη-
 σας· ἀλλ' ἤδη τεθνήσκουσιν; Θεέ. Οὐδα-
 μῶς· νήχεσαι γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὲ
 35 **τ**ὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάτ-
 τουσα. Δω. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐ-
 τήν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι
 ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀ-
 νασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. Θεέ.
 40 **Ε**ὖ λέγεις· οὕτω ποιῶμεν· μὴ γὰρ ἀ-
 πολέσω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον
 οὕτως ὅν καλόν.

Διάλογος κβ.

Τρίτων, Νηρηίδες, Ίφιάνασσα.

Τρί. **Τ**Ο κῆτος ὄμῳ, ὦ Νηρηίδες,
 δ' ἐπὶ τῇ τοῦ Κηφείου θυγα-
 τέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμφατε, αὐτὴ
 τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐ-
 τὸ ἤδη τέθνηκε. Νη. Τὰ τίνας, ὦ Τρί-
 των; ἢ ὁ Κηφεὺς κατέπερ δέλειαι προ-
 θεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτανεν ἐπὶ ὧν, λο-
 χήσας μετὰ πολλῆς θυνέμεως; Τρί.
 Οὐκ' ἀλλ' ἴσθι, οἶμαι, ὦ Ίφιάνασσα,
 τὸν Περσεὺς, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, εἰς
 μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἀβλήσας
 ἐς τὴν ἑλκασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος
 θάψατε, οἰκτεῖρασσι αὐτούς. Ίφ. Οἶ-
 δα, θυλᾶγεις· εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι,
 καὶ μέλα γυναικῖν το καὶ καλὸν ἰθαῖμι 15
 Τρί. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ίφ.
 Δικτί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῆτρα ἡρῶν
 τοιαῦτα ἐκτίσσει αὐτὸν ἐχρῆν Τρί. Ἐγὼ
 ὄμῳ φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο· ἐς ἄλη-
 μένουτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας. Ἀθλόν τινα 20
 τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν ἐπεὶ δὲ ὠ-
 φίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν· Ίφ.
 Πῶς, ὦ Τρίτων; πόσας ἢ καὶ τινὰς ἄλ-
 λους συμμαχοὺς ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσ-
 πορος ἡ ὁδός. Τρί. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτε- 25
 ρον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν· ἐπεὶ δ'
 οὐκ ἦκεν ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάλεον
 δον, οἶμαι· ἡ δὲ ἀποστεμὼν τῆς Μηδού-
 κης

της τὴν κεφαλὴν ἔχετ' ἀποπτάμενος.
 30 Ἰφ. Πῶς ἰδὼν; ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἡ δὲ
 ἑνὶ δὴ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι·
 Τρί. Ἦ Ἀθηνᾶ μὲν τὴν ἀσπίδα προφαί-
 νουσα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμέ-
 νου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ
 35 πρὸς τὴν Κηφεία ὕστερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ἐπὶ
 τῆς ἀσπίδος ὑποσιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ
 κατόπτρου παρέσχευ αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰ-
 κὼνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ
 λαῖκῃ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκὼνα, τῇ
 40 δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κε-
 φαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέχρεσθαι τὰς
 ἀδελφὰς ἀνέπτατο· ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν
 παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἡδὴ
 πρὸς γειος πετόμενος, ὄρῃ τὴν Ἀνδρομέ-
 45 δαν προκειμένην ἐπὶ σινος πέτρας προ-
 βλήτας πρεσπεπταλευμένην, καλλί-
 σην, ὡ θεᾷ, καθευμένην τὰς κόμης, ἡ-
 μίγυμνον πολὺ ἔνευε τῶν μαζῶν, καὶ τὸ
 μὲν πρῶτον οἰκτεῖρας τὴν τύχην αὐτῆς,
 50 ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κα-
 τὰ μικρὸν δὲ ὁλοῦς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ
 σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω·
 καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβε-
 ρὸν, ὡς καταπιούμενον πᾶν Ἀνδρομέ-
 55 δαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρὸ-
 κωπον ἔχων τὴν ἄρπην, πῇ μὲν καθε-
 κνεῖσθαι, τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργό-
 να, λίθου ἐπέσει αὐτό· πῶ δὲ τέθνηκε
 γαῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ,
 60 ὅσῃ εἶδε τὴν Μεδούσαν· ὁ δὲ λύσας τὰ
 δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπέσχετο τὴν χαῖ-
 ρα.

ρε, ὑπεδέξατο ἀκροποδῆτι κατιούσαν
ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης· καὶ
νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπαξεν
αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥς ἀντὶ λαυάτου γὰρ ὅς
μον οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο. Πη. Ἐγὼ
μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἔχθομαι· τί
γὰρ ἡ παῖς ἠδίκη ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ
ἐμεγαλύνει τότε, καὶ ἡξίου καλλίων
εἶναι; Τρί. Ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησαν ἐπί 70
τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὔσα. Πη. Μὴκέ-
τι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλη-
σεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε,
Φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί· χαίρωμεν οὖν 75
τῷ γάμῳ.

T I M Ω N.

Τίμων, Ζεὺς, Πλούτος, Ἑρμῆς,
Πενία, καὶ Ἄλλοι.

Βί. **Ω** Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἐ-
ταιρεῖα, καὶ ἐφέςιε, καὶ ἀσπε-
ροπητὰ, καὶ ὄρεαι, καὶ νεφεληγερέτα,
καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τί σε ἄλλο οὐ
ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μά 5
λιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τό-
τε γὰρ αὐτοῖς πολύνυμος γινόμενος
ὑπερείδεις τὸ πίπτειν τοῦ μέτρον, καὶ
ἀναπληροῖς τὸ κεχρηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ τοῦ
σοι· νῦν ἡ ἐρισμῆραχος ἀσραπή, καὶ ἡ 10
βα-

βαρύβριμος βροντῇ, καὶ ὁ αἰετῶδεις,
 καὶ ἀργύρις, καὶ σμερδαλέος κεραινός·
 ἅπαντα γὰρ ταῦτα λήρος ἦδη ἀναπέ-
 φυνε καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς.
 15 ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων, τὸ δὲ
 ἀσίδιμὸν εἶναι, καὶ ἐκινῆσαι ὄπλον, καὶ
 πρῶτα οὐκ εἶδ' ὅπως τελείως ἀπέ-
 σβη, καὶ ψυχρὸν εἶσι, μηδὲ ὀλίγον ἐπὶ
 θύρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διὰ φου-
 20 λάκτον ἔβητο γοῦν τῶν ἐπαρρητι-
 ἐπιχειρούντων ἔμλον θρυαλλίδα φερ-
 θεῖν ἐν, ἥ τῇ τοῦ παυδαμότερος κε-
 ραινοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα ἐπα-
 νατείνεσθαι δοκῶς αὐτοῖς, ἄς πῦρ μὲν
 25 ἡ καπτὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνος
 δὲ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύ-
 ματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβό-
 λου· ὥς ἡδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλ-
 μώνως ἀντιβροντῆν ἐτόλμα. οὐ πάνυ
 30 τοι ἀπίθανος ὦν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν
 ὀργὴν Δία, θερμοῦργος ἀνὰ, καὶ μεγα-
 λαυχούμενος. Πῶς γὰρ, ὅπου γε κα-
 θάπερ ὑπὸ μανδραγόρα· καθεύδεις, δὲ
 οὔτε τῶν ἐπισημαίνων, ἀκούεις, οὔτε
 35 τοῦς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λαμῶς
 δὲ, καὶ ἀμβλυώτεις πρὸς τὰ γιγνώ-
 μονα, καὶ τὰ ὅτι ἐκκακώθηςαι, καθά-
 περ οἱ παρηβηκότες· ἀπὲρ νῆας γε ἔτι
 καὶ δ' ἐσθλας ἦν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀρ-
 40 γὴν πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων
 ἐπὶ οἷς, καὶ οὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς
 αὐτοῦς ἐκχειρίων, ἀλλ' αἰετῶδεις
 πάντας ὀκνεῖν ἦν, καὶ ἡ αἰγὴς ὀκ-
 εἶς-

σείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ
 ἡ ἀστραπὴ συνεχέε, ὥσπερ εἰς ἀκροβο-45
 λισμὸν. προηκοντίζετο· οἱ σεισμοὶ δὲ
 περικινηδὸν, καὶ ἡ χιῶν σωρηδὸν, καὶ ἡ
 χάλαζα πετρηδὸν καὶ ἵνα σοὶ Φορτικῶς
 διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ
 βίαιοι, ποταμοὶ ἐκάσῃ ἐχγών, ὥς τε τη-50
 λικαύτῃ ἐν ἀκωρεῖ χρόνου ναυαγία ἐπὶ
 τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυ-
 χίων ἀπάντων καταδεδυκέτων, μόγις
 ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι, προσοκεῖ-
 λαν τῇ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρω-55
 πίνου σπέρματος διαφυλάττονεῖς ἐπι-
 γονὴν κακίας μείζονος. Τοι γάρ τοι ἀκό-
 λουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πῖχαιρα κομίζῃ
 παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντες ἐπὶ σοὶ τινος,
 οὔτε σε φανοῦντες, εἰ μὴ τις ἀρχὴ πάρερ-60
 γον' Ολυμπίων, καὶ οὗτοσ' οὐ πάνυ ἀναγ-
 καῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρ-
 χαῖον συντελῶν· καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου
 σε, ὃ θεῶν γενναϊότατα, ἀποφαίνουσι,
 παρυσάμενοι τῆς τιμῆς. Ἐὼ λέγειν,65
 ὁποσάκις ἤδη σου τὸν νεῶν σε συλήκασι
 οἱ δὲ, καὶ αὐτῷ σοὶ τὰς χεῖρας· Ολυμ-
 πιάσιν ἐπιβεβλήκασι· καὶ σὺ δ' ὑψιβρε-
 μέτης ὤκησας· ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας,
 ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς70
 βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἐπὶ
 συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυγὴν· ἀλλ'
 ὁ γένναϊός, καὶ γιγαντολῆτωρ, καὶ τι-
 τανοκράτωρ ἐκάθητο, τοὺς πλοκάμους
 περιχειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάτη χυ75
 παραινὴν ἔχον ἐν τῇ δεξιᾷ· ταῦτα τοί-

νυν, ὃ θαυμάσιον, πηνίκα παύσεται αὐ-
 τως ἀρελῶς παρορώμενη; ἢ πάτε πολά-
 σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; ποσοὶ φασ-
 80 θόντες ἢ Δευκαλίωνα ἰκανοὶ πρὸς οὗτας
 ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου, ἵνα γὰρ τὰ
 κοινὰ εἴσας, τὰ μὲν εἴπω, τοσοῦτους
 Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους
 ἐκ πεντησίων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς
 85 δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀδράον
 ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν
 πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγε-
 νόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐ-
 τῶν, οὔτε προσβλέπουσιν αἱ τέρας ὑπο-
 90 πτήσσοντες, καὶ προσκυνοῦντες, κῆρα
 τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνητηρόναι· ἀλλ' ἦν
 που καὶ ὁδὸν βαδίζων ἐντόχοιμί τινα αὐ-
 τῶν, ὥσπερ τινὰ γήλην παλαιᾷ νεκροῦ
 ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόου ἀνατετραυμέ-
 95 νην, παφέρχονται, μηδὲ ἀναγινόντες, αἱ
 δὲ πόρῃθεν ἰδόντες ἐτέρων ἐκπρέπονται,
 δυσάντητον καὶ ἀποτρέπαιον θέαμα ὄψε-
 σθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ
 σμυτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενη-
 100 μένον. ὥς ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτης
 τὴν ἐσχατίαν τραπέμενος, ἐναψιάμενος
 διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπὸ μα-
 στος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ,
 καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦ-
 105 ϑα· τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν,
 μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀ-
 ξίαν εὖ πράττοντας· ἀναιδέτερον γὰρ
 τοῦτό γε· ἤδη ποτὲ αὖν ὃ Κρόνου παῖς
 Ῥέας υἱὸς, τὸν βαλὼν τοῦτον ὕπνου ἀφα-

σεισάμενας καὶ νήδυμον, (ὅτι περὶ τὸν
 Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμηται) καὶ ἀναρρί-
 πίαςας τὸν κεραυνὸν, ἥ ἐκ τῆς Αἴτινης
 ἀκυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν
 φλόγα, ἐπιδείξαις τινὰ χολὴν ἀνδρά-
 δους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ἐστὶ
 τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς ἀκεῖ-
 σης ταφῆς, μυθολογούμενα. Ζ. Τίς οὐ-
 τὸς ἐστὶς; ὃ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς παρὰ τὸν Τμηττὸν ἐν τῇ ὑπερ-
 ρεΐᾳ, πηναρὸς ἄλος, καὶ μύχμων, καὶ
 ὑπερδιφθερας· σκάπτει δὲ, οἶμαι, ἐπὶ
 κεκυφὸς· ἄλλος κύνθρωπος, καὶ θρασύς·
 ἵππου φιλόσοφος ἐστὶν· οὐ γὰρ ὅν οὕτως
 ἀσχετοὶ τοὺς λόγους διεξέρχει καὶ ἡμῶν.
 Ἐρ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμα-
 κα τὸν Ἐχεκρατίδαν, πόν Κολυττέα;
 οὗτὸς ἐστὶν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καὶ ἱερῶν
 τελεῶν ἐξίασας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
 ὄλας ἐκατόμβας, παρ' ὧ λαμπρῶς εὐ-
 λαμενὸς ἀορτάζειν τὰ Διόφια. Ζ. Φεῖν οὐκ
 ἀλλωγῆς, ὁ καλὸς ἐκεῖνος; ὁ πλούσιος
 περὶ ὃν οἱ τοσαῦτοι φίλοι; τί παθὼν αὐ-
 τοιοῦτός ἐστις; μύχμηρδς, ἄθλιος, καὶ
 σκαπανῶς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν,
 οὐκ οὐ βαρεῖται καταφέρειν τὸν δίκελλον.
 Ἐρ. Οὐσμοὶ μὲν εἶπεῖν, χρηστότης ἐπέ-
 στροφεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρώπις, καὶ ὁ
 πρὸς τοὺς δεομένους ἄπαντας οἶκτος·
 ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἔνοια· καὶ εὐήθεια,
 καὶ ἀκρισία περὶ τὰς φίλους, δς οὐ
 συνίει κόραξι καὶ λῆμοις χαριζόμενος·
 ἀλλ' ὑπὸ γυναικὶ τοσαύτην ὁ παλαιό-
 μων

μων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι
αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας
245 τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ· οἱ
δὲ τὰ ὅσα θυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ
περιτραγόντας, εἴ τις καὶ μουλὸς ἐνῆν,
ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπι-
μελῶς, ᾤχοντο, αἶον αὐτὸν, καὶ τὰς
250 ῥίζας ὑποτετμημένον, ἀπολιπόντες,
οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέπον-
τες· πόθεν γὰρ ἡ ἐπικουροῦντες, ἡ ἐπι-
διδόντες ἐν τῷ μέρει· διὰ ταῦτα δικελ-
λίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὀρεῖς, ἀπολι-
255 πῶν ὑπ' αἰσχύνης πρὸ ἔσθου, μισθοῦ γεωρ-
γεῖ, μεταγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ
πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπερ-
οπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα, εἴ
Τίμων καλοῖτο, εἰδότες. Ζ. Καὶ μηνὸς
260 παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος· εἰ-
κότα γὰρ ἡγανέκτει δυσυχῶν· ἐπεὶ καὶ
ἄμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλα-
ξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὲς, το-
σαῦτα μηρία ταύραν τε, καὶ αἰγῶν πιβ-
265 ῶντα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βομῶν·
ἔτι γοῦν ἐν ταῖς βίσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν
ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσυχολίας τε, καὶ θορύ-
βου πολλοῦ τῶν ἐπισκοκούντων, καὶ βια-
ζομένων, καὶ ἄρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ
270 φέβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων,
πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ δυσφύλακτοι, καὶ
οὐδὲ ἐπὶ ὀλίγον καταρῦσαι ἡμῖν ἐφίᾳσι,
πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς
τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φι-
275 λισοφία, καὶ λόγων ὕμνος ἐπεπλάσαν

αὐτοῖς, μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους
 καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ
 τῶν εὐχῶν. ὥς τε ἡ ἐπιβυσσάμενον χρῆ
 τὰ ὕδα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτειβῆναι πρὸς
 αὐτῶν ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώματα· καὶ 80
 λήρους μεγάλη τῇ Φωνῇ ξυχειρόντων·
 διὰ ταῦτά ται καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι
 συνέβη πρὸς ἡμῶν οὐ Φαῦλον ὄντα· ἅμα
 δὲ τὸν Πλοῦτον, ὃ Ἑρμῇ, παραλαβὼν,
 ἔπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω 85
 δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν θησαυρὸν μετ'
 αὐταῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ
 Τίμῳ, μὴ δὲ ἀπαλλκττέσθωσαν οὐτα
 ῖφθίως, κἄν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη- 90
 τος πόθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας·
 περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς
 ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν,
 καὶ αὐθὺς μὲν σκέψασθαι, καὶ δίκην δό- 95
 σουσιν, ἀπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκαυέ-
 σω· κατεργάσθαι γὰρ αὐτοῦ, καὶ ἀπε- 100
 τομημέναι εἰπεῖ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
 νται, ὅποτε φιλοτιμώτερον ἡκόντισα
 πρῶτον ἀπὶ τὸν σαρφιστὴν Ἀμαξιοχόραν,
 ὃς ἔπειθε τοὺς ἐμιλητὰς μηδὲ ὅλως 105
 εἴηαι τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς· ἀλλ' ἐκεί-
 νου μὲν δίκημαρτον· ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ
 τὴν χεῖρα Περικλῆς· ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς
 τὸ ἀνὰ κεφαλὴν παρὰ σκήπτρου ἐκείνο τε κα- 110
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ἐλίγον δεῖν συνε-
 τρίβῃ περὶ πῇ πέτρᾳ πλὴν ἑκατὴ ἐν 205
 τοσεύτῃ καὶ αὕτῃ τιμωρία ἔσαι αὐ-
 τοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμω-
 να ὀρώμεν· Ἑρμῇ δὲ τὸν ἦν τὰ μέγα κα-
 κία·

πραγναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλ' **210** καὶ τοῖς εὐχομένοις· τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεσκέτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ **215** ἔσκαπτεν, ἐπικεκυφῶς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος· Πλουῦ· Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. Ζ· Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλουῦτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσχυτος; Πλουῦ· Ὅτι, νῆ Δία, **220** ὕβριζεν εἰς ἐμὲ καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καὶ καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτοῦντες· **225** αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις, καὶ κόπῃ, καὶ ἐταίραις παραδοθησόμενος· ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ· κόμπε με τοὺς ἀσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψαντας· οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος· **230** οὗτοι δὲ οἱ λάρον τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ἦν προτιμῶσιν ἡμῶν· καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκηλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀρελοὺς ἀποφέροντες· οἱ δεκαταλάντους δωρεᾶς ἀ**235** μελητὶ προϊέμενοι· Ζ· Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάζεται περὶ σέ· πάννυ γὰρ αὐτόν ἡ δίκηλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ πυντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν δεφῶν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας· **240** προαιρεῖσθαι αὐ· μάνται πάννυ μεμψί-

ποῖρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν
 Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀνα-
 πετάσας ἡφίει περινοσεῖν ἐλευθέρως, οὐ-
 τε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλο-
 τε δὲ τοῦναντίον ἡγανάκτεις κατὰ τῶν 248
 πλουσίων, κατακκεκλειῶσθαι λέγων πρὸς
 αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ
 σημείων ἐπιβολαῖς, ὥς μὴ δὲ παρακύψαι
 σοι ἐς τὸ Φῶς δυνατόν εἶναι· ταῦτα
 γοῦν ἀπωδύρου πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι 250
 λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότει· καὶ διὰ
 τοῦτο ὡχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντι-
 δες ἀνάπλεως, συνεσπακῶς τοὺς δακτύ-
 λους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ
 ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λαβοῖα 255
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα
 ὑπέρδεινον ἐδοκεῖ σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σι-
 δηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 θενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι. καὶ παμπονή-
 ροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ 260
 Τόκῳ, καὶ τῷ Λοχισμῷ· ἄτοπα γοῦν
 ποιεῖν ἔφασκες, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερ-
 βολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν οὐ πολλῶν
 τας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ
 ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάτ- 265
 τειν ἐγρηγορέτας, ἐς τὸ σημεῖν καὶ πόν-
 μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας ἰκα-
 νὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, οὐ πὰ αὐτοῦς
 ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 δίδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν 270
 τῇ Φάτνῃ κύνει, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν
 τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπι-
 τρέπουσαν· καὶ πρᾶσι γὰρ καὶ κατε-
 74.

ἡβλῆς αὐτῶν φειδομένων, καὶ Φυλακ-
 τόντων, καὶ τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζη-
 275 λοτοπούντων. ἀγνοούντων δὲ ὡς κατέ-
 ρατος οἰκότης. οἰκούμεας. ἡ παιδοτρίψ
 ὑπείσιν λαθραίως ἐμπροσθένει τὸν κα-
 ποδαίμονα. καὶ ἀνέρας οὐδεσπότην, πρὸς
 ἀμυνρὸν τε καὶ μισθόφορον λυχνίδιον,
 280 καὶ διφκαλέον θρυπλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν
 ἑάσας τοῖς τόκοις· πᾶς οὖν οὐκ ἄδικον,
 πάλαι μὲν τοῦ ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν
 δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;
 Πλοῦ. Καὶ μὴν εἴγε τάλαντι ἐξετάζεις,
 285 ἡμῶ σοι εὐλογα δόξα ποιεῖν. τοῦ το
 γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνεκτόν.
 ἀμελὲς, καὶ οὐκ ἐντοπὸν ὡς πρὸς ἐμὲ
 οἰμάτων ἂν δοποιή. τάς τε αὖ κατέ-
 κλεισον ἐνδύραις καὶ σκάτη Φυλάκτου
 290 τως, ὥπως αὐτοῖς παχύτερας γενοίμην,
 καὶ σιμελῆς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμε-
 λουμένους, οὔτε προσηπταμένους αὐ-
 τοῦς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
 μηδὲ ὀφείλην πρὸς τινος, ἀποήτους ἐν-
 295 μίζον εἶναι ὀβριζῶς, οὐδὲν ἀδικοῦντά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασῆπον-
 τας, οὐκ εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν ἐ-
 πίαισιν ἄλλῃ τινὶ τῶν εὐδαίμωνων με
 καταλιπόντες· οὔτ' οὖν ἐκείνους. οὔτε
 300 τοὺς πᾶν προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους,
 ἐπαινοῖ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἀριστὸν ἐστὶ,
 μέτρον ἐπιθήσονταις τῷ πράγματι, καὶ
 μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε
 προησομένους τὸ ὅλον. Σκάπει γὰρ. ὦ
 305 Ζεῦ, πρὸς τοῦ διδῶς, εἴ τις νόμος γήμας
 γυ-

γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε
 φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παρά-
 παν, ἀφιεῖς καὶ βυδίζεις ἔνθα ἂν ἐθελει
 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
 τοῖς βουλομέναις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἂ-³¹⁰
 πάγοι μοιχευθῆσομένην, ἀνοίγων τὰς θύ-
 ρας, καὶ μακρωπεύων, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτὴν καλῶν, ἅρκ' ὁ τοιοῦτος ἐρῇ δό-
 ξειεν ἂν; οὐ σύγε, ὦ Ζεῦ τοῦτο φαίης
 ἂν ἐρασθεὶς πολλάκις· εἰ δέ τις ἔμπα-³¹⁵
 λιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν
 νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἄρσεν παίδων γνη-
 σίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς πρῶσάπταιτο
 ἁκμαίης καὶ καλῆς παρθένου, μήτε
 ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέπας, ἔχονεν³²⁰
 δὲ καὶ σεῖραν κατακλείσας παρθελεύοι,
 καὶ ταῦτα ἐρῇ φάσκων, καὶ δῆλος ὢν
 ἀπὸ τῆς χόρας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτε-
 τηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυ-
 κότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρα-³²⁵
 παίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι
 καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραΐ-
 νων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέρμασιν κλ-
 ρην, καθάπερ ἰέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ
 τρέφῃν διὰ παντὸς τοῦ βίου; Διόπερ³³⁰
 ταῦτα καὶ αὐτὸς πολλάκις ἀγανακτῶ,
 πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος,
 καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος·
 ὑπ' ἐνίων δὲ ὥσπερ σιγματίας δραπε-
 τῆς πεπεδημένος. Ζεὺς. Τί οὖν ἀγα-³³⁵
 νακτεῖς κατ' αὐτῶν; δίδοσι γὰρ ἔμ-
 φῳ καλὴν τὴν δίκην. οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ
 Τάνταλος, ἔπειτοι, καὶ ἄγευστοι, καὶ
 ξη-

ξηροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηνότες μένον τῷ
 340 χρευσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ
 τῆς Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ ἄρ-
 πυῖων ἀφαιρούμενοι· ἀλλ' ἄπιθι ἤδη
 σωφρονεσέτω παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐν-
 τευξόμενος. Πλοῦ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε
 345 παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημέ-
 νου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναι με κατὰ σπου-
 δὴν ἐξαντλῶν, Φθάσαι βουλόμενος τὴν
 ἐπιβροχὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπι-
 κλύσω αὐτόν· ὥς τε ἐς τὸν τῶν Δαναί-
 350 δων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ
 μάτην ἐπαντλήσειν τοῦ κύτους μὴ γέ-
 γοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν
 ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιβρέοντος· οὕτως
 εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς
 355 τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἐξοδος. Ζεὺς.
 Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηνὸς
 τοῦτο καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον,
 ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ἱερδίας εὐ-
 ρήσει τὴν διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δι-
 360 κελλαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου· ἀλλ'
 ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν. σὺ
 δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιδὼν πρὸς
 ἡμᾶς ἄγειν ποῦς Κύκλωπας, ἐκ τῆς
 Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες
 365 ἐπισκευάσωσιν, ὥς ἤδη γε τεθηγμένου
 αὐτοῦ δεησόμεθα.
 Ἑρ. Προΐωμεν, ὦ Πλεῦτε, τί τοῦτο·
 ὑποσκάξεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα,
 οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωδὸς ὢν.
 370 Πλοῦ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ'
 ὁπότε μὲν ἀπίω παρὰ τινι πεμφθεὶς
 ὑπὸ

ὑπὸ τοῦ Διδῶ, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰ-
 μι καὶ χυλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μύλις τε-
 λεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσχυτος ἐνί-
 οτε τοῦ περιμένοντος· ὁπόταν δὲ ἀπαλ-375
 λάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν
 ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπασεν ἡ
 ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νε-
 κηκῶς, ὑπερπηδήσας τὸ σάδιον, οὐδ' αὖ
 ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. Ἑρμ. Οὐκ ἔ-380
 ληθῇ ταῦτα Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἐν
 εἰπτεῖν ἔχοιμί σοι. χθὲς μὲν οὐδ' ὀβολὸν
 ᾗσε πρίσθαι βρόχου ἐσχηκῆτας, ἔφνω
 δὲ τήμερον πλουσίους· καὶ πολυτελεῖς,
 ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντάς, οἷς385
 οὐδ' ἄν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε, καὶ ὅμως
 πορφυροὶ, καὶ χρυσόχειρες περιέρχον-
 ται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες, οἶμαι, ὅτι
 μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. Πλεῦτ. Ἐτεροῖεν
 τοῦτ' ἐσὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυ390
 τοῦ ποσὶ βαδίζω τότ' οὐδ' ὁ Ζεὺς· ἀλλ'
 ὁ Πλούτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτοὺς,
 ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ
 αὐτὸς ὢν· δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι.
 ἐπειδὴν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ'395
 ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δ' ἄλτον ἐμβαλόν-
 τες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς,
 φορηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι· καὶ ὁ
 μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας
 πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῆ400
 δῖδνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς
 γαλαῖς· ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ
 ἄγρᾳ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ
 τῇν χελιδὼνα προσπετομένην τετριγύ-
 ντες

- 405 τες οἱ νεοττοί· ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον
 ἔφαιρετό· καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ· καὶ ἡ
 δέλτος ἀνοιχθῇ· καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ
 καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενῆς τις, ἡ
 κόλαξ, ἡ κατακλύγων οἰκίτης, ἐκ παι-
 410 δικῶν τίμιος, ὑπεξυψημένος ἔτι τῆς
 γνῆθον ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 ἡδονῶν ὡς ἤδη ἔξωρος ὧν ὑπερήτησεν αὐ-
 τῷ· μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπο-
 λαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἐν ἡ ποτε,
 415 ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέ-
 ρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἡ Δρόμωνος,
 ἡ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἡ Μεγάβυζος, ἡ
 Πρώταρχος μετονομασθεῖς· τοὺς μάτην
 κερυνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀπο-
 420 βλέποντας καταλιπὼν· ἀληθὲς ἔγοντας
 τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύνορ ἐκ μυ-
 χροῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλιγον
 τὸ δέλεαρ καταπιών· ὁ δὲ ἐμπιστὼν ἀ-
 θρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρέκκλος καὶ παχύδερ-
 425 μος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικώς,
 καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μασιγείε τις, ὄρ-
 θιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα
 ὥσπερ τὸ ἀνέκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι
 φορητὸς ἐστὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
 430 τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς
 ὁμοδούλους μασιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ
 καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξωσιν· ἄχρις ἂν ἡ
 ἐς κορνίδιον τι ἐμπιστῶν, ἡ ἱπποτροφίας
 ἐπιθυμήσας, ἡ κόλαξι παραδοὺς ἑαυ-
 435 τὸν, ὁμνύουσιν, ἡ μὴν εὐμορφότερον μὲν
 Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ
 Κέκροπος ἢ Κόδρου, συνεττώτερον δὲ τοῦ
 Ὀδυσ-

Ὀδυσσεύς, πλουσιώτερον δὲ συνάμα
 Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρο-
 νου. ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολ-440
 λῶν ἐπιπορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πα-
 νουργιῶν συνειλεγμένα. Ἐρ. Αὐτὰ που
 σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπότεαν δ' οὖν
 αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν
 εὐρίσκεις τὴν ὁδὸν, ἢ πῶς διαγινώσκεις,445
 ἐφ' οὗς ἄνσε δ' Ζεὺς ἀποστείλῃ. κρίνας εἶ-
 ναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλοῦ. Οἷε
 γὰρ εὐρίσκειν με, οἳ τινές εἰσι; Ἐρ. Μὰ
 τὸν Δία οὐ πάνυ· οὐ γὰρ Ἀρισείδην κα-
 ταλιπὼν, Ἴππονίκῳ καὶ Καλλίῳ προς-450
 ῖει, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐ-
 δὲ ὁβολοῦ ἀξίοις· πλην ἄλλὰ τί πρᾶτ-
 τεις καταπεμφθεῖς; Πλοῦ. Ἄνω καὶ κᾶ-
 τω πλανῶμαι περινοσῶν. ἄχρις ἂν λάβω
 τινὲ ἔμπροσθεν ὃ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι455
 περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σε τὸν Ἐρ-
 μῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσ-
 κυνῶν. Ἐρ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς,
 εἰδόμενος σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα
 πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴεται τοῦ πλουτεῖν,160
 ἀξίους; Πλοῦ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ
 γαίε· ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμ-
 πεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρη-
 μα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεύς ἂν ἐξεύροι,165
 ῥαδίως ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. τοι-
 γαροῦν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, πενηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πό-
 λεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ἴσον ἐς τοὺς
 ποιοῦντας ἐμπίπτει περιῶν, καὶ σα-470

γινεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ἐρ. Εἴτα πῶς.
 ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς. ἰαδίνης Φαύ-
 γεις οὐκ εἶδες τὴν ἰδὲν; Πλοῦτ. Ὁξυ-
 δερκὴς τίτε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι
 475 πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς. Ἐρμῆς.
 Ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπέκριναι· πῶς
 τυφλὸς ἂν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέ-
 τι ὥχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν,
 τοσαύτους ἔρατας ἔχεις, ὥς πάντας
 480 ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν,
 εὐδαίμοναίην οἶσθαι, εἰ δὲ ἀποτύχοιον,
 οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας· εἶδα γοῦν τινὰς
 οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτωςον δυσέρωτας
 ὄντας, ὥς καὶ δε βαρυκῆτα πόντον
 485 φέροντες ἔρριψαν αὐτοὺς, καὶ περὶ αὐ-
 τῶν ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες
 ὑπὸ σοῦ, ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἔωρας
 αὐτοὺς· πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἐνεὺ οἶδα ὅτι
 ὁμολογήσας εἴ τι ξυνίης σπαντοῦ, κο-
 490 ρυβαντιᾶν αὐτοὺς, ἐρμηνεύτοις οὕτως ἐπι-
 μεμνήσας. Πλοῦτ. Οἷοι γὰρ τοιοῦτον
 εἶς εἶμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χαλδὸν ἢ τυ-
 φλὸν. ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσθεν; Ἐρ.
 Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλὸν
 495 καὶ πόποι· πάντες εἰσὶ; Πλοῦτ. Οὐ τυ-
 φλοὶ, ὦ ἄριστε. ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπά-
 ρτη, κῆπερ νῦν κατέχευσι πᾶσι πάντα. ἐπι-
 σιωάζουσιν αὐτοὺς. ἔτι δὲ καὶ πότμος, ὥς
 μὴ παντάπασιν ἡμῖν ῥῆς εἶην πρόσσωπον
 500 περιτάμενος ἔρασμιῶτατον. διέχρυσον,
 καὶ λιθοκόλλητον, καὶ πικρὰ ἐνδύς,
 ἀντιγυγᾶν αὐποῖα· οἱ δὲ πότοπρόσωπον
 εἰδόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι, καὶ ἀ-
 πῶλ-

πύλλονται μὴ ἐντυγχάνοντες· ὡς εἴη
 τις αὐτοῖς ὄλου ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξε
 με, δῆλον ὡς κατεγίνυσκον ἐν αὐτῶν, 505
 ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐ-
 ρῶντες ἀνείδαν, καὶ ἀμύρων πραγμά-
 των. Ἐρ. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ
 πλουτῶν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον
 αὐτὸ περιθέμενοι ἐπὶ ἐξαπατῶνται; καὶ 510
 ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτοῦς ἔκτερον ἐν τῇ
 κεφαλῇ ἢ τὸ προσωπεῖον πρόβοντο; οὐ
 γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοῦς,
 ὡς ἐπίχρυσος ἡ εὐμορφία εἶναι, ἐνδολεν τὰ
 πάντα ὀρῶντας. Πλαῦ. Οὐκ ὀλίγα, 515
 Ἑρμῇ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζε-
 ται. Ἐρ. Τὰ ποῖα; Πλαῦ. Ἐπειδὴν τις
 ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπαύσας τὴν ψύ-
 ραν εἰσδέχεται με, συμπεραιοῦνται
 μετ' ἐμοῦ λαῖδων ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, 520
 καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ
 ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄλλα μυρία·
 ἐπὶ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς
 τὴν ψυχὴν, θενμάζει τε τὰ οὐ θαυμα-
 στα, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· κῆρυξ
 τῶν πάντων ἐκείνων πατέρη τῶν εἰσελη-
 λυότων κακῶν τέθηκε, δορυφορούμενον
 ὑπ' αὐτῶν· καὶ πάντα πρότερον πάθος
 ἔν, ἢ ἐμὸ πρόσθαι ὑπομείνειεν ἄν. Ἐρ.
 Ὡς δὲ λαῖος εἰ. ὦ Πλαῦτε, καὶ ὀλίγη 530
 ρὴς, καὶ δυσκέρκετος, καὶ διαφρευκυ-
 πὸς οὐδεμίαν ἐνσιλαβὴν παρεχόμενος θε-
 βάϊαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχελεῖς, ἢ οἱ ὄφεις
 διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις, οὐκ οἶ-
 δας, ὅπως· ἢ ποῖα δ' ἔμπροσθεν 535

τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα
 ἐκπεφυκότα ἐξ ἑκπυτος τοῦ σώματος ἔ-
 χουσα, ὡς πλησιάζοντας εὐθὺς ἔχε-
 σθαι, καὶ μὴ ἔχειν ἱαδίως ἀπολυθῆναι,
 540 ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὴ φλυαροῦντας ἡμᾶς
 πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε. Πλοῦ. Τὸ
 ποῖον; Ἐρ. Ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐκ ἐπη-
 γαγόμεθα, οὐπερ ἔδει μάλις. Πλοῦ.
 Θάρρει τούτου γε ἔνεκα ἐν τῇ γῇ κῦττον
 545 κητελείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς.
 ἐπισκηψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον
 τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ
 ἀκούσῃ βοήσαντος. Ἐρ. Οὐκ οὖν ἐπιβαί-
 νωμεν ἡδὴ τῆς Ἀττικῆς καὶ μοι ἔπου
 545 ἑχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς
 τὴν ἐσχατίαν ἀφίκωμαι. Πλοῦ. Εὖ
 ποιεῖς, ὦ Ἐρμῆ, χειραγωγῶν. ἐπεὶ ἦν γὰρ
 ἀπολίπῃς με, Ἵπερβόλῃ τάχα ἢ Κλέω-
 νι ἐμπεσοῦμαι περινοσῶν· ἀλλὰ τίς ὁ
 550 φόβος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς
 λίθον; Ἐρ. Ὁ Τίμων οὐτοσὶ σκάπτει
 πλησίον ἄρεινόν καὶ ὑπόλιθον γήδιον πα-
 παῖ· καὶ ἡ πενία πάρεσι, καὶ ὁ πόνος
 ἐκεῖνος· ἡ καρτερία δὲ, καὶ ἡ σοφία,
 555 καὶ ἡ ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν
 ὑπὸ τῇ λιμῇ ταττομένων ἀπάντων, πο-
 λὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. Πλοῦ.
 Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἐρμῆ,
 τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δρά-
 σθαι μὲν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλι-
 κούτου στρατοπέδου περισχημένον Ἐρ.
 Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδειλιῶμεν
 οὖν. Πεν. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀρ-
 γεί-

γειφοντα, χειραγωγῶν; Ἐρ. Ἐπὶ τοῦ
 ἐνὶ τὸν Τίμωννα ἐπεμφθῆμεν ὑπὸ τοῦ 565
 Διός. Πεν. Νῦν ὁ Πλουτος ἐπὶ Τίμωννα,
 ὅπως αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔγοντα ὑπὸ τῆς
 πεινῆς παραλαβοῦσα, σπονταὶ ἐπα-
 δεῦσα, τῇ σοφίᾳ, καὶ τῇ πόνῃ, σπον-
 τῶν τοῦ ἀνδρὸς καὶ πολλοῦ ἔξισεν ἐπέδοιξας 570
 οὕτως ἔρα εὐκταταφρόνητος ὑμῖν ἡ πάντα
 δοκῶ, καὶ εὐαδίνητος. ὦσθ' ὁ μόνον κνη-
 μα εἶχον ἀφαιρεῖσθαι με, ἀκριβὲς πρὸς
 ἄρετῃν ἐξειργασμένον, ἢ αὖτις ὁ Πλοῦ-
 τος παραλαβὼν αὐτὸν, ὕβρει καὶ τίσφει 575
 ἐγχειρίσας ὕμειον τῷ πάλαι, καλθακὸν,
 καὶ ἄγονῃ, καὶ ἀνόητον ἀποφῆνας, ἀπο-
 δῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένου.
 Ἐρ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ πενία, τῇ Διὶ.
 Πεν. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ πάντα 580
 καὶ σοφία, καὶ αἱ λοιπαὶ, ἀπολουεῖσθαι
 μοι· οὗτος δὲ τάχα εἴσεσθαι, εἴα με οὐ-
 σαν ἀπολείψει ἀγασθὴν συνεργῶν, καὶ δι-
 δάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἢ σὺνδον ὑγιεινὸς
 μὲν τὸ σῶμα, ἐβρωμένος δὲ τὴν γνώμην 585
 διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς
 αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ
 πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐσίν, ἀλλότρια
 ἀπολαμβάνων. Ἐρ. Ἀπέρχονται· ἡ-
 μεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ. Τί· τίνας ἐστὶ, 590
 ὦ κατάρκτοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἦκα-
 τε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐγο-
 χλήσαντος, ἀλλ' οὐ χαίροντες ἔπιτε,
 μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς
 αὐτίκα μάλα βέλλων τοῖς βῶλοις καὶ 595
 τοῖς λίθοις συντρίψω. Ἐρ. Μηδαμῶς,

ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀνθρώπους
 ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰ-
 μι· αὐτός δὲ ὁ Πλούτος· ἔπεμψε δὲ ὁ
 600 Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν, ὥς ἐγαθὴ
 τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποσᾶς τῶν πό-
 νων. Τί. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καὶ
 610 τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς φατέ· πάντα γὰρ
 ἔμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ· του-
 620 τουτὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἐπι-
 τρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. Πλού-
 630 τ' Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διός· με-
 640 λαγχολῶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μετρίως
 μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλα-
 650 βόν. Ἑρ. Μηδὲν σκαῖόν, ὦ Τίμων· ἀλλὰ
 τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ κα-
 660 ταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρει, λάμβανε
 670 τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν,
 καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερ-
 680 ὅρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων· μόνος αὐτὸς
 εὐδαιμονῶν. Τί Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ
 690 ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἢ
 700 δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός
 εἰμι μηδενός μοι πλησιάζοντος. Ἑρ.
 710 Οὕτως ὦ τᾶν ἀπανθρώπως; Τόνδε φέρω
 Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερὸν τε· καὶ
 720 μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε,
 730 τοσχῦτα ὑπ' αὐτῶν δεῖνὰ πεπονθότα,
 μισόθρον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελου-
 740 μένων σὺν τῶν θεῶν. Τί. Ἀλλὰ σοὶ
 750 μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ, πλείστη χά-
 ρις μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τουτουτὶ δὲ τὸν
 760 Πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι. Ἑρ. Τί δή;
 770 Τί. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι
 αἰ-

αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παρα-630
 δοῦς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ
 μῆσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυναιδεία κατα-
 φθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφῆνας. τέλος
 δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως, καὶ
 προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ πενία, πόνους635
 με τοῖς ἀνδρικντάτοις καταγυμνάσασκε,
 καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσο-
 μιλοῦσά τέ τε ἀναγκαῖα κέκνοντι παρ-
 εῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων κατα-
 φρονεῖν ἐπαίδευσεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς640
 ἑλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου· καὶ
 δείξασθ' ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς· ὃν
 οὔτε κόλαξ θεωρεῖν, οὔτε συκοφάντης
 φοβῶν, οὐδ' ἄνθρωπος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκ-
 κλησιασθῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος645
 ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύναται ἂν· ἐβ-
 βρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, του-
 τυνὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμε-
 νος, οὐδὲν ὄρων τῶν ἐν ἅξει κακῶν, ἱκα-
 νὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἑλφίτα παρὰ τῆς650
 δικέλλης· ὥς τε παλίνδρομος ἄπιθι, ὃ
 Ἑρμῇ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ·
 ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντα ἀνθρώ-
 πους ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. Ἐρ Μη-
 δαμῶς, ὃ γὰρ οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν655
 ἐπιτήδαιοι πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ
 ὀργίλα ταῦτα, καὶ μεираκιώδη, καὶ
 τὸν Πλοῦτον παρέλαβε· οὗτοι ἀπό-
 βλητά εἰσι δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διὸς.
 Πλοῦ. Βούλει, ὃ Τίμων, δικαιολογή-660
 σομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέ-
 γοντι; Τί λέγει· μὴ μακρὰ μένται,
 μὴ

μηδὲ μετὰ προομίῳ, ὥσπερ οἱ ἐπί-
 τριπτοι βήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα
 665 λέγοντα διὰ τὸν Ἑρμῆν τοῦτον. Πλοῦ.
 Ἐχρην μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν,
 οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅ-
 πως δὲ ἄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα,
 670 καὶ μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἵτιός σοι
 κατατίθην, τιμῆς, καὶ προσδρίας, καὶ
 σεφάνων, καὶ τῆς ἑλλης τρυφῆς· περὶ
 βλεπτός δέ τοι καὶ αἰοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα,
 καὶ περισπούδατος. εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ
 τῶν καλῶν πέπονθας, ἀναίτιος ἐγώ
 675 τοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο
 ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλ-
 λας ἀνδράσι κατκράτοις, ἐπαινοῦσι καὶ
 καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπι-
 βουλεύουσί μοι· καὶ τό γε τελευταῖον
 680 ἔφησα, ὡς προέδωκά σε. τοῦναντίον δὲ
 αὐτὸς ἐγκαλέσκειμί σοι πάντα τρόπον
 ἀπελάτεις ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ ἐξω-
 σίσεις τῆς οἰκίας· τοιγαυτὶν ἐντὶ μαλα-
 κῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τι-
 685 μιωτάτην σοι πεῦμα περιτέθεικεν· ὥς σε
 μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὕτω, πῶς ἐκέλευσε
 τὸν Δία, μήθ' ἥκειν παρὰ σε, οὕτω δυσ-
 μενῶς μοι προσενηνεγμένον. Ἐρ. Ἀλλὰ
 νῦν ὁρῶς, ὦ Πλοῦτε, οἷός ἤδη γε γένη-
 690 ται· ὥς ἐπαρῶν ξυνδιέτριβε αὐτῷ· καὶ
 σὺ μὲν σκέπτε ὥς ἔχεις· σὺ δὲ τὰ
 θναυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ, ὑπα-
 κούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. Τί
 Πεισέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐτίς πλουτη-
 695 νείω· τί γὰρ ἐν καὶ πάλοι τις, ἐπέ-
 ταν

ταν οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς
 οἶά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαί-
 μονα, ὅς ἔχρη νῦν εὐδαιμονέστατα διὰ-
 γων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐ-
 δὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας 700
 ἀναδέξομαι. Ἐρ. Τπόσηθι, ὦ Τίμων,
 δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ
 οἷσόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι διαφ-
 ραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν
 Αἴτην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. 705
 Πλοῦ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν ὡς δοκεῖ· τὴν
 μαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ
 δὲ αὐτοῦ περίμενε· ἀναπέμφω γὰρ σοι
 τὸν θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖς.
 Σέ φημι θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τί- 710
 μωνι τουτῷ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνα-
 λέσθαι σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας κα-
 ταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσέσομαι. Τίμ.
 Ἀγε δὴ, ὦ δῖκελλα, νῦν μοι ἐπίβρω-
 σον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους 715
 τὸν θησαυρὸν ἐς τοῦ μφανὲς προσκαλου-
 μένη· ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ φίλοι Κορύ-
 βαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίου
 τοσοῦτον; ἥπου ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια
 γοῦν μὴ ἀνθρακας εὖρω ἀνεχρόμενος· ἀλλ- 720
 λὰ μὴν χρυσίου ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερ-
 θρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδι-
 ζον· ὃ χρυσὸς, δεξίωμα κάλλιστον βρο-
 τοῖς· αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἔτε διατρέπει
 καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἄλλθ, ὃ 725
 φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε· νῦν πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν·
 τίς γὰρ οὐκ ἔνι παρθένος ἀναπεπταμένους
 τοῖς

- τοῖς κδλποῖς ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν εἶρα-
 730 σὴν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα· ὦ Μί-
 δα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀνα-
 θήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμω-
 να, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὦγε οὐδὲ
 βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκηλλα, καὶ
 735 Φιλτάτῃ διφθέρῃ, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανί
 τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη
 πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιᾶν, πυργίον
 οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μέ-
 νῃ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδiciταιᾶσθαι, τὸν αὐτὸν
 740 καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ· δε-
 δόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς
 τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἄπαν-
 τας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· Φίλος
 δὲ, ἡ ξένος, ἡ ἐταῖρος, ἡ ἐλεύου βωμὸς,
 745 ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύον-
 τα, ἡ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανεμία
 καὶ κατάλυσις τῶν ἐθνῶν· μονήρης δὲ ἡ
 δόξα καὶ καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος
 εἰς Τίμων· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ,
 750 καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τιμῇ
 αὐτῶν, μίσμα· καὶ εἴ τινα ἴδω μένον,
 ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα· καὶ ὅλως ἀνδριάντων
 λιθίνων, ἡ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέ-
 τωσαν· καὶ βῆτε κήρυκα δεχώμεθα παρ'
 755 αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδῶμεθα· ἡ ἐρη-
 μία δὲ ὄρος· ἔσω πρὸς αὐτούς· φυλέται
 δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ
 πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὄνθι-
 ματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήμα-
 760 τα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπε-
 ροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος
 καὶ

παθ' ἐαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων
 Φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέ-
 τω, καὶ εὐωχεῖστω μόνος, ἐαυτῷ γείτων
 καὶ ὄμορος ἐκσείων τῶν ἄλλων· καὶ ἅπαξ 765
 θαυτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθω, ἣν δὲ ἀπο-
 θανεῖν, ἣ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγκεῖν· καὶ
 ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἦδισον· τοῦ
 τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ
 τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ 770
 ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ
 διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύον-
 τα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι·
 καὶ ἦν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς πα-
 ραφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντι- 775
 λαβέσθαι δέηται, ὥθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ
 κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὥς μηδὲ ἀνακύ-
 ψαι δυνηθεῖ· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπο-
 λάβοιεν· εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων
 Ἐχεκρατίδου Κελυττεύς, ἐπεψήφισε 780
 τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν· ταῦ-
 τα ἡμῖν δεδόχθω· καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένω-
 μεν αὐτοῖς· πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν
 ἐποίησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα
 γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῷ· ἀγχάνη 785
 γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καί-
 τοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους, παντα-
 χόθεν συνθέουσι κεκονισμένοι, καὶ πνευ-
 σιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὁσφραίνόμενοι τοῦ
 χρυσοῦ· πρότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦ 790
 τοῦ ἀνὰ βᾶς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λί-
 θους, ἐξ ὑπερδεξιῶν ἀκροβολιζόμενος; ἢ
 τόγος τοσοῦτον παρανομήσομεν εἰς ἅπαξ
 αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλεον ἀνιῶντο.

- 795 παρρωρόμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον ἂν
 ᾔσῃ δεχόμεθα ἤδη αὐτοὺς ὑποσάντες·
 φέρε ἴδω· τίς δὲ πρῶτος αὐτῶν οὗτος ἐστὶ;
 Γναθωνίδης δὲ κόλαξ, ὁ πρῶν ἔρανον αἰ-
 τήσαντί μοι ἐρέξας τὸν βρόχον, πίθους
 800 ὄλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς·
 ἀλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἄφικόμενος· οἰμῶξε-
 ται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γναθ. Οὐκ ἐγὼ
 ἔλεγον, ὥς οὐκ ἄμελήσουσι Τίμωνος ἄ-
 γαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοὶ; χαῖρε, Τίμων εὖ-
 805 μορφώτατε, καὶ ἡδίστε, καὶ συμποτικώ-
 τατε· Τίμ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Γναθωνίδη,
 γυνῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώ-
 πων ἐπιτριπτότατε· Γναθ. Ἀεὶ φιλο-
 σκώμων σύ γε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπό-
 810 σαιον; ὥς καινόν τι σοὶ ἄσμα τῶν νεοδι-
 δάκτων διθυράμβων ἤκω κομίζαν· Τίμ.
 Καὶ μὴν ἐλεγείδ' γε ἦσθ' μάλα περιπαθῶς
 ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Γναθ. Τί τοῦτο;
 παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡρά-
 815 κλεις· ἰοῦ· ἰοῦ· προκαλοῦμαι σε τραῦμα-
 τος εἰς Ἄρειον πάγον. Τίμ. Καὶ μὴν ἄν
 γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φάνου τάχα προ-
 κεκλήσῃ με. Γναθ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ
 γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπι-
 820 πᾶσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἰσχυαι-
 μόν ἐστι τὸ φάρμακον. Τίμ. Ἔτι μένεις;
 Γναθ. Ἀπειμι· σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις, οὕτω
 σκαίδς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος· Τίμ. Τίς
 οὐτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας;
 825 Φιλιάδης, κολέκων ἀπάντων ὁ βδελυρώ-
 τατος· οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὄλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τά-
 λαν-

λαυτεμισθόν τοῦ ἐπαίνου, ἐπότε ἄσχυ-
 τά με· πάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερ-
 ἐπήνεσέν, ἐπωμοσάμενος ὀδικοτέρου εἰ-810
 ναι τῶν κύκων, ἐπεὶ δὴ νοσοῦντα πρῶτον
 εἶδέν με, καὶ προσήλθον ἐπικουρίας δεό-
 μενος, πληγὰς δ' γενναῖος προσενέτεινε.
 Φιλ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας· νῦν Τίμων
 γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ 815
 συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν
 οὗτος ἀχάριστος ὢν· ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι
 ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημέται,
 ὅμως μετριάζομεν, ὥς μὴ ἐπιπηδᾶν δο-
 κῶμεν· χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως 820
 τοὺς μιαινοὺς τοῦτους κέλευκας φυλάξῃ,
 τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα
 δὲ, κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι
 πισυντέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχά-
 ριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τέλευτόν σοι 825
 κομίζων, ὥς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγου-
 τα χρῆσθαι, καθ' ὃδὸν ἤδη πλησίον ἤκου-
 σα ὡς πλουτοῖης ὑπερμεγέθη τινὰ πλου-
 τον· ἢ κὼ τοιγαροῦν ταῦτά σε νοθεύη-
 σων· καὶ τοῖς γε οὕτω σοφδὲς ὢν, οὐδὲν 830
 ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὅς καὶ
 τῇ Νέσσορι τὸ δέον παραινέσεις ἄν. Τίμ.
 Ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιάδην· πλὴν ἀλλὰ
 πρόσθι, ὥς καὶ σὲ Φιλοφρονήσομαι τῇ
 δικέλλῃ· Φιλ. Ἀνθρώποι, κατέαγα τοῦ 835
 κρενίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, δίδτι τὰ
 συμφέροντα ἐνοσθέτευς αὐτόν· Τίμ. Ἴδω
 τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε-
 ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ
 συγγενὲς ἡμέτερος εἶναι λέγων· οὗτος 840

- δεκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέ-
 ρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδεδίκατο
 γὰρ, καὶ ἐδέδετο οὐκ ἀποδίδους, κἄγὼ
 ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν· ἐπειδὴ πρῶτον
 845 ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέμειν τὸ
 θεωρικόν, κἄγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὰ γι-
 γνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄν-
 τα με. Δη. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα
 ὕφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν
 850 Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος·
 καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος,
 καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι·
 πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ
 σοῦ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων δ' ἔχε κρα-
 855 τίδου, Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον κα-
 λὸς κἄγαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ
 ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρό-
 νον διατελεῖ τὰ ἄριστα τράττων τῇ πό-
 λει, νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ
 860 ὀρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας· καὶ
 τελείῳ ἔρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ
 Τίμ. Ἀλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε
 εἰς Ὀλυμπίαν. Δημ. Τί οὖν; θεωρήσεις
 ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖ-
 865 σθαι ἄμεινον· καὶ ἡρίσευσε δὲ ὑπὲρ τῆς
 πόλεως πέρυσσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κα-
 τέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας. Τίμ.
 Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ
 προεγράψην ἐν τῇ καταλόγῳ. Δη. Μέ-
 870 τρια τὰ περὶ σου τοῦ λέγεις· ἡμεῖς δὲ
 ἀχάριστοι ἐν εἰήμεν ἀμνημονοῦντες· ἔτι
 δὲ καὶ ψηφίσματα γράφον, καὶ συμβου-
 λεύον, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ἀφέλυσσε
 τῇ

τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι δέδοκται
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ 875
 κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τί-
 μωνα παρὰ τὴν Ἀθηνῶν ἐν ἀκροπόλει,
 κεραιὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτί-
 νας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ σεφανῶσαι αὐ- 880
 τὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτα, καὶ ἀνακη-
 ρυθῆναι τοὺς σεφάνους σήμερον Διου-
 σίοις τραγηδοῖς καινοῖς· ἄχθῃναι γὰρ
 δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διουύσια· εἶπε
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς 885
 αὐτοῦ, Ἀγχισεύς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ
 ἦν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ
 τὰ ἅλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι· τοῦτι
 μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ τοι καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σε, ὃν 890
 ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.
 Τίμ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμη-
 κας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναί; Δη.
 Ἀλλὰ γαρμῷ, ἣν δίδῳ θεός, ἐς νέωτα,
 καὶ παιδοποιήσομαι· καὶ τὸ γεννηθῆσά 895
 μενον, ἄρρεν γὰρ ἔστι, Τίμωνα ἤδη κα-
 λῶ. Τίμ. Οὐκ οἶδα εἰ γαρμύσεις ἔτι, ὦ
 εὖτερος, τηλικαύτην παρ' ἐμαῦ πληγὴν
 λαμβάνων. Δημ. Οἶμοι, τί τοῦτο·
 συραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπ- 900
 τεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλευ-
 θερος, αὐδ' ἄσθς ὢν; ἀλλὰ θύσεις ἐν
 τάχῃ τὴν δίκην, πᾶ τε ἅλλα, καὶ ἔτι
 τὴν ἀκρόπολιν ἐπέπρησας. Τί. Ἀλλ'
 οὐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιὰρ, ἢ ἀκρόπο- 905
 λιν; ὥς δὴ λάς εἰ συκοφαντῶν. Δημ.
 Ἀλ-

- Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὑπισθόδομον
διορύξας. Τίμ. Οὐ διώρυκται οἱδὲ οὗ-
τος· ὥς ἐπίθανά σου καὶ ταῦτα. Δημ.
- 910 Διορυχίησεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ
πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. Τίμ. Οὐ-
κοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. Δη. Οἴμοι
τὸ μετὰφρενον. Τίμ. Μὴ κέκραχθι·
κατοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην, ἐπεὶ καὶ
- 915 γελοῖα πάμπαν πάβοιμι, δύο μὲν Λα-
κεδαιμονίων μοίρας κατακύψας ἄνοπλος,
ἐν δὲ· μικρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας·
μάτην γὰρ ἂν εἴην νενικηκὼς Ὀλύμπιε
πύξ, καὶ πάλιν· ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ
- 920 θρασυκλῆς ὁ Φιλόσοφος οὗτος ἐστίν; οὐ
μὲν οὖν ἕλλος· ἐκπετάσας γοῦν τὸν
πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ
βρενθύνμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται,
τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν
- 925 ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, αὐτοβορέας
τις, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔκρα-
φεν· οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσαλῆς, καὶ
κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς
τὴν ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἁ-
- 930 ρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων
κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν,
ἐπεὶ δὲ λουσάμενος ἀφίκατο ἐπὶ τὸ δεῖ-
πνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα
δρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει
- 935 μάλισα, καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκ-
πιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς
ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων
ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον
παραγκωνιζόμενος, καρύκη τὸ γένειον
ἀνά-

ἀνὰ πλεῖς, κυνηδὸν ἐμφοροῦμενος, ἐπε- 940
 κεκυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοιπάσι τὴν
 ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ
 πρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὥς μη-
 δὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι·
 μεμψίμοιρος αἰεὶ, ὥς τὸν πλακοῦντα 945
 λον, ἢ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι,
 ὅτι περ λιχνείας καὶ ἀπλησίας ὄφελος
 μέθυσος, καὶ πάροις, οὐκ ἄχρις ᾧδῃς.
 καὶ ἑρχησύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδο-
 ρίας, καὶ ὀργῆς προσέτι, καὶ λόγοι πολ- 950
 λοι ἐπὶ τῇ κύλικι· τότε δὲ μέλις αὖτε
 σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦ-
 τα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονηρῶς
 ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοῖος· εἴτα
 ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τελευταῖον, 955
 ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ
 συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέρω-
 ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων,
 οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν
 ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φι- 960
 λαργυρίας· ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ
 πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα,
 καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται, καὶ ἡ ἀναι-
 σχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσο-
 φον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκρι- 965
 βές, καὶ ποιικίλως ἐντελές· οἰμώξεσται
 τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν·
 τί τοῦτο, παπαί, χρῦνιος ἡμῖν θρα-
 συκλήρ. Θρασυ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τί-
 μων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφΐγμαι· 970
 ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθέηκτας,
 ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ καὶ δαίμων πολυ-
 τῶ

τελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὰ
 τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα,
 975 οἶόν σε ἀπλοῖκον, καὶ τῶν ὄντων κοινωνι-
 κόν· οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον
 ἱκανόν, ὕψον δὲ ἥδιον θύμον, ἢ κάρδα-
 μον, ἢ, εἴποτε τρυφῶν, ὀλίγον τῶν
 ἄλων· ποτὶν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος· ὃ δὲ τρι-
 980 βων οὗτος, ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμεί-
 νων· τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτε-
 ρον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι
 δοκεῖ· σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐσάλην, ὡς
 μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιον τοῦτο καὶ
 985 ἐπιβουλότατον κτῆμα ὃ πλοῦτος, ὃ
 πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμ-
 φορῶν γεγενημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο,
 μάλισα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβα-
 λεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκασίον ἀνδρὶ ἀγα-
 990 θῆ ἔντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον
 ὄρῃν δυναμένω· μὴ μέντοι ἐς βάθος ὧ
 ἔγασθ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπαμβᾶς,
 ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμοῦ ὄρῳ-
 ντος μόνου· εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ
 995 δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος
 ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας· καὶ μὴδ'
 ὀβολὸν πύτῳ ἀνῆς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς
 δεομένοις· ὃ μὲν, πέντε δραχμάς· ὧ
 δὲ, μνᾶν· ὧ δὲ, τέλιντον· εἰ δέ τις
 1000 φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν
 φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ
 ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ὧλλ' ὅπως μετα-
 δῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανόν
 εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας πα-
 1005 ράσχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χω-
 ρεῖν.

ροῦσαν Αἰγινητικούς· ὀλιγαρκῇ δὲ καὶ
 μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα,
 καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆραν φρονεῖν. Τίμο.
 Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις·
 πρὸ γοῦν τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι 1010
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κορυβίων, ἐπι-
 μετρήσας τῇ δίκηλλῃ. Θρασ. Ὡ δὴ
 μοκρατία, καὶ νόμοι, παιδμεθα ὑπὸ
 τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.
 Τίμο. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύ- 1015
 κλεις; μῶν παρακέκρουσμάί σε; καὶ
 μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέ-
 τρον τέτταρας. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολ-
 λοὶ ξυνέρχονται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ
 Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως, τὰ 1020
 σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων· ὥς τί οὐκ
 ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δίκηλλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι
 πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους
 λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρω 1025
 θεὸν αὐτούς; Βλεψ. Μὴ βάλλε, ὦ Τί-
 μων· ἄπιμεν γάρ. Τίμο. Ἀλλ' οὐκ
 ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμά-
 των.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

1

LUCIANI

DIALOGI

MORTUORUM.

Dialogus I.

*Croesi, Plutonis, Menippi, Midæ,
Sardanapali.*

CROE. **N**on ferimus, o Pluto, Menippum hunc canem adhabitantem nobis. Quapropter aut illum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cum sit? CROE. Cum nos ploramus et ingemiscimus, illorum reminiscentes, quae apud superos (habuimus), Midas quidem hic auri, Sardanapalus autem multae voluptatis, ego vero thesaurorum, irridet, et conviciis incescit, mancipia et purgamenta nos vocitans. Interdum autem et cantans conturbat ploratus nostros, et

A

pro-

prorsus molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos, ignavi ac perditii adeo cum sint: quibus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui adhuc meminerunt et desiderio ducuntur rerum humanarum. Gaudeo igitur, cum ipsos contristo. PLU. Atqui non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo comprobas? PLUT. Haudquaquam, verum nolim vos disfidere. MEN. At vero, o pessimi Lydorum, Phrygum et Assyriorum, sic existimate, quod nunquam desiturus sim. Nam quocumque abieritis, sequar aegre faciens, occinens et irridens vobis. CR. Annon haec sunt contumelia? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quae vos faciebatis, adorari cupientes, liberis hominibus insultantes, et mortis omnino non memores. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati. CROES. Multis certe, o Dii, et magnis possessionibus! MI. Quanto equidem ipse auro! SAR. Quanto vero ego luxu! MEN. Euge, ita facite, lugere vos quidem, ego vero tritum

tum illud, *Nosce te ipsum*, identidem connectens vobis occinam, id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 2.

Mercurii et Charontis.

MER. **S**upputemus, Portitor, si videtur, quanta mihi debeas jam, ne denuo litigemus de istis. CHA. Supputemus, Mercuri, nam de istis definire melius est, et minus molestum. MER. Anchoram mandanti tibi artuli quinque drachmarum. CHA. Magno dicis. MER. At, per Plutonem, quinque emi illam, et lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas et obolos duos. MER. Et acum ad (refarciendum) velum: quinque obolos ego exsolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas, et clavos, praeterea funiculum, unde Hyperam fecisti: omnia haec duabus drachmis. CHA. Bene vero: haec vili emisti. MER. Haec sunt, nisi quid aliud me latuerit inter computandum. Quando autem haec

A a

red-

redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, fieri non potest. Si vero pestis aliqua, aut bellum, multos demiserit, licebit tum lucrifacere aliquid, mala fraude supputantem in turba (mortuorum) portoria. MER. Proinde ego nunc sedebo, pessima quaeque ut eveniant precatus, ut inde fructum capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, uti vides, ad nos descendunt: pax enim est. MER. Satiус est ita esse, etiamsi nobis prorogetur a te debiti istius solutio. Verum enim vero prisci illi, Charon, nosti quales advenierint, fortes omnes et sanguine pleni et faucii plerique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut ex luxuria tumefacto ventre et cruribus (adveniunt). Pallidi enim omnes, et ignavi, neque similes illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, sibi mutuo insidiis. CHA. Omnino enim expetendae sunt illae. MER. Proinde neque ego videar committere aliquid, si acerbè abs te exigam ea quae mihi debes.

Dialogus 3.

Plutonis et Mercurii.

FLU. Senemne nosti, illum annis gravem dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, haereditatem autem venantes quinquagesies mille? **MER.** Recte: Sicyonium illum dicis. Sed quid tum? **PLUT.** Vivere illum quidem, Mercuri, sine ultra eos nonaginta annos, quos vixit, aliis totidem accumulatis, si modo fieri possit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, et Damonem, et ceteros detrahe huc ordine omnes. **MER.** Atqui absurdum hoc videtur. **PLUT.** Haudquaquam, imo justissimum: Quid enim illi (mali ab eo) perpesi optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nulla propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: ac quae, aegrotante illo, apud se consultant, omnibus manifesta: et tamen sacrificaturos sese promittunt, si melius se habeat: et in universum varia quaedam (et versuta)

adulatio illorum hominum est. Propterea ipse quidem immortalis sit, illi autem ante ipsum abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam saepe admodum seite lactat illos, et spe pascit inani, et in summa, semper morituro similis multo validior est quam quisquam juvenis. Illi autem haereditate inter se divisa fruuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo praecipientes. PLUT. Proinde ipse, exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem ab ipsa spe media, somnias divitias relinquentes, jam mali male mortui huc veniant. MER. Ne cures, Pluto; illos enim ordine singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem praemittat singulos ex fene iterum adolescens factus.

Dialogus 4.

Zenophantae et Callidemidae.

ZENO. **A**tru Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse quidem, cum Diaiae parasitus essem, quod

quod immodicâ ingurgitatione praefocatus fuerim nosti: aderas enim morienti. **CALL.** Aderam, Zenophantes. Mihi vero inopinatum quiddam accidit. Nosti enim et tu Ptoeodorum illum senem. **ZENOPH.** Orbem illum ac divitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? **CAL.** Illum semper colebam, id mihi pollicitus fore, ut meo commodo quamprimum moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, et ultra Tithoni annos senex viveret, compendiariam quandam excogitavi ad haereditatem viam. Si quidem empto veneno pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) meracius in calicem infunderet, haberetque in promptu, et porrigeret illi. Quod si fecisset, jurejurando confirmabam, me illum manumisurum. **ZEN.** Quid igitur accidit? nam admirabile quiddam narraturus mihi videris. **CAL.** Ubi igitur loti venissemus, duo jam puer cum pocula parata haberet, alterum Ptoeodoro, quod venenum continebat, alterum mihi, nescio quomodo deceptus, mihi venenum, Ptoeodoro porrexit poculum

8 *Zenophantae et Callidemidae.*

non venenatum. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus jacebam, supposititius videlicet illius loco mortuus. Quid ita hoc rides, Zenophanta? Atqui non convenit virum sodalem irridere. ZEN. Lepida sane, Callidemides, passus es: senex vero quid ad ista? CAL. Primum quidem repentino casu paulum turbatus est: Deinde cum intellexit, opinor, quid factum fuerit, risit et ipse ad ea, quae pocillator patraverat. ZEN. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari via tutius, etiam si paulo serius.

Dialogus 5.

Simyli et Polystрати.

SIM. **V**enisti tandem et tu, Polystrate, ad nos, postquam annos opinor non multo pauciores centum vixisti. POL. Octo plus quam nonaginta, o Simyle. SIM. Quomodo vero illos post me vixisti triginta annos? ego enim, cum tu ferme septuaginta natus esses, vita decessi. POL. Quam suavissime, etsi tibi mirum

rum illud videbitur. SIM. Mirum sane, si senex, et imbecillis, et orbus insuper prole, delectari rebus humanis potueris. POL. Primum quidem omnia potui: praeterea quoque pueri mihi florentes erant multi, et mulieres mollissimae, et unguenta, vinumque flagrans, et mensae super Siculas (apparatae). SIM. Nova sunt isthaec: ego etenim te valde parcum credidi. POL. Sed adfluebant mihi, o bone, ab aliis haec bona: et mane quidem confestim ad fores ventitabant permulti; postea vero omnimoda mihi dona adferebantur ex toto terrarum orbe praestantissima. SIM. Regnastine, o Polystrate, post me? POL. Non equidem: verum amatores habebam innumeros. SIM. Rideo: amatores tunc, ea cum eses aetate, dentesque quatuor haberes? POL. Per Jovem optimos omnino civium: et quidem me senem, atque calvum, uti vides, lippientemque insuper, et mucro nares oppletum, perlibenter colebant; et beatus erat, si quem eorum tantummodo adspicerem. SIM. Num et tu aliquam, ut Phao, Venerem è Chio transvexisti, quae postea tibi optanti dederit juvenem esse,

se, et formosam de novo, atque amore dignum? POL. Non: sed talis quum essem, perquam adamabar. SIM. Ænigmata loqueris. POL. Atqui manifestus est hic amor, tam frequens cum sit erga prole carentes, et opulentos senes. SIM. Nunc intelligo tuam pulchritudinem, o admirande, quod ab aurea Venere fuerit. POL. At profecto, Simyle, non pauca ab amatoribus commoda percepi, tantum non adoratus ab illis: etenim superbe me gessi saepe, et exclusi eorum quosdam aliquando; hi vero certabant, ac se invicem superare conabantur mei studio. SIM. Tandem vero quod cepisti consilium de tuis opibus? POL. Palam quidem unumquemque eorum haeredem me relicturum dicebam: quisque vero credebatur, eoque se magis ad assentationem componebat: aliud autem verum testamentum reliqui, plorare cunctos, jubens. SIM. Quem vero postremum illud testamentum haeredem habuit? numne aliquem genere conjunctum? POL. Non per Jovem, sed novitium quendam ex adolescentulis istis formosis Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Circiter viginti. SIM.

SIM. Jam nunc intelligo, quoniam tibi ille fuerit gratificatus. POL. Quia vel sic multum istis dignior haereditate, etsi barbarus esset, et nequam, quem jam et ipsi optimates observant: ille itaque haeres meus fuit: et nunc inter patricios numeratur, mentumque subactus, et barbaramente loquens, Codro nobilior, Nireo formosior, et Ulyxe prudentior, esse dicitur. SIM. Id mihi curae non est: quin etiam Graeciae sit Imperator; dummodo isti haereditatibus non potiantur.

Dialogus 6.

Cratetis et Diogenis.

CRAT. **M**oenichum illum divitem noverasne, o Diogenes, illum admodum opulentum, Corinthio natum, cui tot erant naves onerariae, cujus consobrinus Aristaeas, et ipse dives? Homericum illud in ore solebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiam sese colebant invicem, Crates? CRAT. Haereditatis causa: uterque, cum essent aequales. Jamque testamenta publi-

Aaverant utrique, in quibus Moerichus, si prior moreretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Moerichum autem Aristeas, siquidem ipse prior e vita decederet. Illa quidem erant (in tabulis) scripta, hi vero sese invicem colebant, et adulatione (alter alterum) superare contendebat. Porro divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldaei ex somniis, quin et Pythius ipse, nunc Aristeae, nunc Moericho, victoriam praebebat, et modo ad hunc, modo ad illum, trutina vergebat. DIOG. Quis igitur rerum finis fuit, o Crates? nam audire est operae pretium. CRA. Eodem die mortui sunt ambo: haereditates autem ad Eunomium ac Thrasyclem devenerunt, quorum utrique cognati illis erant: nec unquam praefagiverant haec ita futura. Etenim cum Sicyone Cirrham navigarent, medio in cursu, obliquum nacti lapygem, eversa navi perierunt. DIOG. Benefecerunt: at nos cum in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neque ego unquam optabam Antisthenem mori, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex olea-

oleastro factus) ad me veniret haeredem: neque tu Crates, opinor, desiderabas, ut, me mortuo, haereditatem adires opum mearum, dolii ac perae, quae choenices duo lupinorum habebat. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, etiam ne tibi quidem, Diogenes: quorum enim oportebat (me haeredem esse) quaeque tu ab Antisthene, ego a te, tanquam jure haereditatis accepi, ea nimirum multo sunt majora, multoque splendidiora, quam Persarum imperium. DIOG. Quanam sunt ista quae dicis? CRAT. Sapientiam inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi divitiarum haereditatem Antistheni successisse, tibiue eas longe etiam majores reliquisse. CRAT. Verum istiusmodi opes aspernabantur, neque quisquam nos coluit, haeredem se futurum sperans, sed ad aurum omnes intendebant oculos. DIOG. Nec injuria; neque enim habebant, quo facultates ejusmodi a nobis traditas acciperent; quippe qui deliciis perfluerent tanquam putria marsupia; ita ut si quando quis

in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem; vel veritatem, elaboretur illico et efflueret, cum fundus continere non valeret: cujusmodi quidam et Danaï Virginibus ajunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam dentibus et unguibus, omni que opere fervabant. CRAT. Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes: illi vero huc venient, obolum duntaxat secum ferentes, illumque tantum ad portitorem usque.

Dialogus 7.

Menippi et Mercurii.

MEN. **U**binam formosuli sunt et formosae, Mercuri, duc me (sis) cum novus hic advena sim.

MERC. Non quidem vacat, o Menippe: attamen eo respice ad dextram, ubi Hyacinthus est, et Narcissus, Nireus, Achilles, Tyro, Helena, Leda, omnesque adeo veteres formae.

MEN. Ossa tantum video, et calvarias carnibus nudatas, consimiles plerasque. MER. Etenim ista sunt, quae omnes poëtae admirantur ossa, quae

tu

tu videris contemnere. MEN. Quae-
so, Helenam mihi monstrato: nam e-
quidem non dignoverim. MERC. Ist-
haec calvaria Helena est. MEN. Itane
vero mille naves propter hanc impletas
sunt ex universa Graecia, totque ceci-
derunt Graeci ac Barbari, et tot urbes
eversae sunt? MERC. At non vidisti,
Menippe, vivam hanc mulierem; dix-
isses enim et tu, vitio non verti posse,
talis mulieris causa per multum tempus
molestias et pericula pari: siquidem et
flores aridos si quis videat, qui depo-
fuerint colorem, informes nimirum ipsi
videbuntur: cum vero florent colo-
remque habent, pulcherrimi sunt.
MEN. Proinde equidem illud, Mer-
curi, demiror, non animadvertisse A-
chivos, quod de re tam exigui temporis
et facile deflorente laborarent. MERC.
Non ocium est mihi, Menippe, te-
cum philosophari: quapropter delecto
loco, ubicunque velis, prosterne temet
ac recumbe: ego vero alias etiam mor-
tuos jam deducam.

Dialogus 8.

Menippi et Cerberi.

MEN. **H**eus, Cerbere, tecum enim mihi cognatio quaedam intercedit, cum et ipse sim canis, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, cum descenderet ad vos? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modo, verum etiam humano more loqui, si quando velis. **CER.** Cum procul adhuc abeset, Menippe, omnino visus est irretorto (atque imperterrito) accedere vultu; nec magnopere mortem formidare, tanquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere: postquam vero se demisit in hiatus, viditque caliginem hanc, simulque ego cunctantem illum mordens aconito pede correptum detraxi; sicuti infantes ejulabat, suosque deplorabat liberos; nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens. **MEN.** Num igitur homo ille erat sophista, neque vere rem despexit? **CER.** Non: sed ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam prae se ferebat, ac si non invitus id esset passurus, quod

quod alioqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectantes mirarentur. Equidem illud profecto de viris istiusmodi vere possem dicere, ad fauces usque spectus intrepidi sunt ac fortes; porro intus cum sunt, argumentum (adest) accuratum (formidinis eorum et trepidantis animi). MEN. Ceterum ego quonam animo tibi visus sum descendisse? CER. Unus mortalium, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere, et prior te Diogenes: propterea quod neutiquam coacti, nec detrusi, intrastis, verum spontanei, ridentes, atque omnibus plorare nunciantes.

Dialogus 9.

Charontis, Menippi et Mercurii.

CHA. **S**olve naulum, execrande!
MEN. Vociferare, si quidem istuc tibi volupe est, Charon.
CHA. Solve, inquam, quod pro tractione debes. MEN. Haudquaquam accipias ab eo, qui non habet. CHA. An est quispiam, qui ne obolum quidem habeat? MEN. Sitne alius quispiam

piam praeterea, equidem ignoro, ipse certe non habeo. CHA. Atqui fauces tibi comprimam, per Ditem, sceleste, ni solvas. MEN. At ego illiso baculo tibi comminuam caput. CHA. Gratis igitur navigaveris tantam navigationem? MEN. Mercurius meo nomine tibi persolvat, qui me tibi tradidit. MER. Belle mecum agatur, per Jovem, si quidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Hujus igitur causa subducta navi commorare: quanquam quod non habeo quinam auferas? CHA. At vero tu nesciebas, quod tibi fuerit appositandum? MEN. Sciebam quidem, verum non habebam. Quid igitur? ideone mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis, te gratis fuisse transvectum? MEN. Haud gratis, o praeclare, siquidem et fentinam exhausti, et remum arripui, et vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Ista nihil ad naulum: obolum te solvere oportet; neque enim fas est focus fieri. MEN. Proinde tu me rursus in vitam reduc. CHA. Belle dicis, nimirum ut verbera etiam ab Aëaco insuper accipiam. MEN. Ergo molestus ne sis. CHA. Ostende quid

quid habeas in pera. MEN. Lupina, si velis, et Hecatae coenam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irridens, ac dieteriis incescens, et solus cantillans, illis plorantibus? MER. Ignoras, Charon, quem virum transvexeris? prorsus liberum, cuique nihil omnino curae sit. Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehendero aliquando? MER. Si prehenderis? o praeclare, bis quidem capere non possis.

Dialogus 10.

Plutonis, Protefilai et Proserpinae.

PROTES. O domine, et Rex, nos-
terque Jupiter, tuque
o Cereris filia, ne neglectui habeatis
preces amatorias. PL. Tu vero quam
rem petis a nobis, aut quis tandem es?
PROTES. Sum equidem Protefilai, com-
milito Achivorum, quique primus occubui
eorum, qui sub Illo militaverunt: precor
vero, ut dimissus ad parvum tempus
reviviscam iterum PL. Illum quidem
amo

20 *Plutonis, Protefilai et Proserpinae.*

amorem, o Protefilaë, omnes mortui
amant; attamen nullus eorum votis po-
titur. PROT. At non vitae causa,
Pluto, sed uxoris, quam nuper ductam
in ipso adhuc thalamo reliqui, cum ena-
vigarem: ceterum in felix ego in ipso
è navibus egressu occisus sum ab Hec-
tore; verum amor uxoris non medio-
criter me angit, o Domine, et vellem
vel exiguo temporis spatio ab ea visus
iterum descendere. PL. Nonne bibisti,
Protefilaë, Lethes aquam? PROTES.
Omnino vero, Domine: sed haec res
majoris erat ponderis et efficaciae. PL.
Quin potius expecta: adveniet enim illa
aliquando: nihil te redire opus erit.
PROTES. Sed non fero moram, o
Pluto: amore captus enim et ipse jam
fuisti, novistique cujusmodi sit amare.
PLUT. Ecquid te juvaret per unum
diem in vitam redire, paulo post eadem
lachrymaturum? PROTES. Opinor
me persuasurum etiam illi, ut sequatur
ad vos; adeo ut unius loco duos mor-
tuos accepturus sis paulo postea. PL.
Non fas est illa fieri; nec facta sunt
unquam. PROT. In memoriam tibi re-
vocabo, Pluto: Orpheo enim propter
hanc eandem causam Eurydicen tradi-
dis-

distis, meamque affinem Alcestim dimisistis Herculi gratificati. PL. Vellane sic calvaria nuda, et informis, pulchræ illi sponsae tuae apparere? quomodo vero illa adspiciet te, cum ne agnoscere quidem poterit? perterrefiet enim certo scio, et fugiet te. frustra que tantam viam redieris. PROSERP. Quin vero, marite, et huic rei medere, Mercuriumque jube, cum in luce jam Protefilaus fuerit, ut ipsum contingat virga, et juvenem extemplo formosum efficiat, qualis erat e thalamo. PL. Cum Proserpinae sic sane videatur, reducens ipsum iterum redde sponsum: tu vero memento unum (te tantum) accepisse diem.

Dialogus 11.

Cnemonis et Damippi.

CNE. **H**oc illud est, quod vulgò dici consuevit, *Hinnulus leonem*. DAM. Quid stomacharis, Cnemon? CNE. Quid stomacher rogas? Haeredem invitus reliqui, miser astu delusus, iis, quos maxime mea cupiebam habere, praeteritis. DAM. Sed istud quidnam evenit? CNE. Hermo-
laum

laum illum, valde divitem, liberis orbum, colebam mortis spe; neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi scitum visum est, ut testamentum publice proferrem, in quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut et ille (me) aemularetur, eademque faceret. DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. Ceterum ego repente atque insperato vita decessi, recti ruina oppressus. Et nunc Hermolaus mea possidet, lupi cujuspian in morem ipso hamo cum esca pariter avulso. DAM. Non tantummodo, sed et te piscatore. Itaque dolum adversus te ipsum composuisti. CNE. Ita videtur, ideoque lugeo.

Dialogus 12.

Diogenis et Mausoli.

DIO **O** he tu, Car, qua re tantum spiras, teque dignum censes, qui nobis omnibus antepōnare? MAU. Et propter regnum quidem, o Sinopenis: quippe qui Cariae imperaverim univēsaē, praeterea Lydiae quoque gen.

gentibus aliquor, et insulas nonnullas
subegerim, Miletum usque pervenerim,
plerisque Ioniae partibus subactis; ad
haec formosus eram ac procerus, ac
bello fortis: maxime vero quod in Ha-
licarnasso monumentum habeam impo-
situm singulari magnitudine, quantum
videlicet defunctorum alius nemo pos-
sident, neque pari etiam pulchritudine
conditum, viris scilicet atque equis
pulcherrimo e faxo ad vivam formam
absolutissimo artificio expressis, adeo
ut vel fanum aliquod simile haud facile
quis inventat. Num injuria tibi videor
has ob res magnum spirare? DIOG.
Num ob imperium ais, ob formam,
atque ob sepulchri molem? MAU. Per
Jovem, ob haec ipsa. DIOG. Atqui,
o formose Mausole, neque vires jam
illae, neque forma tibi jam adest: si ita-
que quem arbitrum de formae praecel-
lencia delegerimus, haudquaquam dico-
re possim, quamobrem tua calvaria meae
sit anteferenda: siquidem utraque pari-
ter et calva, et nuda, utrique dentes
pariter ostendimus, et oculis orbati su-
mus, et nares habemus simas. Ceterum
sepulchrum ac faxa illa pretiosa Hali-
carnasensibus forsitan jactare licebit,
et

et hospitibus gloriae causa ostentare, quod magnificam quandam structuram apud se habeant: verum quem tu ex istis fructum capias, vir optime, nequaquam video, nisi forsitan illud dixeris, quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mausolus ac Diogenes? DIO. Imo haud pares, inquam, vir praestantissime: nam Mausolus discruciabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, in quibus se felicem putabat; Diogenes autem eum ridebit. Atque ille quidem suum illud monumentum, quod est Halicarnassi, dicet ab uxore Artemisia atque sorore constructum; contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit, num quod habeat sepulchrum. Neque enim illi res ea curae erat: verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, ut qui vitam vixerit viro dignam, tuo monumento, Car abjectissime, celsiorem, ac firmiore in loco substructam.

Dialogus 13.

Ajaxis et Agamemnonis.

AGA. **S**i tu furore correptus, o Ajax, te ipsum interfecisti, nosque omnes membratim concidere putasti, quid Ulyssem accusas? Ac paulo ante neque aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc vatem consulturus, neque alloqui dignatus es virum commilitonem ac socium, sed superbe admodum ac grandi incedens gressu praeteriisti. AJAX. Merito, Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus auctor extitit, ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. AGA. Volebasne vero sine adversario esse, et sine pulvere omnes superare? AJAX. Quidni? in tali utique causa. Nam armatura ea cognationis quodam jure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos ceteri, qui multo quam ille praestantiores eratis, detrectastis certamen, et concessistis mihi certaminis praemia. Iste autem Laërtae filius, quem ego saepe in summo periculo servavi, cum jam à Trojanis prope concideretur, melior me esse voluit,

B

Juit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accusa igitur, o generose, Thetim, quae, cum tibi debuisset armorum haereditatem utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea.

AJA. Handquaquam, sed Ulyssem ut qui solus sese mihi opposuerit. AGA.

Ignoscendum, o Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, praecipue quando et vicit te, idque Trojanis ipsis iudiciis. AJA. Novi ego quae me damnarit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulyssem igitur non possum non odisse, Agamemnon, etsi ipsa Minerva hoc nolit.

Dialogus 14.

Antilochi et Achillis.

ANTI. Qualia tibi nuper, Achilles, ad Ulyssem sunt dicta de morte, quam non generosa, et ambo-
bus tuis praeceptoribus, Chirone et Phoenice, indigna? Etenim audiebam cum diceres, te malle rusticam vitam agentem, inopi cuipiam, cui victus non
sup-

suppeteret multus, operam locare, quam omnibus defunctis imperare. Haec certe ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atque plus quam decet vitae cupidum, dicere forsitan de-
cuisset; sed Pelei filium, et in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valde, et omnibus in vita praeclare ab ipso gestis plane contrarium. Nam cum sine gloria in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, lubens tamen mortem gloriosam praetulisti. ACHIL. At, o Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum, quae hic sunt, et utrum esset praestantius nesciebam; itaque misellam illam gloriolam vitae anteponeram. Atqui jam tandem intelligo quod inutilis illa sit; etsi sint apud superos, qui quam maxime res praeclare gestas carmine celebrent: apud mortuos autem aequalis est omnium honor. Et neque forma illa, Antiloche, neque vires adfunt; sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, et alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum manes metuent, nec Graecorum venerantur, sed exquisita est juris acquabilitas, similiisque alter alteri defunctus,

sive ignavus, sive strenuus fuerit. Haec sunt quae me angunt, et doleo, quod non potius vivam, & operam locem. **ANTIL.** Quid agat quispiam? naturae namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est te legi obtemperare, nec statuta aegre ferre. Praeterea videsne quot e fociis circa te sumus? paulo post et Ulysses adveniet. Affert autem solatium societas hujus rei, et quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, et alios admirandos viros, qui quidem (ut puto) haudquaquam vellent redire, si quis eos ad inopes et victus indigos mittat, ut illis pro mercede serviant. **ACHIL.** Sociorum haec quidem admonitio est: verum haud scio, quo pacto eorum, quae in vita aguntur, memoria me ex-cruciat. Arbitror autem et vestrum unumquemque ita affici. Si vero non palam confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacite hujusmodi toleratis. **ANT.** Non equidem, Achilles, sed longe tibi praestamus: quippe quod intelligimus, quam sit inutile de his rebus verba facere. Silere enim et aequo animo sustinere omnia, concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus. Dia-

Dialogus 15.

Terpsion et Pluto.

TERP. Num illud, o Pluto, justum, me quidem obiisse triginta annos natum, illum autem super annos nonaginta senem Thucritum vivere hactenus? **PL.** Justissimum sane, Terpsion, si quidem hic vivat, neminem optans amicorum vita defungi: tu vero per omne tempus infidiatus es ipsi expectans haereditatem. **TERP.** Nonne vero decebat senem, et qui non amplius uti divitiis posset ad voluptatem, abire vita locum cedentem iuvenibus? **PL.** Nova (certe et inaudita) o Terpsion, sancis, ut ille, qui non amplius divitiis uti possit ad voluptatem, moriatur: illud autem aliter fatum et natura constituit. **TERPS.** Quin igitur ipsam accuso (crimine tam perversae) institutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior prius, et post eum, qui et aetate ipsi proximus esset (diem obiret supremum), nullatenus autem praepostere geri, neque in vivis manere senio confectum, qui dentes adhuc tres reliquos

habeat, vix videat, servulis tribus curvato corpore innitatur, et mucro quidem nares, concretis autem fordibus oculos habeat plenos, nihil amplius suave sciat, animatum quoddam sit sepulchrum, et a juvenibus derideatur, emori vero formosissimos et fortissimos adolescentes: retrorsum enim (ad fontes) flumina (refluunt) ea ratione: aut saltem scire par erat, quando decesurus esset senum singulus, ut non frustra quosdam colerent: nunc autem, quod proverbio dicitur, currus bovem saepius effert. PL. Illa quidem, Terpsion, multo prudentius fiunt, quam tibi videatur: et vos sane quid causae est quod alienis (opibus) inhietis, et senibus sine prole (vosmet) applicetis, illos (oculis) ferentes? quapropter risum debetis, ab illis quum sepelimini: eaque res multis gratissima est: sicuti enim illos mori optatis, ita omnibus est suave antea vos vita decedere: novam enim hanc artem excogitastis, quod anus et senes ametis, praesertim si prole careant; qui enim liberos habent, a vobis non coluntur: quanquam eorum jam multi, quos non amatis, animadversa amoris vestri astutia, etsi filios

lios habeant, odisse se illos fingunt; ut et ipsi amatores habeant: postmodum in testamentis exclusi sunt, qui olim dona ferebant: filius autem et natura, ut aequum est, potiuntur omnibus: illi vero infrendunt dentibus, dolore ardentes. TERPS. Vera quidem illa dicis: mearum enim (opum) Thucritus quanta devoravit, semper cum mori videretur, et, cum intrarem, suspirans, et profundum quid, tanquam ex ovo pullus imperfectus, subcrocitans; quapropter ego jam mox illum existimans incensurum in sandapillam, et multa misi, ne superarent me rivalēs mei majoribus donis, plurimumque prae curis insomnis jacebam, singula connumerans et disponens: haec autem ipsa, insomniam (dico) et curas, moriendi mihi causa extiterunt: hic vero, cum tantam mihi escam deglutisset, adstitit, cum sepelirer, pridie, insuper irridens. PL. Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul et tales deridens; neque prius tu moriare, quam praemiseris omnes adultores. TERP. Illud sane quam, o Pluto, mihi suavisimum erit, si et Chariades prius moriatur quam Thucritus. PLUT.

Bono sis animo, Terpsion, siquidem et Phidon, et Melantus, et omnes ante ipsum vita decedent iisdem (confecti) curis. TERPS. Probo ista: vivas diutissime, Thucrite.

Dialogus 16.

Menippus et Tantalus

MEN. Quid ploras, Tantale, aut quid te ipsum defles, ad stagnum consistens? **TANT.**

Quod jam, o Menippe, pereo siti.

MEN. Tantumne piger es, ut non declinato corpore bibas, vel etiam per Jovem haurias cava manu? **TANT.**

Nihil prodest, si prono capite aquam adpetam: fugit enim aqua, cum me senserit adventantem: quod si aliquando et hauriam, atque adferam ori, fieri non potest, ut irrigem summa labia, perque digitos diffuens nescio quo pacto iterum destituit aridam manum meam.

MEN. Prodigiosum quid pateris, Tantale: at enim dic mihi, quid opus est, ut bibas? corpus enim non habes: nam illud utique in Lydia alicubi sepultum est, quod et esurire et sitire poterat: tu

ve-

vero (nunc) umbra quomodo adhuc aut sitias aut bibas? TANT. Illud ipsum est poena mea, ut sitiatur umbra, ac si corpus esset. MEN. Sed huic quidem rei sic fidem habebimus, quandoquidem dicis siti te puniri: quid igitur tibi metuendum erit? num times, ne penuria potus moriaris? non alium equidem video post hunc Orcum, aut mortem, (per quam) hinc (deveniamus) in alium Orcum. TANT. Recte quidem dicis: sed illud est caput condemnationis, desiderare bibere, cum non indigeam. MEN. Deliras, o Tantale, et tanquam vere potu indigere videris, (cum potius) mero helleboro per Jovem (opus habeas) cui contrarium omnino atque iis, quos rabidi canes momorderunt, contingit, ut non aquam, sed sitim per timescas. TANT. Neque vero verum, Menippe, renuerim bibere: detur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale; nam neque tu, nec alius mortuorum bibet, siquidem sit impossibile: non enim omnes, uti tu, condemnati sitiunt, aqua ipsos non expectante.

Dialogus 17.

Minos et Sostratus.

MIN. **H**icquidem praedo Sostratus in Pyriphlegethontem immitatur: hic autem sacrilegus a Chimaera discerpatur: tyrannus vero iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, hepar et ipse vulturibus praebeat arrodendum. At vos boni in Elysium campum celeriter abite, et beatorum infulas habitate pro iis, quae juste in vita fecistis.

SOST. Audi, o Minos, num tibi iusta

dicere videar. **MIN.** An ego denuo

nunc audiam? annon convictus es,

Sostrate, quod et malus fueris, et tam

multos occideris? **SOST.** Convictus

quidem sum: sed vide an iusto afficiar

supplicio. **MIN.** Ita sane: siquidem

justum est meritam cuique mercedem re-

pendere. **SOST.** Attamen responde mi-

hi Minos: breve enim quiddam inter-

rogabo te. **MIN.** Dic, dummodo non

prolixè: ut et alios jam dijudicare pos-

simus. **SOST.** Quaecunque in vita egi,

utrum volens feci, an vero a Parca mihi

agglomerata sunt? **MIN.** A Parca sci-

licet. **SOS.** Proinde et boni omnes, et

nos

nos qui mali videmur, annon haec agimus dum illi obsecundamus? MIN. Ita profecto Clothoni illi obsequentes, quae unicuique, cum primum natus est, agenda injunxit. SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cum ei nequeat contradicere, a quo vi compellitur: verbi gratia, quum carnifex, aut faterhes, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam caedis istius reum ages? MIN. Liqueat (reum agendum) iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primo causam praebuit. SOST. Benefacis, Minos, quod etiam exemplo hoc corollarium addis. Si quis autem ab heromissus, aurum vel argentum afferat, utri habenda est gratia, utri beneficium hoc acceptum est referendum? MIN. Ei qui misit; minister enim tantum fuit, qui attulit. SOST. Videsne igitur quam injusta facias, cum nos supplicio afficis, qui ministri tantum fuimus eorum, quae Clotho nobis imperavit: et cum hos honore prosequeris, qui aliena bona solum administrarunt? Nemo enim

dicere poterit, possibile esse iis contradicere, quae cum omni necessitate imperata fuere. MIN. Multa, Sostrate, et alia videas, licet non secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Verumtamen tu ex hac quaestione hoc boni consequeris, quod non praedo solum, sed etiam Sophista esse videaris. Solve ipsum, Mercuri, nec puniatur amplius. Caeterum vide, ne et caeteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus 18.

Diogenes et Pollux.

DIOG. **D**O tibi, Pollux, in mandatis, ut quamprimum ad superos ascenderis (tuum enim est, ni fallor, die crastino reviviscere) sicubi Menippum canem videris (invenies autem ipsum Corinthi in Craneo, aut in Lyceo, contententes inter se Philosophos deridentem) dicas illi: Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea quae in terris (geruntur) derisisti, huc multa insuper derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus, et in ore frequens istud: Quisnam omni-

ni-

nino novit, quae post vitam futura sunt? Hic autem non defines constanter ridere, quemadmodum ego nunc: et maxime cum videris divites istos, ac satrapas, et tyrannos ita humiles et obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosci: tum ut molles et ignavi sunt, rerum humanarum memoriam renovantes. Haec illi dicas, ac praeterea ut pera lupino multo impleta veniat: et sicubi positam in trivio Hecates coenam, aut ovum ex lustratione (relictum) aut tale quid inveniat. POLL. At haec illi renunciabo, Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est, calva, ster, pallio indutus lacero, et vento cuivis pervio, et diversorum pannorum asumentis variegato. Ridet autem semper ac plerumque Philosophos istos arrogantes acerbè perstringit. POLL. Facile erit illum ex hic signis invenire. DIOG. Visne ut ad illos etiam philosophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In universum adhortare illos, ut desinant nugari, et de universo contendere, et cornua sibi mutuo affingere, et crocodilos facere: nec hu-

hujusmodi inepta mentem doceant interrogare. POLL. At indoctum me et ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu vero meo nomine ipsos plorare jube. POLL. Et haec nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, o charissime Pollucule, nostro nomine haec renuncia. Quid, o vani, aurum custoditis? quid vos ipsos excruciat, usuras supputando, et talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes brevi (ad inferos) venire oportet? POLL. Haec etiam illis dicentur. DIOG. Sed et formosis illis et robustis dicas, Megillo puta Corinthio, et Damoxeno palaestritae, apud nos neque flavam comam, neque caeruleos nigrosve oculos, neque faciei ruborem amplius ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut ajunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit, haec dicere formosis illis, et robustis. DIOG. Pauperibus etiam, o Lacon (multi autem sunt, quibus et ea res perquam molesta est, et inopia luctum movet) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, ex-
po-

posita illis hujus loci aequalitate, qua futurum est, ut videant eos, qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis hic esse meliores. Tuis vero Lacedaemoniis haec, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, o Diogenes, de Lacedaemoniis dicas: non enim profecto feram. Sed quae ad caeteros mandasti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos misfos faciamus, quando ita tibi videtur. Tu vero quibus ante dixi, sermones meos deferas.

Dialogus 19.

Diogenes et Alexander.

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander? tu quoque, perinde atque nos omnes, mortuus es? ALEX. Vides utique, Diogenes: nec mirum est, si, cum homo fuerim, defunctus sim: DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret; an vero tu Philippo patre prognatus eras? ALEX. Haud dubie Philippo: nam, si Ammone progenitus fuisssem, non obiissem.

DIOG.

DIOG. Atqui de Olympiade familia quaedam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, et in lecto visum fuisse: deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui te tuum patrem esse existimaret. **ALEX.** Haec etiam, ut tu, ipse audiui. Nunc autem video, neque matrem, neque Ammonios illos vates, sani quicquam dixisse.

DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile. Multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti? **ALEX.** Nescio, Diogenes. Non enim per repentinam mortem mihi de eo quicquam statuere licuit, nisi hoc solum, quod moriens Perdiccae annulum tradi.

Verum quid rides, Diogenes? **DIOG.** Quidnam aliud, quam quod memini, quid Graeci fecerint, quum nuper, cum imperium accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, et ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa aedificarent, et ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliverunt?

ALEX.

ALEX. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porro Ptolemaeus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportatum me, ibique sepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. **DIOG.** Non rifero, Alexander, cum te etiam apud inferos desipientem videam, et sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verum haec ne speres, divinisime. Neque enim fas est reverti quemquam, qui semel paludem transierit, atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere perve-
lim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quanta felicitate apud superos relictis huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri tanta vi, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloria: deinde quod eminebas conspicuus, dum vectareris, dum vitta candida caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares. Numquid haec te discruciant, quoties animo recurrant? Quid
la-

lachrymaris, o stolide? An non haec te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quae a fortuna proficiscuntur, firmas putares? ALEX. An sapiens ille, cum sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quam multa a me petierit, quae mihi scripserit, utque meo in disciplinas studio sit abusus, cum mihi palparetur, ac laudaret me; nunc ob formam, ac si haec summi boui pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quod eas caperet, praestigiosus ille et fraudulentus homo, Diogenes. Quanquam illud fructus ex ipsius sapientia fero, quod nunc iis, tanquam summis de bonis, excrucior, quae paulo ante enumerasti. DIOG. At scin'tu, quid facies? ostendam tibi molestiae istius remedium. Quandoquidem hic veratrum non producitur. fac ut Lethaei fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas, iterumque ac saepius bibas: sic enim defines bonorum Aristotelicorum causa discruciri. At Clitum illum, et Callisthenem video, et complures alios, in te irruentes, ut te discerpant, et injurias a te acceptas ul-

ulciscantur. Quare alteram hanc viam
ito, et, ut dixi, saepe bibito.

Dialogus 20.

*Alexander, Annibal, Scipio et
Minos.*

ALEX. **M**etibi, o Libyce, praepo-
ni par est: praestantior
enim sum. ANN. Minime: sed me.
ALEX. Ergo judicet Minos. MIN. At
quānam estis? ALEX. Hic est Cartha-
ginensis Annibal: ego Alexander Phi-
lippi filius. MIN. Per Jovem ambo il-
lustres. Sed qua de re vobis est alterca-
tio? ALEX. De praestantia. Hic enim
se meliorem fuisse me exercitus ducem
dicit. Ego vero, ut omnes sciunt, non
isto solum, sed omnibus ferme, qui an-
te meam aetatem fuere, in re militari
fuisse me praestantiolem affirmo. MIN.
Ergo vicissim uterque dicat. Tu vero,
Libyce, primus verba facito. ANN.
Unum hoc me juvat, Minos, quod
equidem et Graecam linguam didice-
rim: adeo ut neque etiam hac in re iste
me superet. Porro illos maxime laude
dignos assero, qui cum principio nihil
es-

essent, magni tamen evaserunt, et per se potentes facti, et principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis Iberiam adortus, primum fratris imperio subiectus, maximis dignus habitus sum (praemiis) optimus cum judicarer. Ibi tum Celtiberos cepi, et Galatas Hesperios devici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri, multasque civitates everti, et planam Italiam subjugavi: et usque ad praeeminentis urbis suburbia deveni: totque uno die occidi, ut eorum annulos modis metitus sim, et ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque haec omnia peregi, cum neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narra-rem: sed me hominem faterer, et contra duces prudentissimos decertarem, et contra fortissimos milites pugnarem: nec Medos aut Armenios expugnarem, qui prius fugiunt, quam quisquam eos persequatur, et cuivis audenti victoriam facile tradunt. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, et fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Isso et Arbelis devicit, a pa-
ter-

terna virtute degenerans adorari voluit, et ad Medorum delicias sese contulit: et amicorum caede convivia contaminavit, et interficientibus opem tulit. Ego autem aequabiliter patriae praefui: quae cum me revocaret, hostium magna classe adversus Libyam navigante, statim parui: continuoque me hominem privatum dedi, et damnatus aequo animo rem tuli. Atque haec egi barbarus cum essem, omnisque Graecanae disciplinae expertus, nec Homerum, ut iste, didicissem, nec Aristotele Sophista magistro, sed sola naturae meae solertia, usus essem. Haec sunt, quibus me Alexandro meliorem praedico. Quod si praestantior est iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debeat generoso viro, et imperatore bono: qui prudentia magis quam fortuna est usus. MIN. Hic certe non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu vero, Alexander, quid ad haec dicis? ALEX. Nihil certe, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama tedocuerit, qualis ego rex, qualis iste
la-

latro fuerit. Advertetamen, an parum ipsum superaverim, qui, cum essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, et de patris interemptoribus supplicium sumpsi, et Graeciam Thebarum subversione perterritui. Tum ab iis dux electus, nolui Macedonum regnum obeundo contentus esse eorum imperio, quae pater reliquerat. Sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, et grave ducens, ni universum occuparem, cum paucis Asiam invali: et apud Granicum magna pugna vici. Captaque Lydia, Ionia, ac Phrygia, denique subjugato quicquid obvium erat, Isum veni, ubi me cum innumeris copiis Darius expectabat. Post haec, o Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos vobis miserim. Dicit enim Charon, sibi tunc scapham non suffecisse: sed plerosque illorum ratibus compactis trajecisse. Et haec confeci me ipsum periculis opponens, et in pugna vulnerari non timens. Et, ut quae Tyri et Arbelis gesta sunt reticeam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi: et ipsorum elephantes cepi, et Porum captivum abduxi. Scythas etiam, non

contemnendos homines, superato Tanaï, magno equitatu devinci: et amicos beneficiis devinxi, et ab inimicis me vindicavi. Si vero Deus hominibus videbar, condonandum illis erat: siquidem rerum a me gestarum magnitudine adducti sunt, ut tale quid de me crederent. Tandem mors me regnantem occupavit: sed hunc, cum apud Bithynum Prusiam exularet, ut vir pessimus et crudelissimus merebatur. Nam, quo pacto Italos vicit, omitto dicere. Non enim virtute, sed versutia, perfidia et dolis, id peregit: nunquam justis, aut apertae virtutis memor. Sed quoniam delicias mihi objecit: oblitus mihi videtur eorum, quae Capuae commisit, quum, meretricibus deditus, vir ille mirabilis belli gerendi occasiones voluptatibus perdidit. Ego vero, nisi, quae sub Occidente sunt parva ratus, ad Orientem potius me contulissem: quidnam adeo magni praestitissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque terram ad Gades usque sub potestatem facile redigere potuissem? Sed haec nulla contentione digna putavi, quae jam me formidarent, et dominum agnoscerent. Dixi. Tu ve-

ro

ro Minos judica. Haec enim e multis protulisse satis est. SCIP. Ne vero, priusquam me quoque audiveris. MIN. Quisnam et cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, et Afros magnis praeliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale praestantior, qui ipsum persecutus devici, et turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impudens iste non videatur, qui cum Alexandro certare ausit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparare me velim? MIN. Per Jovem aequa dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: tu vero secundus: tertius denique, si videtur, Annibal, quippe qui nec ipse est contemnendus.

Dialogus 21.

*Menippus, Æacus, Pythagoras,
Empedocles et Socrates.*

MEN. **P**er Plutonem, Æace, circumduc me per omnia,
quae

quæ sunt apud inferos. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summam indicari possunt, accipe. Hic quidem est Cerberus: nosti et portitorem hunc, qui te trajecit: præterea lacum et Pyriphlegethontem jam vidiſti, quum ingreſſus es. MEN. Haec novi: et te aditus custodem. Regem etiam vidi, et Furias. Homines vero priscos, eosque maxime, qui nobiles fuerunt, ostende. ÆAC. Hic est Agamemnon: ille Achilles: qui propius asſidet, Idomeneus: deinde Ulyſſes: postea Ajax et Diomedes, atque Graecorum præstantissimi. MEN. Papæ Homere, ut humi projecta jacent tuarum rhapsodiarum capita, ignobilia, et informia, pulvis omnia, et merae nugæ: caduca revera capita. Hic vero, Æace, quisnam est? ÆAC. Cyrus est. Hic vero Croesus: juxtaque ipsum Sardanapalus: ultra hos omnes Midas: ille vero Xerxes. MEN. Et te, o scelereste, tota exhorruit Graecia, jungentem pontibus Hellespontum, et per montes ipsos navigare affectantem? Qualis vero est Croesus? Sed huic Sardanapalo, Æace, permitte mihi, ut infligam colaphum. ÆAC. Nequaquam.

Comminueres enim ipsi calvariam, cum sit adeo muliebris. MEN. Attamen amplexabor illum, utpote plane semivivum. ÆAC. Vis, ut tibi doctos etiam ostendam? MEN. Etiam per Jovem. ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras. MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive denique quodcunque voles. PYTH. Ita sane: et tu quoque Menippe. MEN. Annon amplius aureum illud femur habes? PYTH. Non: sed age cedo, siquid edule habet hæc tua pera. MEN. Fabas, o bone: quare nihil hic est, quod tu possis edere. PYTH. Dammodo. Nam hic apud manes alia sunt dogmata: didici enim, nihil hic fabis et parentum testiculis inter se simile esse. ÆAC. Porro, hic est Solon, Excestdis filius, et Thales ille: et juxta ipsos Pittacus, alique: suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Laeti sunt, Æace, hi soli, et præter caeteros alacres. Sed hic cinere oppletus, quasi subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætna monte huc profectus. MEN. O acripes optime: quid tibi acciderat, ut te ipsum in crateres Ætnæ injiceret?

EMP.

EMP. Infamia quaedam, Menippe.

MEN. Minime per Jovem, sed quaedam inanis gloriae affectatio, et fastus, et multa dementia. Haec fecerunt, ut quamvis indignus, una cum crepidis conflagraret. Verum tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es et ipse mortuus. Ubi vero locorum est Socrates? ÆAC. Cum Nestore et Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hic esset. ÆAC.

Videsne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium haec nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico.

MEN. Et hoc simile est omnium: nam et simi omnes sunt. SOC. Mene quaeris,

Menippe. MEN. Etiam, Socrates.

SOC. Quo pacto res Athenis se habent?

MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum certe ipsum, et incesum si quis aspiciat, summi philosophi videntur admodum multi. Caeterum vidisti, qualis ad te venerit Aristippus, et Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliae tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, o Socrates, quod ad res hujusmodi attinet.

net. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque haec omnia cognovisse (decet enim opinor verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse haec illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. MEN. Sed quinam isti sunt circa te? SOC. Charmides, Menippe, et Phaedrus, et Cliniae filius. MEN. Euge, Socrates, siquidem et hic tuam artem exerceas, nec formosos istos negligas. SOC. Quid enim aliud, quod sit suavius, agerem? Sed, si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Croesum enim et Sardanapalum adeo, eorum accola futurus, quippe mihi videor non pauca ridenda habiturus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. Ego quoque jam abeo, ne quis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa etiam alias videbis, Menippe. MEN. Abeas licet: etenim haec sufficiunt; Æace.

Dialogus 22.

Charon, Mortui, Mercurius, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasius, Crates, Philosophus et Rhetor.

CHAR. **A**udite, quo loco sint res vestrae. Equidem parva est

nobis, ac supputris navicula, prout videtis, et undique perfluit: quae si in alterutram partem inclinarit, pesum ibit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne facti vos poeniteat postea: praecipue quicumque natare nescitis.

MORT. Quid igitur facto opus est, ut tuto navigemus? **CHAR.** Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet,

omniaque haec superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiet vos iste ponto. Tibi vero, Mercuri, deinceps curae erit, neminem ex ipsis excipere, nisi qui sit nudus, et supellectilem abjecerit, ut dixi. Itaque stans ad tabulatum scanforium ipsos cognosce, et nudos ingredi cogens suscipe. **MERC.** Recte dicis: atque sic faciemus. Quis

est hic primus? MEN. Ego sum Menippus. Ecce autem peram et baculum in paludem projecì: Verum recte feci, qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere, o Menippe, vir optime, primumque apud navis gubernatorem, in summitate, locum occupa, ut omnes intuearis. Verum quis est formosus iste?

CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis, cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem, et labia cum osculis, promissam etiam comam, et genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene se res habet, expeditus es, ingredere nunc. Hic vero purpuratus. Quis es tu? LAMP. Lampichus Gelorum tyrannus. MERC. Quid cum tot sarcinis ades? LAMP. Anne conveniebat nudum venire tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque illa depone. LAMP. Ecce divitias abjeci. MERC. Fastum etiam abijce, Lampiche, et superbiam. Si enim hæc simul ingrediantur, pontonem gravabunt. LAMP. Permitte saltem, ut diadema habeam, et fagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam relinque. LAMP. Ita sit: quid amplius? nam

omnia, ut vides, abjeci. MERC. Cru-
delitatem etiam, et amentiam, et inso-
lentiam, et iracundiam depone. LAMP.
Ecce nudus sum. MERC. Ingredere
nunc. Tu vero pinguis et carnosus,
quises? DAM. Sum Athleta Damafius.
MERC. Etiam ille esfe videris: scio
enim te saepe in palaestris a me visum.
DAM. Etiam Mercuri: sed me nudum
excipe. MERC. Non es nudus, o bone
vir, tanta carne circumdatus: eam ita-
que exue. Navim enim submerges, si
vel alterum pedem imposueris. Sed et
coronas illas, et praeconia abjice. DAM.
En plane nudus sum, ut vides, et simi-
li cum aliis mortuis statura. MERC.
Sic praestat esse levem: itaque ingredere.
Tu quoque, Craton, depositis divitiis,
praeterea mollitie, et deliciis, neque te-
cum feras epitaphia, neque tuorum ma-
jorum dignitates: sed et genus, et glo-
riam relinque. Nec civitatis, de qua
bene meritus es, publica praeconia,
nec statuarum inscriptiones: nec ma-
gnum tibi sepulchrum aggestum dicas:
illa enim in memoriam revocata scapham
etiam gravant. CR. Invitus certe: sed
tamen abjiciam: quid enim faciam?
MER. Papae, quid tibi vis armatus?

aut quid tropaeum istud fers? CR. Quia vici, Mercuri, et res praeclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque tropaeum in terra: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verum quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam praeseferens, elatus, contractis superciliis, meditabundus, promissa barba, quis iste est? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imo praestigiator, et prodigiorum plenus. Itaque et hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MER. Hunc tu habitum depone primum: deinde haec quoque omnia. O Jupiter quantam ille arrogantiam, quantam incitiam, quantum contentionum, inanis gloriae, quaestionum dubiarum, spinosarum disputationum, et cogitationum perplexarum circumfert? quin etiam inanem diligentiam permultam, et ineptias non paucas, et nugas, et rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, et voluptatem, et impudentiam, et iram, delicias, et mollitiem (neque enim ista me latent, etiamsi studiose celes) mendacium quoque, et factum abjice, illamque opinionem, qua
te

te aliis praestantiorē esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quae te quinquēremis capiat? PHI. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed et barbā hanc deponat, Mercuri, cum adeo gravis, et hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. PH. Ecquis erit qui detondeat? MER. Menippus iste capta securi, qua naupegae utuntur, eam refecabit, pro mensa, qua secanda imponuntur, utens tabula, qua scapha conscenditur. MEN. Nequaquam Mercuri: sed da mihi ferram: hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficiet securis. Euge: homini similiorem reddidisti, seposito ejus foetore hircino. MEN. Visne ut paulum de superciliis auferam? MER. Maxime. Nam haec super frontem attollit, nescio quam ob rem sese efferens. Quid hoc rei est? etiam ploras, scelestē? et mortem formidas? ingredi igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quae illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur et tu, Menippe, depone tuam libertatem, et loquendi audaciam, laetitiam, generositatem, et

risum : solus enim omnium rides. MER. Nequaquam , sed retine ista , levia cum sint et portatu facilia , atque ad navigationem utilia. Tu vero Orator depone istam tantam verborum contradictionem , antitheses , membrorum adaequationes , periodos , barbarismos , aliaque orationum pondera. RH. En depono. MER. Bene res se habet. Itaque solve funem , attollamus scalas , attrahatur anchora : expande velum , tuque portitor dirige clavum. Simus hilares. Quid ploratis , stolidi ? tuque Philosophè in primis ? qui paulo ante tua barba spoliatus es. PH. Quoniam , Mercuri , animam immortalem esse putabam. MEN. Mentitur : alia enim ipsum moerore afficere videntur. MER. Quaenam illa ? MEN. Quia non amplius opiparas coenas habebit : neque noctu exiens clam omnibus , circumvoluto palliolo capiti , prostibula in orbem lustrabit : nec mane deceptis adolescentibus sua sapientia , pecuniam accipiet. Haec sunt , quae illi dolent. PH. An tibi molestum non est , Menippe , quod mortuus es ? MEN. Quomodo molestum sit mihi , qui ad mortem , nullo vocante , festinavi ? Vetus nonne clamor quidam , interim dum
con.

confabulamur, veluti quorundam in terra vociferantium exauditur? MER. Etiam, Menippe: verum non unico loco. Sed quidam in unum coetum convenientes, mortuum Lampichum laeti irrident: et illius uxorem mulieres circumstrepunt, atque illius liberi nuper nati multis lapidibus a pueris obruntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyonē funebres orationes pro Cratone isto recitantem. Atque per Jovem, Damasiae mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus incoepat. Te vero, Menippe, nemo deplorat, et solus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam hāud multo post canes miserabiliter propter me latrantes audies, et corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me convenient. MER. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos recta per hanc viam ad forum judiciale. Ego vero, et portitor alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate, o Mercuri. Nos vero progrediamur. Quid adhuc cunctamini? Judicari oportebit: et graves dicunt esse poenas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita expiabitur.

Dialogus 23.

*Diogenes, Antisthenes, Crates et
Pauper.*

DIO. **O**cium nunc agimus, Antisthenes, et tu Crates. Quare, cur ambulatum non imus ad Orci fauces, ut ibi videamus, quinam sint qui descendunt, et quid quisque eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit visu, ut ipsorum alii lachrymentur, alii supplicent ut dimittantur: nonnulli etiam aegre descendunt, et obtorto collo, detrudente Mercurio, tamen obnituntur, et supini reluctantur, cum hoc ipsis nihil proficit. CR. Ego vero etiam exponam vobis, quae in via vidi cum huc descenderem. DIO. Expone, Crates, videris enim quaedam omnino ridicula dicturus esse. CR. Cum alii multi nobiscum descendebant, tum inter ipsos insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, et Arsaces Medorum praefectus, et Oroetes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus circa Cithaeronem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) et gemebat, et vul-

vulnus in manibus habebat, tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo: qui cum Cithaeronem transfret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata, peragraret, duos tantum servos adduxisset, idque cum phialas quinque aureas, et quatuor cymbia, secum haberet. Arfaces autem, senior enim jam erat, et per Jovem non illiberali facie, barbaro more aegre ferebat, atque indignabatur, quod pedibus incederet, sibi que equum adduci volebat. Nam et equus una cum eo mortuus erat, ambobus una plaga transfossis a Thrace quodam scutato, in eo praelio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam Arfaces infesto cursu in hostem ferebatur, longe ante alios, ut ipse narrabat, evector. Thrax vero illam expectando subsistens, ac scutum obtendens, Arfacis hastam excussit: ipse autem, subjecta sarissa, illum et equum transfodit. ANT. At, Crates, quomodo hoc una plaga fieri potuit? CR. Facillime, Antisthenes. Hic enim viginticubitalem contum praetendens cursu ferebatur: Thrax vero, ubi pelta objecta plagam excussit, ip-

sumque cuspis praeteriit, in genu procumbens, venientis impetum sarisfa excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui prae furore ac vehementia cursus se ipsum transadegit. Tum etiam eadem hasta per inguina utrinque ad nates penetrante Arfaces transfoditur. Vides, quale hoc fuerit? non viri, sed potius equi, oppus. Verumtamen indignabatur ille, quod eodem, quo alii, honore haberetur: volebatque eques huc descendere. Oroetes autem privatus quispiam erat, pedibus admodum mollis, quippe qui neque humi stare, nedum incedere, poterat. Medis autem omnibus hoc prorsum accidit, ut, postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis aegre incedant. Quamobrem, cum humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego vero ridebam.

ANT. Ego vero, quum huc descenderem, neque me ceteris admiscui, sed, relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum occupavi, quo commodus navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii vero

ro

ro nauseabant. Ego vero inter ipsos valde me oblectabam. DIO. Tu quidem Crates, et tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis. Mecum autem Blepsias ille foenerator ex Piraeo, et Lampis Acarnan, mercenariorum militum ductor, et dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. Equidem Damis a puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem se jugularat. Blepsias fame miser periisse dicebatur, et adhuc supra modum pallidus, et quam maxime tenuis apparebat. Ego vero, quanquam id no-ram, interrogabam, quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium: non injusta, inquam, ab illo passus es, qui, cum talenta mille haberet coacervata, atque ipse in deliciis viveret annos nonaginta natus, adolescenti illi octodecim annos agenti quatuor tantum obolos suppeditabas. Tu vero Acarnan (gemit enim et ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam pertimueris, sed, te ultro periculis offerendo, ante alios in praelium descenderis: a puella vero illa villi, fictisque lachrymis ac suspiriis, et
ge-

generosus captus fueris. Nam Blepsias ipse sese ob nimiam ante stultitiam accusabat, quod pecuniam haeredibus nulla necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuo victurum esse. Ceterum mihi non vulgarem voluptatem gementes isti praebe-
runt. Sed jam ad fauces sumus. Aspice-
re nos oportet, et e longinquo contem-
plari, advenientes. Papae multi certe et
varii, omnesque lachrymantes, praeter
puerulos istos, et infantes. Sed et senio
confecti lugent: quid illud est? num
aliquo vitae philtro tenentur? Hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid
ploras, optime, idque cum senex adve-
neris? an rex eras? PAU. Haudqua-
quam. DIO. An vero satrapa? PA. Ne-
que illud. DIO. An igitur dives fuisti:
ideoque doles te mortem obiisse, reli-
ctis multis deliciis? PA. Nihil tale: sed
annos circiter nonaginta natus fui, vi-
tam autem inopem egi, arundine et fu-
niculo piscatorio victum quaeritans,
summopere egenus, et liberis carens,
praeterea claudus, hebetique visu. DIO.
Et vivere cupiebas, talis cum esses?
PAU. Etiam. Dulcis enim erat lux,
mori autem grave et horrendum. DIO.
De-

Deliras, o senex, et te adversus necessitatem juveniliter geris, idque cum huic portitori sis coaevus. Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt? quos mortem sectari decebat, tanquam remedium eorum malorum, quae secum fert senectus. Sed abeamus, nequis et nos suspicetur fugam moliri, quum nos hic circa fauces oberrare viderit.

Dialogus 24.

Menippus, Amphilocheus, et Trophonius.

MEN. **V**os equidem Trophoni, et Amphiloche, cum fitis mortui, haud scio quonam modo fanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur? nostrane culpa est, si per inscitiam illi de mortuis hujusmodi opinantur? MEN. At opinati non fuissent, nisi, quum viveretis, talia quaedam portenta ostentassetis, ac si futurorum praescii fuissetis, eaque percontantibus praedicere potuissetis. TRO. Menippe, noverit Amphilocheus hic,

hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, et vaticinor, si quis ad me descenderit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse, non enim haec non crederes. MEN. Quid ais? Nisi Lebadiam advero, et linteis amictus, ridicule ossam manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsero, te mortuum ut et nos esse, scire nequeam, idque sola impostura praecellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TRO. Est quiddam ex homine et Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui, ut Dei, pars quo nunc recessit? TR. Reddit oracula, Menippe, in Boeotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse, plane video.

Dialogus 25.

Alexander et Philippus.

PHIL. **N**on igitur nunc, Alexander, te filium esse meum inficiaberis: nam si Ammonis fuisses, mortem

tem non obiisses. AL. Nec ipse nescius eram, pater, me ex Philippo Amyntae filio progenitum; sed quia ad res gerendas mihi visum erat conducere, usus sum vaticinii commento. PH. Quid ais? conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? AL. Non isthuc: sed me formidarunt Barbari, nullusque viribus meis restitit, cum putarent sibi adversus Deum praeliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi. PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti? qui cum timidis illis, arcubus, peltis minoribus, gerrisque vimineis, defendere se solitis, semper congressus es? Sed opus erat egregium Graecos armis domare, Boeotios, Phocenses, Athenienses: praeterea Arcadum peditatum, equitatum Thesalum, Eleorum jaculatores, Mantinenses peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Paeonas, subjugare, nonne haec ardua sunt? An vero nescis, ut Medos, Persas, Chaldaeos, auro conspicuos, et delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnarint, non sustinentes illos, ut cominus venirent, sed, antequam emissum fuisset telum, fugientes?

AL.

AL. At vero Scythae, pater, et Indorum, elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos disidiis, nec emptis proditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriae gratia. Adde quod et Graecorum alios sine sanguine cepi. Thebanos vero forte audisti quomodo adortus sim. **PH.** Haec omnia novi ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu vero, abjecta chlamyde Macedonica, candyn, ut ajunt, induisti, et tiaram rectam imposuisti, et a Macedonibus viris utique liberis adorari voluisti. Et, quod omnium maxime ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim quaecunque alia commisisti, quod viros doctos in leonum claustra inclusisti, et tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est, quod solum laude dignum abs te gestum audiui, quod a Darii uxore formosa tibi temperasti, et matris et filiarum ejus curam suscepisti: opus certe regium. **AL.** Sed
in

in subeundis periculis alacritatem non laudas, pater, ut quum apud Oxydracas primus intra moenia defilii, totque vulnera accepi? PH. Non laudo, Alexander. Non quod non decorum esse putem, vulnerari quandoque Imperatorem, et in subeundis periculis praetentare viam: sed quod illud ex re tua minime erat. Etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim efferri, sanguine manantem, et vulnus moerentem, spectatoribus haec erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon praestigiator, et mendacii reus vates, arguebatur, et assentationis prophetae illius. Ecquis risum continuisset, conspicatus Jovis filium animo deficientem, et ope medicorum indigentem? Nunc vero quum jam vita functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, et maledictis carpant, quum Dei cadaver porrectim stratum, putridum jam et tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Ceterum quod ais, Alexander, id tibi fuisse utile, quo facilius rerum potireris: id multum gloriae rebus a te praeclare gestis detraxit. Nam etsi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe

ge inferiora agere visus es. AL. Haudquaquam haec de me sentiunt homines: sed me cum Hercule et Baccho comparari posse statuunt. Quam enim Aornum neuter ipforum cepit, ego solus facile subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule et Baccho te ipsum comparas, et ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapis.

Dialogus 26.

Aiacus, Proteusilaus, Menelaus et Paris.

ÆAC. Quid angis, o Proteusilae, Helenam invadens? PROT. Quia propter illam, Æace, occubui, imperfectam domum relinquens, viduamque novam nuptam. ÆAC. Criminare igitur Menelaum, qui vos ob talem mulierem ad Trojam duxit. PROTES. Recte dicis, ille mihi culpandus est. MENEL. Ne me, virorum optime, (accuses) sed iustius Paridem, qui mei hospitis uxorem contra omnia jura rapuit: hic enim non a te solo, sed

ab

ab omnibus Graecis dignus est ſtrangu-
lari, cum tot hominibus mortis cauſa
extiterit. **PROTES.** Melius ita ſane: te
quidem igitur, infauſte Paris, nunquam
dimittam e manibus. **PAR.** Male facies,
Proteſſilae, praecipue cum eandem te-
cum artem colam: amori enim et ipſo
deditus ſum, ab eodemque Deo teneor:
noſti vero, quod invitum quid ſit, et
aliquis nos Deus ducit, quo voluerit
fierique non poſteſt, ut ipſi reſiſtamus.
PROTES. Benedicis: utinam equidem
Amorem jam nunc prehendere poſſem.
ÆAC. At ego tibi de Amore juſta re-
ſpondebo: fatebitur enim, quod ipſa
amoris Paridi proſecto fuerit cauſa,
mortis vero tibi nemo alius, Proteſſilae,
quam ipſemet tu, qui oblitus novae
nuptiae, poſtquam appuliſtis ad Troa-
dem, nulla periculi ratione habita, et
tam inconfiderate ante alios exiuiſti glo-
riae cupidus, cujus cauſa primus in-
egreſſu cecidiſti. **PROT.** Quip vero de
me tibi, Æace, reſpondebo veriora:
non enim mihi eorum cauſa eſt imputan-
da, ſed fato, et quod a principio ſic
fuerit conſtitutum Deorum voluntate.
ÆAC. Recte: Quid igitur hos accuſas?

Dialogus 27.

Nireus, Therfites et Menippus.

NIR. **E**cce vero, Menippus hic iudicabit, uter nostrum sit formosior. Dic, Menippe, annon tibi videor forma praestantior? **MEN.** Quinam estis? nam hoc prius, opinor, scire oportet. **NIR.** Nireus et Therfites. **MEN.** Uter Nireus, uter Therfites? nondum enim hoc satis liquet. **TH.** Jam unum hoc obtineo, quod tibi sum similis, neque tantopere me praecellis, quantopere Homerus ille caecus te laudavit, omnium formosissimum appellans: verum ille ego fastigiato vertice, et glabro, nihil te deterior visus sum iudici. Jam vero tempus est, Menippe, ut pronuncies, utrum altero formosior rem putes. **NIR.** Nimirum me Aglaïa et Charope prognatum, qui pulcherri-
mus sub Ilium veni. **MEN.** Atqui non item sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti: verum ossa tua aliis sunt similia. Porro calvaria hoc solo a Therfitae calvaria dignosci possit, quod tua delicata est: molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. **NIR.** Attamen Ho-
me.

merum percontare, qua specie tum fuerim, cum inter Graecorum copias militarem. MEN. Somnia mihi narras: ea vero, quae nunc habes, ego specto: ceterum illa norunt, qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? annon hic formosior ego sum, Menippe? MEN. Neque tu, neque alius est formosus hoc in loco: siquidem apud inferos est aequalitas, similesque sunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc fat est.

Dialogus 28.

Menippus et Chiron.

MEN. **E**quidem inaudiui, Chiron, te, Deus cum eses, mortem tamen optasse. CH. Vera haec sunt, quae audivisti, Menippe, et mortuus sum, ut vides, cum potuerim immortalis esse. MEN. At quaenam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere et lucem tueri? CH. Erat, Menippe. Nam, quod jucundum vocant, varium illud, et neutrum.

D

ti-

tiquam simplex, esse duco. Verum ego, cum semper viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo: tum eadem horae, et quaecunque in vita contingunt, ordine singula recurrerent, atque aliis alia per vices succederent, eorum cepit me fatietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si semper iisdem fruare, sed si omnino permutes. MEN. Probe loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quae apud inferos sunt, posteaquam ad haec tanquam ad potiora te contulisti? CH. Non injucunde, Menippe: siquidem aequalitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: praeterea neque sciendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium indigentia caremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, et eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cum hic itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, et quaerenda erit aliqua status commutatio, atque hinc in aliam vitam migrandum, id quod arbitror fieri

ri non posse. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut, cum sis sapiens, quemadmodum opinor, et vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

LUCIANI

DIALOGI

FABULOSI

Dialogus I.

Jupiter et Mercurius.

JUP. **P**ulchram illam Inachi puellam nosti, Mercuri? MER. Etiam, Io dicis. JUP. Illa non amplius puella est, sed juvenca. MER. Monstruosum hoc. Sed quomodo mutata est? JUP. Zelotypia mota Juno, mutavit ipsam. Quinetiam novum aliud malum infelici excogitavit: bubulcum quendam multioculum Argum nomine custodem addidit, qui juvencam insomnis pascit. MER. Quid igitur facto opus est? JUP. Devolans in Nemeam sylvam (illic aliquibi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam vero Io per pelagus in Ægyptum abducens Isim facito: et dehinc Dea illis esto, Nilumque attol-
lat,

lat, et ventos immittat, et navigantes fervet.

Dialogus 2.

Vulcanus et Apollo.

VUL. **V**idisti, Apollo, Majae infantulum illum nuper genitum, ut formosus est, omnibusque arridet, et jam quiddam prae se fert, quasi in magnum aliquod bonum sit evasurus?

AP. Illumne ego infantem, o Vulcane, dixero, aut magnum aliquod bonum, qui, quantum ad fraudulentiam attinet, ipso Japeto antiquior est? VUL. Ecquem injuria afficere potuerit, jam primum natus? AP. Interroga Neptunum, cujus tridentem suffuratus est: aut Martem, nam et hujus subtraxit e vagina gladium: ut de me ipso non dicam, quem arcu et sagittis exarmavit. VUL.

Haecine infantulus ille, qui vixdum movebatur in fasciis? AP. Scies, Vulcane, si modo ad te venerit aliquando.

VUL. Atqui jam venit. AP. Quid igitur? omnia habes ferramenta, nullumque ipsorum est amisum? VUL. Omnia, o Apollo. AP. Attamen inspice di-

Igenter. **VUL.** Per Jovem forcipem non video. **AP.** Sed videbis ipsum alicubi in fasciis infantis. **VUL.** Adeone aduncas habet manus, perinde ac si in ipso ventre furandi artem esset meditatus? **AP.** Annon audivisti ipsum jam arguta et volubilia loquentem? atque hic etiam ministrare vult nobis. Heri autem, provocato Cupidine, eum illico palaestra superavit, nescio quo pacto pedes illi subtrahens. Deinde, interim dum laudabatur, Veneris surripuit cestum, cum ob victoriam ipsum fuisset amplexata: Jovis etiam ridentis sceptrum: ac, nisi gravius fuisset, multumque ignem habuisset, ipsum quoque fulmen sustulisset. **VUL.** Acrem mihi narras puerum. **AP.** Non id solum, sed jam etiam musicum. **VUL.** Undenam haec conjicere potes? **AP.** Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit; manubria enim adaptavit, et jugum addidit, et adfixit claviculas, et subjecit asferculum, fidesque intendens septem valde tenerum et concinnum quid cecinit, ut ego quoque illi jam invideam, qui jam olim personando citharam me exerceo. Dicebat autem Maja, illum neque noctu in coelo
ma.

manere, sed prae nimio agendi studio ad inferos usque descendere, inde nimirum etiam aliquid furto ablaturus. Est autem alatus, ac virgam quandam mirificae potestatis fecit, qua animas evocat, et mortuos deducit. VUL. Illam ipsi dedi, ut esset ludicrum. AP. Proinde et mercedem istam tibi retulit, foreipem videlicet. VUL. Recte sane admonuisti: quare ibo, ut illum recipiam, sicubi, ut ais, inter fascias inveniri poterit.

Dialogus 3.

Vulcanus et Jupiter.

VUL. **Q**uid me oportet facere, Jupiter? Venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides uno ictu opus sit dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. Sed jam, impacta illa, divide mihi caput in duas partes. VUL. Tentas me, num insaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. JUP. Dividi mihi calvariam volo. Si vero non obedieris, me experieris non nunc primum irascentem. Verum toto animo feriendum est, nec cunctandum. VUL. Vide, Jupiter, ne

D 4

quid

quid mali faciamus: acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinae morem, tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter. Ego enim novi, quid conducat. VUL. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim facere non deceat, te jubente? Quid istuc? armata puella. Magnum, o Jupiter, in capite malum habebas. Quare merito iracundus eras, cum sub membrana cerebri tantam virginem vivam nutrires, idque armatam. Nimirum nescius castra, non caput, habebas. Haec vero saltat, et cum armis tripudiat, et clypeum concutit, et hastam vibrat, et furore concitatur. Quodque maximum est, formosa admodum, aetatis maturae brevi adeo jam facta est. Caeruleis quidem est oculis, sed huic ornatum addit galea. Quare, o Jupiter, hoc mihi refer obstetricandi praemium, ut illam mihi despondeas. JUP. Impossibilia petis, Vulcane: vult enim virgo permanere. Ego certe, quantum in me est, nihil repugno. VUL. Hoc volebam, curae mihi erunt reliqua: jamque ipsam rapiam. JUP. Si hoc tibi adeo facile est, facias licet. At illud scio, te, quae consequi nequeas, amare.

Dia.

Dialogus 4.

Venus et Cupido.

VEN. **C**upido gnate, vide quae facias. Non dico, quae, te impulsore, homines in terra, vel in se quisque, vel invicem alii in alios admittunt: sed quae in caelo fiunt. Qui multiformem Jovem exhibes, illum in quodcunque tibi visum fuerit pro tempore commutans. Lunam autem e coelo detrahis. Solem vero apud Clymenen aliquoties tardare compellis, oblitum aurigationis. Nam quidquid injuriae in me matrem tuam committis, audacter facis. Verum etiam, tu audacissime, ipsam Rheam, jam anum, totque Deorum matrem, ad pusionis amorem compulisti et ad Phrygii illius adolescentis desiderium. Eaque jam a te acta est in insaniam, junctisque leonibus, et assumptis Corybantibus, quippe qui et ipsi furore quodam afflati sunt, sursum ac deorsum per Idam oberrant; haec quidem propter Attidem ejulat, Corybantum vero, alius suum sibi cubitum ense secat, alius demissa coma per montes fertur infanus, alius cornu canit, alius

tympano strepitum facit, alius cymbalum pulsat. Breviter omnis undiquaque Ida tumultus atque infaniae plena est. Proinde cuncta timeo: metuo tale quid, ego quæ te magnum malum peperit, ne, si quando resipiscat Rheas, vel etiam potius, si insanire pergat, Corybantibus imperet, ut te correptum discerpant, aut leonibus objiciant. Hoc ego metuo, quum te periclitantem video. CUP. Bono animo esto, mater, siquidem leonibus ipsis jam factus sum familiaris, ac saepe numero, consensu tergo, prehensaque juba, equitis ritu illos agito. Illi vero cauda blandiuntur mihi, manumque ore exceptam circumlambunt, illaeque reddunt. Porro Rheas ipsi quando tandem vacaverit, ut me ulciscatur, cum in Attide tota sit? Ecquid ego delinquo, quum res pulchras, quales sunt, demonstro? Vos ne appetatis res pulchras: quare his de rebus in me crimen ne conferatis. An vis, mater, ut neque tu posthac Martem, neque ille te amet? VEN. Quam callidus es, et nulla in re non superas. Attamen horum, quae dixi, olim memineras.

Dialogus 5.

Jupiter, Æsculapius et Hercules.

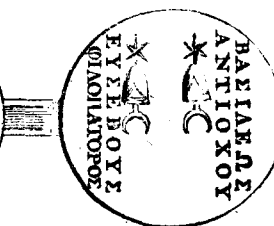
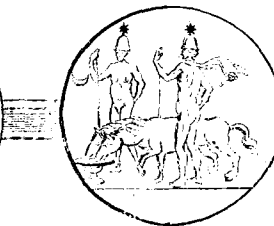
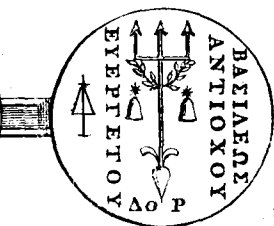
JUP. **D**efinite, o Æsculapi et tu Hercules, inter vos rixari perinde ut homines: indecora enim hæc, et a convivio Deorum aliena. HER. At vis, o Jupiter, medicamentarium istum ante me accumbere? ÆSC. Ita per Jovem: etenim sum melior. HER. Quam in re, o attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cum faceres, quæ nefas erant: nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSC. Tu vero, Hercules, oblitus es, te in Oeta conflagrasse, quandoquidem mihi ignem objizis? HER. Nequaquam aequalia et similia sunt, quæ in vita gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sum filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, et feras debellans, et de contumeliosis hominibus poenas fumens. Tu vero radicum es resector, et circulator, forte quidem aegrotantibus hominibus adhibere remedia utilis: virile autem nihil quicquam præstitisti. ÆSC. Recte dicis, quoniam et tuas infusiones curavi,

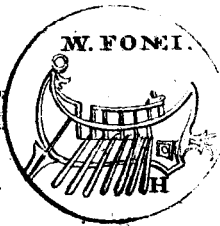
quando nuper ad nos semistulatus ascendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum a tunica, et deinde, a flamma. Ego vero si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, neque purpuratus, ut tu, et ab Omphale aureo sandalio verberatus, lanam in Lydia carpsi: neque infaniens, liberos et uxorem occidi. **HER.** Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties, tibi non multum profuturam immortalitatem: siquidem e coelo præcipitem te in caput dejiciam: ut ne ipse quidem Pæon te capite contritum curaverit. **JUP.** Desinite, inquam, et ne nobis hunc coetum perturbate: aut vos e convivio utrosque ablegabo. Atqui, o Hercules, æquum est, ut prior loco accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

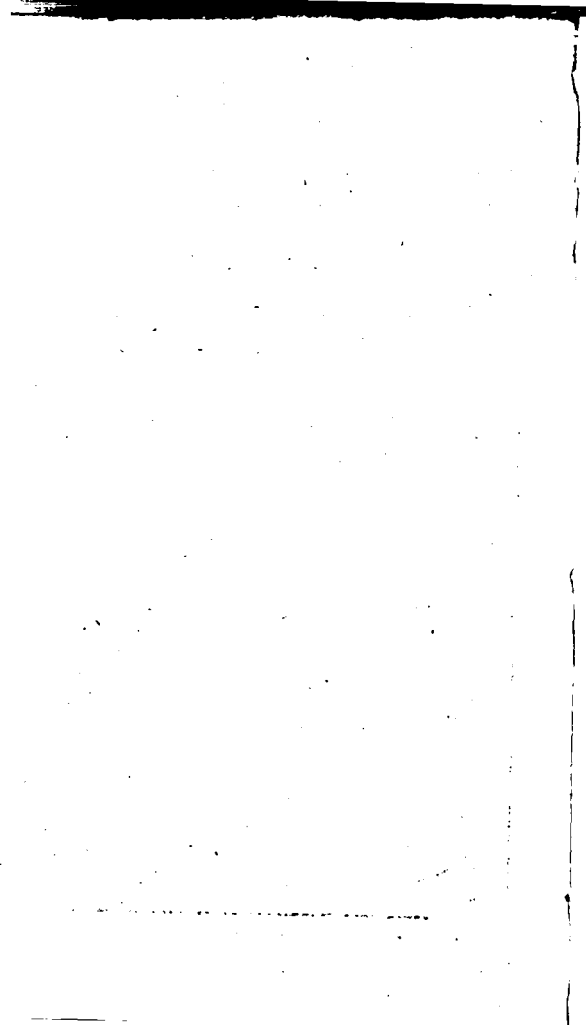
Dialogus 6.

Mercurius et Apollo.

ME. **Q**uid tristis es, Apollo? **AP.** Quoniam, o Mercuri, sum infelix in amoribus. **ME.** Dignum quidem hoc tristitia: sed quodnam est tuum infortunium? Te ne adhuc

huc affligit, quod de Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam: sed amasium doleo, Laconem illum Oebali filium. ME. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi AP. Maxime. ME. Unde, Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum puerum? AP. Meum ipsius hoc est factum. ME. Numquid insanivisti, Apollo? AP. Non: sed quoddam infortunium mihi praeter animi sententiam accidit. ME. Quomodo? rem enim hanc scire cupio. AP. Disco ludere discebat, atque ego una cum illo ludebam. Ceterum ventorum omnium perditissimus Zephyrus jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed, cum negligeretur, atque contemptum hunc non ferret, ego quidem, ut consueveramus, discum in altum jaculabar: ille autem a Taygeto spirans, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut ex plaga sanguis multus manaret, unde puer statim est mortuus. Sed ego Zephyrum quidem continuo sum ultus sagittis, et ad montem usque fugientem insecutus. Puero autem et sepulcrum Amyclis struxi, ubi discus eum prostravit: et effeci, ut ex ejus sanguine terra florem reddat suavissimum, Mercuri, et pul-

cherrimum omnium, qui praeterea literas habet mortuum lugentes. Num tibi praeter rationem moestus fuisse videor? ME. Ita sane, Apollo: mortalem enim te tibi amasium comparasse horas: quare, illo jam mortuo, ne doleas.

Dialogus 7.

Juno et Latona.

JU. Pulchros enim vero tu quoque Latona Jovi liberos peperisti. LA. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JU. At hic claudus est, sed utilis tamen, quippe qui optimus est artifex, et coelum nobis exornavit, et Venerem uxorem duxit, a qua studiose observatur. Contra vero tuorum liberorum altera quidem ultra modum virilis, et montana: et, quod majus est, in Scythiam profecta, sciunt omnes, qualia comedat, hospites macans, et Scythas ipsos imitata, qui humana carne vescuntur. Apollo autem simulat quidem sese omnia scire, et jaculari, et cithara canere, et medicari morbos, et vaticinari: et erectis vaticinandi tabernis, hac quidem in Delphis,

phis, illa in Claro et Didymis, decipit consules se, obliqua et in utramque partem interrogationis dubia respondens, tutus ut sit error: et hinc desecit: multi enim sunt amentes, qui se praestigiis deludendos praebent. Verum non ignorant prudentiores, ipsum multa mentiri: quippe ille ipse vates ignorabat, se amatium disco interfecturum esse, nec praedixerat fore, ut ipsum Daphne fugeret, idque tam formosum et comatum. Itaque non video, cur pulchriores liberos te quam Nioben illam procreasse putaris. LA. At vero hi liberi, hospitum videlicet mactatrix ista, et mendax ille vaticinator, scio quam gravi molestia te afficiant, quum inter Deos conspiciuntur: et maxime, quando haec quidem ob pulchritudinem laudatur, hic vero in convivio cithara, ut omnibus sit admirationi, personat. JU. Risi, Latona. Ille ne admiratione dignus, quem Marsyas, si modo juste judicare voluissent Musae, ut qui ipse canendi arte vicerat, excoriasset? Nunc autem deceptus ille miser periit, injuste sane damnatus. Haec autem formosa tua virgo, ita formosa est, ut postea quam animadvertit sese ab Actaeone conspectam

tam fuisse, verita, ne adolescens ille turpitudinem ipsius evulgaret, immiserit illi canes. Mitto dicere, quod neque parturientibus obstetricatura fuisset, si virgo utique et ipsa esset. LA. Valde elato es animo, o Juno, eo quod cum Jove concumbis, et cum ipso regnas: Ideoque intrepide contumeliosa es. Verumtamen brevi te rursus lachrymantem videbo, quum, te relictam, in terram descenderit, in taurum aut cygnum conversus.

Dialogus 8.

Juno et Jupiter.

JU. **E**quidem pudefierem, Jupiter, si mihi talis esset filius, effeminatus adeo, et ebrietate perditus: mitrare vinctam habens comam, qui plurimum insanis mulieribus adsit, mollior illis ipsis, ad tympana et tibias et cymbala choreas agens: atque in summa cuivis magis, quam tibi patri, similis. JUP. At vero hic muliebri mitra revinctus, mollior mulieribus, non solum, o Juno, Lydiam subjugavit, et Tmoli incolas cepit, et Thraces subegit: verum

rum etiam contra Indos cum hoc muliebri exercitu profectus, et elephantos cepit, et terram potitus est, ipsumque regem, qui aliquantum resistere ausus fuerat, captivum abduxit. Atque haec omnia fecit, saltans simul, et choreas agens, hastis usus hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si quis ipsi conviciari aggressus est, contumeliose de sacris ejus loquendo, hunc etiam punivit, palmitibus implicatum, vel, ut a matre tanquam hinnulus laceraretur, efficiens. Vides, quam virilia haec, et me patre non indigna. Si vero lusibus et deliciis inter haec indulget, non est quod inideas, et maxime, si cogites, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius haec facit. JU. Tu mihi etiam laudaturus videris ipsius inventum, vitem scilicet et vinum: idque, cum videas, qualia inebriati isti facitent titubantes, et ad contumeliam animum convertentes, denique prae potu insanientes. Itaque Icarium, cui primo dedit palmitem, ipsi compotores ligonibus caesum interfecere. JUP. Nihil dicis. Non enim vinum haec, neque ipse Bacchus efficit, sed immoderatus potus, et quod, ultra quam decet, imple-

pleantur mero. Qui autem moderate biberit, hilarior, et suavior fuerit. Nulli autem compotorum tale quid fecerit, quale passus est Icarius. Sed tu adhuc zelotypia videris affici, ac Semeles reminisci, Juno, siquidem Bacchi pulcherrima calumniaris.

*Dialogus 9.**Venus et Cupido.*

Ve. **Q**uid tandem causae est, Cupido, cur ceteros omnes Deos expugnaris, Jovem, Neptunum, Apollinem, Junonem, me denique tuam matrem, ab una vero Minerva abstineas, tuaque fax nihil ignis adversus ipsam habeat, vaeua jaculis sit pharetra, tuque ipse arcu careas, nec jaculari noris? CU. Metuo ipsam, mater: est enim formidabilis, adspectu truculento, ac summopere virilis. Proinde, si quando illam tenso arcu petam, galeae cristam quatiens, expavescit me: tum intremisco, et e manibus meis effluunt tela. VE. Atqui Mars annon erat hac formidabilior? attamen exarmatum ipsum superasti. CU. Imo ille
ul-

ultrô me admittit, et invitat. Verum Minerva torve semper aspicit: quin aliquando temere ad illam advolavi, facem propius admovens: at illa, si ad me accesseris, inquit, te, per meum patrem, lancea transfixum, vel pede arreptum, et in tartara praecipitem datum, vel discerptum perdam. Plurima item id genus minabatur: Ad haec acerbum videt, et in pectore faciem gestat horrendam, viperis comantem, quam magnopere formido: territat enim me, fugioque quoties eam aspicio. VE. Esto sane, Minervam metuis, ut ais, illamque Gorgonem, idque, cum Jovis ipsius fulmen non reformidaris. Musae vero cur tibi sunt invulnerabiles, et a tuis jaculis tutae degunt? Num et haec cristas quatiunt, et Gorgonas praetendunt? CU. Ipsas revereor, mater: sunt enim vultu reverendo, semperque aliquid meditantur, et cantionibus intentum animum habent: quin etiam non raro illis asisto, carminis suavitate delinitus. VE. Esto, has relinque, quoniam sunt reverendae: at Dianam cur non vulneras? CU. Ut breviter dicam, hanc per montes assiduo fugientem assequi non possum: deinde proprio quodam

dam amore tenetur. VE. Quonam, o gnate? CU. Nempe venatus cervorum et hinnulorum, quos infectatur, ut capiat, et jaculis conficiat, ac prorsum tota rerum hujusmodi studio tenetur: tametsi fratrem ejus, qui nimirum et ipse arcu valet, et ferit eminus. VE. Intelligo, gnate: illum sagitta saepe vulnerasti.

Dialogus 10.

Mars et Mercurius.

MA. **A**udistin', Mercuri, qualia nobis Jupiter sit ininatus, quam superba, quamque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex coelo demittam, unde si vos suspensi me vi de trahere conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis. Contra ego si velim illam in altum attrahere, non vos solum, sed terram, et mare simul sublatum in sublime sustulero. Et alia similia, quae audivisti. Et ego, siquidem cum uno quolibet conferatur singulatim, ita praestantiorum eum esse, viribusque superiorem, non negaverim: sed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam

etiam si terram et mare nobis adjunxerimus, non crediderim. ME. Bona verba, Mars. Neque enim talia dicere tutum est, ne quid forte mali ex hac petulantia capiamus. MA. An vero credis apud quemlibet haec dicturum me? Imo apud te solum id audeo, quem linguae continentis esse novi. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum haec minitanti audirem, haud queam apud te reticere. Etenim memini, cum non ita multo ante Neptunus, Juno et Minerva, mota adversus eum seditione, molirentur comprehensum illum vincere, quantopere formidans in omnem speciem se verterit, idque cum tres tantum essent. Ac, nisi Thetys miserata, Briareum centimanum ad opem ipsius vocasset, cum ipso fulmine et tonitru vinctus fuisset. Haec reputanti mihi succurrebat ejus magniloquentiam ridere. Me. Tace, bona verba. Neque enim tutum ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus II.

Mercurius et Maja.

ME. **E**stne vero, mater, Deus quispiam in coelo me miserior?

MA. Ne quid, Mercuri, hujusmodi dixeris. ME. Quid non dicam, ego qui tot negocia solus sustineo, quibus delasor, in tam multa ministeria distractus? Nam mane surgendum est mihi, et verrendum convivii coenaculum. Tum ubi curiam, in qua Dii consultant, stravero, et singula composuero, Jovi apparere, et perferre illius mandata toto die sursum ac deorsum cursitantem: quumque reversus sum adhuc pulverulentus, apponenda ambrosia. Porro, priusquam novitius iste pocillator advenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum, soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, manumque ducem agere, et foro judiciali assistere. Neque enim mihi scilicet sufficebant diurna negocia, quod versor in palaestris, quod in concionibus praekonis vices obo, quod oratores edo-

edoceo: nisi haec quoque provincia accedat, ut praeterea res mortuorum componam. Atqui Ledaë filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur. Mihi vero haec et illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcmenaë, ille Semeles, filius, ambō miseris mulieribus prognati, securi epulantur: at ego Atlantide Maja progenitus illis ministro. Quinetiam me recens Sidone a Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum, quid ageret puella, cum nondum respirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Boeotiam profectus, inquit, obiter Antiopeam visita: adeo ut prorsus animum despondeam. Quare, si possem, libenter venundari vellem, quemadmodum quidam in terris servitutem serviunt. MA. Misisti fac ista, gnate; decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis juvenis. At nunc, quo jussus es, Argos contende, deinde in Boeotiam, ne, si tardior fueris, etiam plagas accipias; nam iracundi sunt, qui amant.

Dialogus 12.

Jupiter et Apollo.

JU. Qualia fecisti, o Titanum pessime: qui, quae in terris sunt, omnia perdidisti, stulto adolescenti commisso curru, qui alia quidem ad terram delatus exussit, alia vero prae frigore corrumpi fecit, procul ab ipsis abstracto igne. Denique nihil non perturbavit, et confudit. Ac nisi ego, animadversis iis, quae gerebantur, ipsum fulmine deturbassem, ne reliquiae quidem ullae hominum superessent: talem nobis pulchrum istum aurigam, et cursus gubernatorem emisisti. **AP.** Peccavi, Jupiter, sed ne irascaris, si credidi puero multum supplicanti. Nam unde tantum futurum malum existimassem? **JU.** Annon noras, quam multa diligentia negotium hoc opus haberet? et ut si quis vel paululum excedat à via, pereant protinus omnia? Ignorabas etiam equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere fraenum? Siquis enim illis laxet, statim fraena detrectant, uti nimirum et istum abstulerunt, nunc quidem ad laevam, paulo post vero ad dex-

dextram, interdum etiam in coepto cursus contrarium, sursum denique ac deorsum, quocunque ipsis libuisset. Ille vero nesciebat, quomodo iis esset utendum. AP. Haec quidem omnia sciebam, ideoque diu resistebam, nec ipsi aurigationem credebam. Sed postquam lachrymando obsecravit, et cum ipso Clymenemater, in currum impositum admonui, quomodo oporteret ipsum viae insistere, quantum vero in sublime agitantem, sursum ferri: deinde rursus in declive vergere: utque habenas regere, nec equis impetum permittere, deberet. Dixi etiam, quantum periculum esset, si non recta via ageret. At ille, puer enim erat, conscenso tanto igne, et vastae adeo profunditati superne incumbens, ut consentaneum est, obstupuit. Equi vero, ut senserunt, non me esse eum qui conscendisset, contempto adolescentulo, e via diverterunt, et haec tanta mala perpetrarunt. Ille autem, dimissis habenis, metuens, opinor, ne excideret ipse, gyrum rotae apprehendit ac tenuit. Sed et ille jam poenas suas dedit, et mihi, Jupiter, satis supplicii luctus hic est. JU. Satis, inquis, qui talia ausus sis? At nunc quidem veniam

tibi concedo : sed in posterum, siquid simile deliqueris, aut talem quempiam tui successorem emiseris, continuo senties, quanto fulmen nostrum igne tuo sit ardentius. Quare illum quidem sorores ipsius ad Eridanum sepeliant, ubi curru excussus decidit, electrum ipsi illachrymantes, Deinde in populos prae dolore convertantur. Tu vero compacto curru (fractus enim est remus ejus, et attrita rotarum altera) adjunctis equis aurigare. Sed horum omnium memor esto.

Dialogus 13.

Apollo et Mercurius.

AP. **P**otesne mihi dicere, Mercuri, uter istorum Castor sit, aut uter Pollux? ego enim non facile ipsos discrevero. ME. Ille, qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic vero est Pollux. AP. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. ME. Quoniam hic, o Apollo, habet in facie vestigia vulnorum, quae pugilatu certans aliquando ab adversariis accepit: ac in primis, quibus a Bebryce Amyco vulneratus est, quando cum Jasone Colchos navigabat.

Al-

Alter autem nihil tale prae se fert, sed pura est et illaesa facie. AP. Operae precium fecisti, qui notas, quibus dignosci queant, me docueris. Nam cetera certe omnia aequalia sunt, ovi pars dimidia, stella desuper imminens, et jaculum in manu, et equus utrique albus. Quare saepe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: et rursus Castorem Pollucis nomine. Sed et illud mihi dic, cur non ambo nobiscum versastur, sed ex dimidio, nunc quidem mortuus, nunc vero Deus est alter ipsorum. ME. Fraterno amore hoc faciunt. Nam, cum oporteret alterum ex Ladae filiis mortem obire, alterum immortalem esse, dividerunt ita inter se ipsi immortalitatem. AP. Non prudenti divisione, Mercuri, siquidem neque sic sese mutuo aspiciunt, quod, ut puto, maxime desiderabant. Quomodo enim, cum alter apud Deos, alter apud manes sit? Verumtamen, ut ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu palaestricam doces, puerorum exercitator optimus, Diana vero obstetricatur, atque aliorum quisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis? num otiosi, tam grandes cum sint, nobiscum conviva-

buntur? ME. Haudquaquam: sed illis injunctum est, ut Neptuno ministrent, et pelagus obequitent, et, sicubi nautas tempestate periclitantes aspexerint, navigio insidentes, incolumes navigantes praestent. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem narras artem.

Dialogus 14.

Cyclops et Neptunus.

CY. **O** Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me inebriatum excaecavit, somno gravatum aggressus. NE. Quis vero haec ausus est, Polypheme? CY. Principio quidem se Neminem vocabat; sed, postquam effugit, et extra tela, ut dicitur, fuit, Ulyssem nominari se aiebat. NE. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Illo autem navigabat. Sed quo pacto haec fecit, cum animosus admodum non sit? CY. Deprehendi in antro, e pascuis reversus, multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensa quam ex monte de-

detuleram arbore, fuscitavi, visi sunt
conantes sese abscondere. Ego vero
comprehensos ex ipsis aliquos, ut par
erat, devoravi, utpote qui praedones
essent. Hic versutissimus ille, sive Ne-
mo, sive Ulysses, erat, pharmacum
quoddam infusum dat bibendum; dul-
ce quidem et fragrans illud, sed ad
struendas insidias praesentissimum, et
turbulentissimum. Mihi enim, illud cum
bibissem, statim omnia circumagi vide-
bantur, et antrum ipsum invertebatur:
nec amplius omnino apud me eram.
Postremo ad somnum pertractus sum.
Ille vero exacuto vecte, eoque igne fuc-
censu, me dormientem insuper excac-
cavit: ab eoque tempore caecus sum,
Neptune. NE. Ut alte dormivisti, gna-
te, qui non exilieris interim dum excac-
careris. Ulysses vero ille quo pacto effu-
git? Non enim, sat scio, saxum a fo-
ribus dimovere potuit. CY. At ego amo-
vi, quo facilius illum comprehenderent
inter egrediendum. Ego vero colloca-
tus ad fores, extentis manibus venabar,
solis dimissis in pascua ovibus, cum
arieti mandassem ea, quae pro me ab
ipso fieri oporteret. NE. Intelligo rem.
Sub illis latuit, te clam se subducens.

At ceteros certe Cyclopas oportebat te contra ipsum invocare. CY. Convoca- vi illos, pater, et venerunt. Sed cum illius infidiatoris nomen interrogassent, eumque dicerem esse Neminem, infan- re me arbitrati, disceserunt. Ita mihi execrabilis ille nomine imposuit. Et, quod omnium maxime mihi doluit, con- tumeliose objecta mihi calamitate hac, ne pater quidem Neptunus, inquit, te sanabit. NE. Bono sis animo, fili, ul- ciscar enim ipsum: ut discat, etiamsi oculorum caecitatem mederi non queam, navigantes certe tamen servare vel perde- re penes me esse: navigat autem adhuc.

Dialogus 15.

Menelaus et Proteus.

ME. **A**t in aquam te converti, Pro- tem, incredibile non est, si- quidem es marinus: etiam arborem fie- ri, tolerabile: in leonem etiam aliquan- do muteris licet, tamen neque hoc su- pra fidem est. Quod si et te, qui in ma- ri habitas, in ignem converti possibile est, hoc omnino miror, nec adducor ut credam. PR. Nam mireris, Menelaë: fio.

fio enim (et ignis). ME. Vidi et ipse. Sed videris mihi, dicam enim apud te, praestigias quasdam adhibere rei atque intuentium oculos decipere, cum tale nihil fias. PR. Ecquae deceptio in tam manifestis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, et falsa res tibi videtur, scilicet species quaedam inanis ob oculos versans: quum ignis factus fuero, admove mihi, o generosissime, manum. Senties enim, num videar tantum ignis, an vero et vim utendi habeam. ME. Periculosum est experimentum hoc, Proteu. PR. Attu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidisse inquam, neque etiam, quid pisci huic accidere soleat, scire. ME. At polypum quidem vidisti quae vero accidunt illi, libenter ex te cognoverim. PR. Cuicumque saxo acetabula sua accedens applicuerit, et circumamentis affixus adhaeserit, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifeste apparens, sed omnino saxum referens. ME. Ferunt haec: sed hoc tuum est incredibilius, Proteu. PR. Nescio,

Menelaë, cuinam alteri credas, cum tuis oculis non credas. ME. Apprime vidi: sed tamen monstrosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 16.

Panope et Galene.

PA. **V**idisti - ne, Galene, heri quid fecerit Eris ad coenam in Thesalia, quia non et ipsa ad convivium invitata fuerit? GA. Non convivata sum ego vobiscum. Nam me Neptunus iusserat, tranquillum interea, Panope, fervare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum *præsens non esset*? PA. *Thetis ac Peleus concesserant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti. Interea autem Eris, clam omnibus (id quod facile illi tum fuit, cum alii biberent, nonnulli applauderent, vel Apollini cithara personanti, vel Musis ore modulantibus animum adhibentes) projecit in convivium pomum quoddam perpulehrum, totum aureum, Galene, cui erat inscriptum, Formosa accipiat. Dum autem hoc, tanquam ex composi-*no, volvitur, pervenit eo loci, ubi Ju-

no,

no, et Venus, et Minerva accumbabant. Et postquam Mercurius, eo sublato, inscripta legit, nos quidem Ne-reides conticimus: quid enim agendum erat, illis praesentibus? Illae vero inter se contendebant, ac quaelibet suum illud esse volebat, ac nisi Jupiter ipsas diremisset, ad manus usque res processisset. Verum ille, ipse quidem iudicium hac de re non feram, inquit, tametsi illae ipsum judicare vellent. Sed iam Idam ad Priami filium abire, qui et discernere novit, quatenam formosior sit, utpote elegantiae studiosus, et qui non male judicare poterit. GA. Quid igitur ad haec Deae illae, Panope? PA. Hodie arbitror in Idam abeunt. GA. Ecquis veniet paulo post, qui, quae vicerit, nobis renunciaret? PA. At jam nunc tibi affirmo fore, ut nulla alia vincat, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino hallucinetur.

*Dialogus 17.**Neptunus et Delphines.*

NE. **R**ecte facitis, Delphines, quod
semper hominum amantes es-

106 *Neptunus et Delphines.*

ris: et olim Inſis filium in Iſthmum portasti, exceptum a Scironiis scopulis, unde eum matre praecipitatus erat. Et tu nunc, assumpto Methymnensi citharoedo isto, in Taenarum cum ipso ornatu, et cithara, enataſti: neque illum a nautis misere perdi paſſus es. DE. Ne mireris, Neptune, quod hominibus beneficiamus, cum ex hominibus pisces ipsi facti ſimus. ME. Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quod vos navali praelio superatos ita transformavit, cum debuisset solam inſeditionem accipere, quemadmodum alios in potestatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Ariſoni accidit, ſeſe habet, Delphin. DE. Periander, opinor, delectabatur ipſo, et artis gratia ſaepe accerſebat. Ille autem a tyranno ditatus, cum domum in Methymnam navigaſſet, divitias ſuas oſtentare concupivit. Ac, conſenſo ſcleratorum quorundam hominum pontone, poſteaquam indicavit ſe multum auri et argenti ſecum ferre, ubi ad medium ferme Ægeum perventum fuit, inſidiari illi nauſtae coeperunt. Ille vero (auſcultabam enim omnia juxta navigium natans) quoniam hoc vobis ita viſum eſt, inquit,

quit, at me saltem, assumpto ornatu, et decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finire præcipitare me ipsum. Conceserunt paritæ. Tum ille assumpsit ornatum, et quiddam plane blandum cecinit, atque in mare, tanquam illico moriturus, præcipitem se dedit. Ego vero, excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum enatavi. NE. Tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

Dialogus 18.

Neptunus et Nereides.

NE. **F**retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Helleipontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver, vos Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepellatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomine petago sepeliatur. Miseremus enim ipsius, cui quæ maxime miserrabilia passa fuerit a noverca. NE. At hoc, Amphipite, fas non est, neque etiam alias honestum, hic illam alicubi sub arena jacere. Sed, quod

E 6 dixi,

Neptunus et Nereides.

dixi, in Troade in Chersoneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ipsi erit, quod paulo post eadem et Ino patietur, et, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithaerone, qua in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans praecipitabitur. NER. Sed et illam, in Bacchi gratiam, fervare oportebit. Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cum adeo prava esset. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitrite. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decidit? Phryxus autem frater ejus tuto vehitur? NE. Merito: adolescens enim est, et contra impetum obsistere potest. Illa vero ejus insucta, consenso vehiculo inusitato, et in vastam profunditatem despiciens, perculsa animo, et pavore pariter attonita, praeterea vertigine correpta prae volatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus hactenus se sustentaverat: atque ita in mare decidit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat? NE. Decebat: sed Parca longe quam Nephele potentior est.

Dialogus 19.

Iris et Neptunus.

IR. Insulam illam errantem, Neptunee, quae a Sicilia revulsa, atque undis submersa, mari innatat: eam, dixit Jupiter, jam erige, et cernendam exhibe, et fac, ut manifesta in medio Aegeae firmiter maneat, tuto admodum stabilita: opus enim illa nonnihil habet. **NE.** Hoc fiet, Iri: sed tamen, quem usum illi praebit manifesta apparens, neque amplius natans? **IR.** Latonam in ea parere oportet: jam enim male habet a doloribus. **NE.** Quid igitur? annon ipsi coelum sufficit? quod si hoc non sufficiat) nonne vero tota terra recipere possit ejus partus? **IR.** Non, Neptunus. Nam Juno Tellurem magno jurejurando obstrinxit, ne quod Latonae parturienti perflugium praebere. Haec igitur insula juramento non tenetur: tum enim fuit abscondita. **NE.** Intelligo rem. Igitur subsiste, insula: atque iterum e profundo emerge, nec amplius sublabaris, sed immota maneat, ac suscipe foelicissima fratris mei liberos duos, Deorum pulcherrimos. Et vos, o Tritones, La-

tonam in ipsam trajicite, omniaque tranquilla sint. Serpentem autem illum, qui nunc ipsam, deterrendo, velut oestro exagitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi fuerint, continuo aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu vero Jovi renuncia; omnia esse parata. Stabilita est insula, veniat Latona, ac pariat.

Dialogus 20.

Xanthus et Mars.

XA. Suscipe me gravia passum, o Mare: mea vulnera extingue.

MAR. Quid hoc rei est, o Xanthe? quis te deus sit?

XAN. Vulcanus. Sed prorsus exustus sum miser, et effervesco.

MAR. Cur autem tibi injecit ignem?

XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex precatus sum, ille autem nihil ab ira remitteret, sed cadaveribus obstraderet mihi alveum, ego miser

tus miserorum, ut aquis eum obruerem, irruui, quo perterritus a virorum caede cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum prope aderat) universo igne, opinor,

quan-

quantum habebat, quantumque in *Æt-na*, et si quibus aliis in locis erat, alato processit mihi obviam: ac exussit quidem ulmos et myricas: asfavit autem et infelices pisces et anguillas; me vero cum effervescente facisset, parum absuit quin totum aridum reddiderit. Videsne igitur, quomodo his incendiis affectus sum? *MAR.* Turbidus et calidus es, *Xanthe*, ut par est: cruore, a cadaveribus: calore autem, ut ais, ab igne. Ac merito, *Xanthe*, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod filius esset *Nereidis*. *XAN.* Annon decebat me vicinorum *Phrygum* misereri? *MAR.* At vero *Vulcanum* nonne decebat *Achillis* filii *Thetidis* misereri?

Dialogus 21.

Doris et Thetis.

DO. Quid fies, *Theti*? *TH.* Pulcherrimam, *Dori*, puellam vidi in arcam a patre coniectam, cumque ipsa recens genitum infantem. Pater autem iussit nautas, ut postquam in altum a terra provecti essent, accep-

tant

tam arcam in mare projicerent, quo periret et misera illa, et infans. DOR. Quam ob causam, o soror? siquidem omnia exacte comperta habes? THET. Pater illius Acrisius, quia pulcherrima erat, in aereum quemdam thalamum inclusam perpetuae virginitati destinarat. Deinde verum quidem dicere non possum: Jovem autem aiunt, conversum in aurum, ad ipsam per impluvium esse delapsum. Illam vero, excepto in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse. Quod cum pater animadvertisset, utpote durus quispiam et zelotypus senex, graviter indignatus est; et stupratam ab aliquo ipsam ratus, cum recans peperisset, in hanc arcam conjecit. DOR. Ceterum quid agebat illa, quando ingrediebatur? TH. De se quidem tacebat, Dori, et ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymans, et avo pulcherrimum illum ostentans. Ille autem propter malorum ignorantiam, mari arridebat: quorum ego quum memini, rursus lachrymis oppleor. DOR. Et me flere fecisti: at jam ne mortui sunt? TH. Haudquam. Nam arca vivos illos custodiens

cir-

circum Seriphum adhuc natat. DOR. Cur igitur non servamus ipsam, in retia Seriphiis hisce piscatoribus immit- tentes? qui scilicet extractos illos, in- columes praeſtabunt. TH. Recte di- cis: ita faciamus. Non pereat ipsa, nec infans adeo formosus.

*Dialogus 2.**Triton, Nereides et Iphianassa.*

TR. **B**alaena illa vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, nulla injuria puellam affecit, ut putatis, et ipsa mortua jam est. NER. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multis copiis adortus? TRIT. Non. Sed nostis pu- to, Iphianassa, Perseum illum Danaës filium, quem una cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, il- lorum misertae, servastis. IPH. Novi quem dicis. Vero autem consentaneum est illum, jam adolescentem esse, et val- de cum generosum tum aspectu pul- chrum. TRIT. Hic balenam occidit.
IPH.

IPH. Quamobrem, Triton? Neque enim hujusmodi praemia conservationis persolvere nobis debebat. TRI. Ego vobis exponam omnem rem, uti gesta est. Misus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Postquam autem in Libyam pervenit. IPH. Quomodo, Triton? solus ne, an et alios tecum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. TRIT. Per aërem profectus est: alatum enim illum Minerva fecit. Postquam autem eo loci venit, ubi illae degebant, illae, opinor, dormiebant; hic, amputato Medusae capite, avolavit. IPH. Quo pacto illas aspexit? aspici enim nequeunt: aut quisquis illas aspexit nihil amplius postea cernit. TRI. Minerva praelato illi clypeo (taliam enim narrantem ipsum audiui apud Andromedam, et apud Cephæum postea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusae imaginem. Postea sinistra arrepta illius coma, et inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, caput ipsius abscidit: et antequam sorores experscerentur, avolavit. Porro ubi circa maritimam hanc Aethiopiae oram venisset,

Et, terrae jam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam expositam, in rupe quadam prominente palo affixam, pulcherrimam, o Dii, promissa coma, et feminudam longe infra nbera. Ac primum illius fortunae misertus, damnationis causam interrogavit: et paulatim amore captus (oportebat enim incolumem ferveri puellam) opem ferre illi statuit. Et postquam balaena accessisset terribilis admodum, quasi abforptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulum admota, tenens harpam, altera quidem ferit, altera vero Gorgonem spectandam proferens, in lapidem illam convertit. Illa igitur mortua est, et diriguere membra ejus omnia, quae Medusam aspexerunt. At hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaque manu, suscepit illam summis pedum digitis e lubrica rupe descendentem: et nunc cum eadem nuptias in aedibus Cephei peragit: deinde Argos deducet. Itaque pro morte nuptias non vulgares nacta est. **NER.** Equidem non admodum aegre fero factum hoc. Quid enim injuriae nobis intulit puella, si quid superbe gloriata fuit.

fuerit mater, et nobis pulchriorem videri se voluerit? TRIT. Hac sane ratione jam propter filiam doluit, utpote quae mater sit. NER. Ne istorum amplius, o Dori, meminerimus, si quid barbara mulier praeter decorum loquuta est. Satis enim supplicii tulit, quum filiae ita metuit. Nuptiis igitur gaudeamus.

TIMON.

T I M O N.

Timon, Jupiter, Plutus, Mercurius, Pauper, ceterique.

T. **O** JUPITER philie, hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, juramenti praeses, nubicoge, grandistrepe, et si quod aliud tibi cognomen attoniti poëtae tribuunt, maxime quum haerent in versu (Nam tum illis multi nominis factus, carminis ruinam fulcis metrique hiatum imples) ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? Nam haec omnia jam nugas esse apparet, fumumque poëticum, nec omnino quicquam praeter nominum strepitum. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, et promptum, nescio quomodo penitus extinctum sit, et frigidum, et ne minimam quidem scintillam irae contra nocentes asservavit. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt, citius extinctum ellychnium metuerit, quam flammam fulminis cuncta domantis: ita titi-
tionem quempiam in ipsos vibrare vide-

deris, ut nec ignem, nec fumum ex ipso manantem pertimescant: sed hoc solum ex vulnere putent sibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Salmonaeus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re: quippe adversus Jovem usque adeo ira frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus. Quid enim, ubi tu, perinde ac si sumsisSES mandragoram, dormis? qui neque pejerantes audias, neque flagitiosos observes: sed caecutias lippi tudine, et hallucineris ad ea quae fiunt, auresque tibi obsurduerint, quemadmodum iis, qui senio confecti torpent. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acrique animo, et vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos et violentos faciebas: Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuo fulmen erat in negotio, et aegis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium torquebatur, terrae quasfationes cribri commoti instar frequentes, nix cumulatim, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius lo-

loquar, imbresque rapidi et violenti,
ac flumen quotidie exundans. Hinc
tantum repente Deucalionis aetate nau-
fragium ortum est, ut, omnibus sub
aqua demersis, vix unica scaphula ser-
varetur, quae in montem Lycorem ap-
pulit; humani generis quasi scintillulas
quasdam servans, unde sceleratius etiam
genus propagaretur. Quare dignum so-
cordia praemium ab illis reportas, cum
nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas
offerat, nisi si quis obiter in Olympiis:
qui quidem non admodum necessariam
rem facere sibi videatur, sed priscum
quendam ritum observare: pene vero
Saturnum, o Deorum generosissime, te
reddunt, magistratu amoventes. Omit-
to dicere, quoties jam templum tuum
sacrilegio compilarint: quum tibi etiam
ipsi manus Olympiae injecerint. Inte-
rea tu altissemus ille, adeo piger fui-
sti, ut neque canes excitaris, neque vi-
cinos advocaris, qui opitulantes tibi il-
los comprehenderent, cum adhuc ad-
fugam se compararent. Sed generosus
ille Gigantum extinator, et Titanum
victor, sedebas, fulmen decemcubitale
dextra tenens, quum tibi caesaries ab
illis circumtonderetur. Haec igitur, o
prae-

praeclare, quando tam secure negligere defines? quando de tantis maleficiis poenas sumes? Quot Phaëthontes, aut Deucalliones, satis idonei sint ad expiandum tam inexhaustam morum improbitatem? Etenim ut, communibus omisissis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublimem eveli, et divites ex pauperrimis reddidi, et omnibus egenis opem tuli, imo affatim, ut amicis benefacerem, universas opes effudi, et propterea pauper evasi, jam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longitudine collapsum, praetereunt, quasi ne norint quidem. Porro alii, procul conspecto me, alio sese detorquent, existimantes sese inauspicatum abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem servatorem, et de se bene meritum, praedicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhemone indutus, terram exerceo, quatuor conductus obolis, et cum solitudine,

et

et ligone hic philosophor. Hoc interim
lucri mihi videor facturus, quod non
amplius intuebor plerosque praeter me-
ritum felices: illud enim est perquam
molestum. Jam igitur tandem aliquan-
do, Saturni et Rheae proles, excusso
profundo isto gravique somno (lon-
giorem enim quam Epimenides dormi-
visti) resuscitato fulmine, aut ex *Ætna*
redaccenso, ingenti excitata flamma,
iram aliquam strenui illius ac juvenilis
Jovis ostende, nisi vera sint ea, quae
de te tuaque sepultura *Cretenses* fabu-
lantur. JUP. Quis hic est, *Mercuri*,
qui sic ex *Attica* in montis *Hymetti* ra-
dicibus vociferatus est? horridus totus
ac squalidus, et rhenone amictus? fo-
dit autem, ut arbitror, in terram pro-
nus, homo loquax et confidens: nimi-
rum est philosophus, neque enim alias
adeo impia adversus nos erat dicturus.
MERC. Quid ais, o pater? non nosti
Timonem filium *Echecratidis* *Colytten-*
sem? Hic est, qui nos plerumque sa-
cro convivio excepit, ex hostiis eximius
parato, ille repente ditatus, ille qui to-
tas hecatombas, apud quem splendide
Jovialia festa consuevimus agitare. JUP.
Eheu, quatenam ista rerum commuta-
tio!

tio! hiccine est honestus ille, dives, circum quem tam frequentes erant amici? Quid illi accidit, ut hoc sit habitu, squalidus, aerumnosus, fosfor conductitius, ut conjiçio, cum tam gravem ligonem gerat? MERC. Illum, ut ita dicam, probitas evertit, et humanitas, atque in omnes egenos misericordia, vel revera vecordia potius, facilitas, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit, sese corvis lupisque gratificari. Quin magis cum a vulturibus tam multis misero jecur eroderetur, amicos illos et sodales existimabat ex benevolentia erga se, cum tamen nihil aliud quam epulis gauderent. Illi vero postquam ossa peritita nudassent, circumrobasentque, deinde, si qua inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuissent, abierunt, exutcum et radicitus succifum deferentes, adeo ut non amplius agnoscant, aut aspiciant, tantum abest ut sint, qui vicissim illi opitulentur, et impertiant. Has ob res fosfor, et sago, ut vides, opertus pelliceo, urbem prae pudore fugiens, mercede agricolam agit, mala sua acerrimo fert animo, quod qui sua sunt beniguitate ditati,
nunc

nunc admodum fastuose praetereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. At vero vir neptiquam fastidiendus et negligendus, qui jure optimo indignatur, quod his agat in malis: siquidem et execrandos illos adulatores imitemur, si ejus viri obhiscamur, qui tot pinguisimos tauros et capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiamnum in naribus remanet. Tamen propter negotia, magnamque pejerantium turbam, et eorum, qui vi agunt et rapina vivunt, praeserea ob formidinem, quam mihi pariunt sacrilegi, qui multi sunt, et ob servata difficiles, et ne minimum quidem nos connivere sinunt, multo jam tempore Atticam non respexi: ac in primis ex quo philosophia, et verborum contentiones, apud istos incrementum habuerunt, adeo ut istis inter se pugnantis, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut ab ipsis perdi, qui virtutem quandam, et nescio quae incorporea, nugasque magna voce connectunt. Hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit impro-

bus. Quod reliquum est, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas: Plutus autem una secum etiam ducat Thesaurum, et ambo apud Timonem permaneant, nec tam facile demigrent, etiam si quam maxime rursus illos prae bonitate domo exigat. Ceterum de ingratis illis palponibus in posterum consultabo, et poenas dabunt, simul atque fulmen praeparavero. Nam fracti sunt, et retusa cuspide duo radii ejus maximi, quum nuper acius in sophistam Anaxagoram jacularer, qui suis familiaribus persuadebat, nullos esse nos, qui Dii vocantur. At ab illo aberravi: nam obtensa manu Pericles eum protexit: fulmen vero, in Castoris et Pollucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Quanquam vel id supplicium satis magnum in istos fuerit, si ditissimum videant factum fuisse Timonem. MERC. Quantum habet momentialtum vociferari, et obstreperum audacemque esse? idque non iis modo, qui causas agunt, verum etiam, qui vota faciunt, utile. En mox e pauperrimo dives evaserit ille Timon, qui alta voce clamavit, et libere fuit locutus in precibus suis, at-

attentum vero Jovem reddidit. Quod si incurvus fodiendo silvisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, o Jupiter, hunc aditurus non sum. JUP. Quid ita, optime Plute, praesertim me iubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuria me affecit, ejiciens, et in multas partes dividens, idque cum illi paternus essem amicus, ac tantum non furcillis ex aedibus extruserit, sicut qui e manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, et scortis donandus? Ad eos mitte me, Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sum, et exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: et acceptis ab ea rhenone, et ligone, miseri sint contenti, si quatuor obolos lucrentur, qui decem talenta contemptim dono dare solebant. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturus est Timon, quippe quem ligo abunde docuerit, (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia) te potius quam paupertatem esse eligendum. Ac tu mihi querulus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quod tibi libere vagari permiserit patefactis fo-

ribus, nec zelotypus in te domo con-
 cluserit. Alias autem contra in divites
 stomachabaris, quum diceres te ab il-
 lis, repagulis, clavibus, et impressis fi-
 gillis ita fuisse conclusum, ut ne prospi-
 cere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur
 apud me deplorabas, affirmans prae-
 focari te nimis tenebris: eoque pallidus
 nobis occurrebas, curis plenus, con-
 tractis contortisque digitis, ut fieri so-
 let in rationum collectionibus: quod si
 quando daretur opportunitas, aufugi-
 turum quoque ab illis te mimitabare. In
 summa rem admodum acerbam judica-
 bas in aereo, ferreove thalamo, Danaë
 exemplo, virginem aservari, atque a
 seculis scelestissimisque paedagogis edu-
 cari Foenore, et Computo. Eos proin-
 de absurde facere aiebas, qui te præter
 modum adamarent, neque, cum lice-
 ret, frui auderent, nec, quamvis essent
 domini, secure suo amore uterentur:
 sed vigiles observarent, ad sigillum fe-
 ramque immotis oculis intuentes, abun-
 de magnam fructum arbitantes a se per-
 cipi, non quod ipsis fruendi facultas
 adesset, sed quod nemini fruendi co-
 piam facerent; non aliter quam in præ-
 cepi canis, qui nec ipse hordeum vescitur,
 nec

nec famelicum equum vesci sinit. Quin-
etiam ridebas istos, qui parcerent, as-
servarentque, et (quod esset absurdissi-
mum) se ipsos zelotypia prosequerentur;
nec intelligerent fore, ut aut sceleratissi-
mus famulus, aut oeconomus, aut pue-
rorum præceptor, furtim subiret, ludi-
brio habiturus infelicem et inamabilem
herum, quem postea sinat ad fuligino-
sam, et oris angusti, lucernulam, ac siti-
gulosum scirpulum, usuris invigilare.
Annon igitur iniquum, cum hæc olim
incurfaveris, nunc his contraria Timonis
objicere? **PLUT.** Atqui, si veritatem in-
quisiveris, me utrumque rationi confen-
taneum facere judicabis. Nam et Timo-
nis hujus illa nimia remissio, negligea-
tia, non benevolentia, erga me merito
videatur. Illos vero, qui me ostiis ac
tenebris inclusum servant, et ut eras-
sior, pinguior, imo immensus, fiam,
operam dant, nec tamen attingunt ipsi,
nec in lucem producunt, ne a quoquam
videar, illos inquam amentes et contu-
meliosos recte putem, quippe qui me
in fontem tot inter vineula putrescere co-
gunt, non intelligentes brevi sibi abun-
dum, et me alii cuipiam, cui fortuna
faverit, relinquendum. Quocirca ne-
que

que illos probo, nec hos, qui nimium facile mihi manus admovent: sed eos, qui, quod est optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera, Jupiter, si quis, ubi juvenem et formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypia prosequatur, concedens illi, ut noctu atque interdium ear quo velit, et rem cum quibuslibet habeat, vel potius ultro producat, ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, et omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profecto hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui saepe numero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, ceterum nec ipse contingat florentem aetate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, et hunc prae se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis; num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur; quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puel-

puellam adeo formosam atque amabilem
 sinat emareescere, per omnem vitam,
 tanquam Cereri sacerdotem alens? Haec
 et ipse indignor, quum a nonnullis ig-
 nomiviose caedor calcibus et dilanior,
 et exhaurior, a nonnullis contra perin-
 de ut literatus fugitivus compedibus
 vincior. JUP. Quid igitur adversus il-
 los indignaris? utrique enim egregias
 luunt poenas: Hi quidem dum, Tantali
 in morem, nec bibere nec edere sinun-
 tur, sed ore sicco auro tantum inhiant:
 illi vero, dum ceu Phineo cibos har-
 pyiae ipsis e faucibus eripiunt. Sed abi-
 jam, cordatiorem multo nactus Ti-
 monem. PLUT. An ille aliquando de-
 sinet me, velut ex foraminoso cophino,
 priusquam omnino influxerim, data o-
 pera exhaurire, quasi conetur occupa-
 re, quo minus influam, veritus ne, si
 copiosius infundar, ipsum inundem?
 Quo fit, ut in Danaïdum dolium aquam
 mihi videar allaturus, frustra que infu-
 surus, vase non continente liquorem:
 imo prius propemodum effuso quod in-
 fluit, quam influxerit: eoque modo la-
 tior est dolii hiatus ad effusionem, ac li-
 berrimus exitus. JUP. Proinde ni hia-
 tum istum obturaverit, perpetuamque

perstillationem sistere conetur, te propediem effuso, facile rursus sagum et ligonem in faece (et fundo) dolii reperiet. Verum abite jam, illumque ditare. Tu vero, Mercuri, memineris redeundo Cyclopas ex Ætna ad nos adducere, quo fulmen cuspide restituta resarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. **MERC.** Eamus, Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam, o praeclare, te non caecum modo, verum etiam claudum esse. **PLUT.** Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus et claudus utrinque sum: ita ut aegre ad metam perveniam, quum nonnunquam, qui me opperiebatur, prius consenuit. Sed, quum discedendum est, alatum videbis, avibus longe celeriores. Unde fit, ut, amoto repagulo, protinus voce praeconis victor pronuncier, salto stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquando spectatoribus. **MERC.** Ista quidem non vera dicis. Imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat, quo res tim emerent, qui hodie repente divites facti splendide vivant, albis quadrigis
ve.

vehantur, quibus ne asellus quidem ante suppetebat: ii tamen purpurati, et manibus auro ornatis, obambulant: qui nec ipsi credere possunt, quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est, o Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus: nec a Jove sed a Dite transmittor ad eos, qui et ipse opum largitor est, magna que donans: quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me ac diligenter obsignatum, et sareinæ in morem sublatum, transportant. Interea defunctus ille alicubi in tenebricoso aedium parte jacet, vetere linceo super genua injecto tectus, et a felibus oppugnatus. Porro, qui me speraverant obtinere, in foro opperiantur hiantes, non aliter quam hirundinem ad volantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, et linceus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, novusque meus dominus est pronuntiatus, sive cognatus quispiam, sive adulator, sive servulus obſcoenus, qui puerili obsequio favorem meruerit, etiam tum mento subraſo, pro variis omnigenisque voluptatibus, quas ipsi jam obſoletus

suppeditavit, ingens scilicet praemium ferens generosus, quisquis tandem ille fuerit, nonnunquam me, ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modo Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus, appelletur. Ceterum illos nequicquam hiantes, seque mutuum intuentes, relinquit, ac verum luctum agentes, quod ejusmodi thynnus ex intimo sagenae sinu effugit, devorata non exigua esca. Atque hic repente totus in me irruens, homo ineptus et rudis, compedes adhuc horrescens, et si quis alium loro increpet, stans arrectis auribus, et pistrinum tanquam templum adorans, non amplius his, in quos incidit, est tolerabilis: sed et ingenuos contumelia afficit, et conservos flagris caedit, experiens num sibi quoque similia liceant: donec aut in scortulum incidens, aut alendorum eorum studio captus, aut adulatoribus sese tradens, dejerantibus Nireo formosior, Cecrope, Codrove generosior, callidior Ulyse, diutior vero sedecim simul Croesis, momento temporis semel effundat infelix, quae minutatim multis ex perjuriis,

ra-

rapinis, et flagitiis, fuerant collecta. MERC. Ista ferme sic se habent, uti nar-
ras. Verum ubi tuis ipsius ingrederis pe-
dibus, qui tandem, caecus cum sis,
viam invenire potes? aut qui dignoscis,
ad quosnam Jupiter te miserit, dignos il-
li viſos, qui divitiis abundant? PL.
Enimvero credis me reperire istos, ad
quos mittor? MERC. Per Jovem haud-
quaquam. Neque enim Aristide praete-
rito ad Hipponicum, et Calliam acces-
sisses, tum ad multos alios Athenienses,
ne obolo quidem dignos. Ceterum quid
facis emisſus? PLUT. Sursum ac deor-
sum circumcursans oberro, donec im-
prudens in aliquem incidero. Hic autem,
quisquis ille sit, qui forte primus me
nactus sit, abducit ac possidet, te, Mer-
curi, pro lucro praeter spem objecto a-
dorans. MERC. Num ergo fallitur Ju-
piter, qui credat, ex ipsius sententia di-
tari ab te eos, quod dignos existimavit,
qui ditescerent? PLUT. Et jure quidem
optimo fallitur, o bone, quippe qui,
cum me caecum esse probe ſciat, emit-
tat vestigatum rem usque adeo repertum
difficilem, et jam olim e vita sublatam,
quam ne Lynceus quidem facile inveni-
ret, cum adeo sit obscura et minuta.

Quate cum rari sint boni, improbi vero in civitatibus omnia obtineant, oberans facile in istius farinae homines incido, et ab illis irretior. MERC. At qui fit, ut, quoties eos deferis, facile aufugas, cum viae sis ignarus? PLUT. Tum demum acutum cerno, pedibusque valeo, solummodo quum fugiendi adest opportunitas. MERC. Illud etiam mihi responde: qui fit, ut, cum oculis sis captus (dicendum enim est) praeterea pallidus, et cruribus gravis, tot habeas amatores, adeo ut omnes in te defigant oculos, et, si potiantur, felices videantur; sin frustrentur, non fustineant vivere? Ex his quidem non paucos novi, qui sic perditte te amarint, ut se aëreo scopulo in alta piscosae maris praecipites abjecerint, rati fastidiri sese abste. propterea quod illos nullo pacto respexisses. Quanquam fat scio, tu quoque fateberis, si quo modo tibi ipsi notus es, furere istos, qui huiusmodi amore sunt dementati. PLUT. At enim credis me, qualis sum, talem illis videri, nempe claudum, et caecum, et quicquid aliud mihi inest vitii? MERC. Quid ni, o Plute, nisi et ipsi omnes sint caeci? PLUT. Haud caeci quidem, o
op

optime, verum infcitia, errorque, quae omnia occupant, illis offundunt tenebras. Ad haec ipse quoque, ne per omnia deformis sim, persona valde amabili tectus, inaurata, gemmisque picturata, ac versicoloribus amictus eis occurro: at illi, rati sese nativi vultus venustatem aspicere, amore capiuntur, dispereuntque, nisi potiantur. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul ipsi semet damnabunt, qui tantopere caecutierint, amantes res neutiquam amandas, et deformes. **MERC.** Quid ergo, postquam eo perventum est, ut jam divites evaserint, jamque personam sibi circumposuerint, rursus falluntur? adeo ut si quis illis adimere conetur, pene caput potius quam personam abjiciant? Neque enim verisimile est, etiam tum illos ignorare, auro bracteata esse formam, quum intus cuncta inspexerint. **PLUT.** Ad id non paucae res, o Mercuri, mihi sunt adjumento. **MERC.** Quaenam? **PLUT.** Simul atque qui me primum nactus est, patefactis foribus exceperit, clanculum una mecum introit fastus, vecordia, infania, mollities, contumelia, fraus, aliaeque sexcenta: a quibus omnibus postea-

steaquam est occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: meque cunctorum illorum, quae introierunt, malorum patrem stupet, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quam ut me rejicere compellatur.

MERC. Ut laevis es, o Plute, et lubricus, et retentu difficilis, ac fugax, neque ullam certam praebes ansam, qua prensus tenere: verum nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contra Paupertas, viscosa, et prehensu facilis, toto corpore multos uncus gerit hamatos, ut, qui tetigerint, ilico haereant, nec facile queant avelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quod thesaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. PLUT. Ista quidem ex parte bono sis animo. Nam non, nisi in terra relicto illo, ad vos ascendo: jussoque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, et me sequere, chlamydi adhaerens, donec ad agellum pervenero. PLUT. Recte facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim

nim, si me defereres, forsitan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic fragor, ac si ferrum et lapidis collidantur? MERC. Timon hic est, qui proxime montanum et petricosum fodit solum. Papae, et Paupertas adest, et Labor ille; tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit, longe praestantior quam tui sint satellites. PLUT. Quin igitur quam ocysime discedimus, Mercuri? Neque enim quicquam aestimabile praestiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PAUP. Quonam istum, Argicida, manu adducis? MERC. Ad hunc Timonem a Jove missi sumus. PAUP. Itane nunc Plutus ad Timonem, posteaquam ego ipsum antea deliciis male corruptum suscepi? et his, videlicet Sapientiae et Labori traditum, strenuum, multique pretii virum, reddidi? Adeone despicienda, injuriaeque idonea, Paupertas vobis videor, ut hunc, quae mihi unica erat possessio, eripiat, jam exactissima cura ad virtutem excultum? ut Plutus hic, illum denuo suscipiens, contumeliae
et

et arrogantiae iterum tradat, mollemque et ignavum, et vecordem, qualis olim erat, rursum mihi restituat, ubi jam mihi factus erit. MERC. Sic, o Pauperas, Jovi placitum est. PAUP. Equidem abeo: at vos, Labor, et Sapientia reliquique, sequimini me. Porro hic brevi cognoscer, qualem me reliquerit, adjutricem bonam, et rerum optimarum auctorem, quacum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo, esse perseveravit, vixilem exigens vitam, et ad sese respiciens: supervacua autem et vulgaria ista aliena, ut sunt, existimans. MERC. Discedunt illi: nos cum adeamus. TIM. Quinam estis, o scelesti? aut qua gratia hic advenistis, homini operario, ac mercenario, negotium exhibituri? sed non laetantes abibitis, improbi cum sitis omnes: nam ilico vos ego glebis et faxis petitos comminam. MERC. Nequaquam, o Timon, ne serko: neque enim mortales serires. Ego enim sum Me curius, hic Plutus. Nos, tuis precibus exauditis, misit ad te Jupiter. Quare, quod bene ventat, opes accipe, desistens a laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiam si Divi sitis, ut dici-

citis: siquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed caecum hunc, quisquis is est, certum est mihi impacto ligone comminuere. PLUT. Abeamus, per Jovem, Mercuri: quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire, ne malo quopiam accepto defcedam. MER. Nequid ferociter, Timon, quin, potius hac ferocitate et asperitate deposita, bonam fortunam porrectis manibus excipe, rursus, dives esro, rursus Atheniensium princeps, solusque fortunatus ingratos filios despicieto. TIM. Nihil mihi vobis est opus: ne obturbate: sat opum mihi ligo: sum praeterea fortunatissimus, si nemo ad me accesserit. MERC. Adeone quae so inhumaniter? *Haec ego saeva Jovi referam atque inmania dicta?* Atqui par erat forsitan invisos esse tibi homines, a quibus tam indignas injurias accepisti: nequaquam autem Deos, cum illi tantopere tui curam gerant. TIM. At tibi, Mercuri, Jovique pro vestra cura, plurimam habeo gratiam: sed Plutum hunc recipere nolim. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum auctor fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi insidiatores inve-

he-

heret, odium conflaret, illecebris eorumperet, invidiae obnoxium redderet: denique quum me adeo perfide et proditorie destitueret. Contra vero Paupertas, me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque vere et libere convivens, et quibus opus erat suppeditavit laboranti, et vulgaria illa contemnere docuit, effecitque ut mihi vitae spes omnis ex me ipso penderet, et demonstravit quaenam essent opes meae, quas neque adulator assentans, neque sycophanta territans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidiarius, queat eripere. Itaque laboribus jam roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum quae sunt in civitate aspicio, abunde magnum et sufficientem victum ligo mihi suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti, viam remetiens abi, Plutum hunc ad Jovem deducens. Illud mihi sat fuerit, si effecerim, ut omnes mortales per omnem aetatem ejulent. MER. Nequaquam, o bone: neque enim omnes ad ejulandum sunt accommodati. Quin iracunda ista pueriliaque misa fac, et Plutum excipe: non sunt rejicienda munera, quae a Jove profi-

cl-

ciscuntur. PLUT. Vin' Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres, si quid dixerō? TIM. Dicitō, sed nec multis, nec cum prooemiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent. Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem. PLUT. Atqui mihi multis potius erat dicendum, multis nominibus abs te accusato. Vide tamen, num qua in re te, quemadmodum ais, laeserim, ego, qui dulcissimarum quarumque rerum tibi auctor fui, honoris, praesidentiae, coronarum, aliarumque delitiarum. Mea etiam opera celebris, conspicuus atque observandus, eras: verum siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum in culpa. Quin potius a te sum ipse affectus contumelia, propterea quod ita ignominiose execrandis illis viris me objecisti, qui te laudabant, et praestigiis dementabant, mihi que modis omnibus insidias struebant. Porro, quod extremo loco dixisti, te a me proditum, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus a te rejectus, praecepsque exactus ex aedibus: unde pro molli chlamyde sagum hoc charissima tibi paupertas circumposuit. Ita-
quē

que testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim, ne ad te venirem, utpote qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, o Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus? Proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu vero fode ita ut facis: tu interim thesaurum ligone effossum educito: audiet enim te clamantem. TIM. Parendum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias, cum Dii ipsi te cogant? Tamen vide, in quae negocia me miserum conjicies? qui, cum hactenus felicissime vixerim, nihil mali commeritus, tantum auri repente accipiam, tantumque curarum suscipiam. MERC. Sustine, Timon, mea gratia, tametsi grave est istud, et intolerandum, quo videlicet palpones illi invidia rumpantur. Ego autem, superata Aetna, in coelum revolabo. PLU. Abiit quidem ille, ut videtur: id enim ex remigio alarum conjicio. Tu vero hic operare, siquidem digressus Thesaurum ad te transmittam. Sed magis feri. Te compello, auri Thesaure, Timonem hunc exaudi: et te offer eruendum. Fodi, Timon, altius impingens. Ceterum a vobis ego disce-

scedo. TIM. Age vero, o ligo, te validum mihi praesta, nec defatigare, quando Thesaurum ex abdito in apertum evocas. O prodigiorum auctor Jupiter, amici Corybantes, ac Iacriser Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo, ne carbones reperturus sum exspectatus. Atqui aurum profecto est insigne, fulvum, grave, et aspectu longe jucundissimum. *Pulcherrimum aurum faustissimum mortalibus, quippe quod, ignis in morem ardens, noctes diesque renidas.* Ades, o mihi charissimum, et desideratissimum: nunc demum credo, vel Jovem ipsum aurum esse factum. Etenim quae tandem virgo non exprorecto sinu usque adeo formosum amatorem excipiat, per tegulas illapsam? O Mida et Croese, muneraque in Templo Delphica dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, Timonisque opibus, comparemini, cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, et rheno charissime, vos huic Pani suspendi bonum est. At ego omnem hunc mercatus agellum, turriculaque ad servandum aurum contracta, in qua solus apte possum inhabitare, eandem etiam mihi defuncto sepulchrum esse

volo. Haec igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitae: commercium cum quibusvis fuga, ignoratio et fastidium omnium hominum. Porro amicus, hospes, sodalis, ara misericordiae, merae nugae: tum miserari lachrymantem, egentibus opitulari, iniquitas, ac morum subversio: sed vita sit solitaria, qualis est lupis, unusque sibi amicus Timon: ceteri omnes hostes, et insidiatores: cum horum quopiam congregari, piaculum: adeo ut, si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quam saxae, aeneae, statuae: et neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quaedam et inutilia nomina, et stultorum hominum gloriae. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, abhorrens ab assentationibus, et odiosis laudibus: Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi ipsi vicinus, sibi excusis aliis conterminus: et semel se ipsum committere excipere decretum esto, si moriendum sit et admovenda corona. De-
 ni-

nique nomen suavissimum esto Misanthropos, *hominum osor*. Morum autem notae, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quod si quem conspexero incendio conflagrantem, et supplicantem ut extinguam, pice, oleoque restinguere: et si quem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerso capite propellere, ne possit emergere. Hoc pacto parem gratiam reportent. Hanc legem tulit Timon Echecratidis Colytensis, et Timon ipse concionis subscripsit suffragiis. Age haec decreta sunt: haec fortiter tueamur. Ceterum magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, quod opibus abundo: eos enim illud praefocaverit. Sed quid illud? Eheu, quae celeritas ista? undique concurrunt pulverulenti atque anhelii, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitur, hoc conscenso colle, faxis eos abigo, e sublimi dejaculans? an hac tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congrediamur, ut contempti magis angantur? ita fatius esse duco. ideoque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator,

tor, qui mihi nuper coenam petenti, fūnem porrexit, quum apud me saepe numero solida dolia vomuerit. Sed bene est, quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. GNA. Nonne dicebam fore, ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? Salve, Timon formosissime, suavissime, convivator bellissime. TIM. Tu quoque salve, Gnathonides, vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Grata tibi semper dicacitas: sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis. TIM. At elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, o Timon, antestor, o Hercules, hei hei, te, quod mihi vulnus infixeris, apud Areopagitas in jus voeo. TIM. Atqui, si cuncte re paulisper, mox caedis me reum ages. GNA. Nequaquam: quin plane vulneri medere, paululum auri inspergens: praesentissimum enim illud est remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. Sed male tibi vertet, quod ex viro commodo tam saevus factus sis. TIM. Quis est recalcitrans ille qui accedit? Philades, assem-

ta-

tatorum omnium execratisimus. Hic cum a me solidum acceperit fundum, tum in filiae dotem talenta duo, laudationis praemium, cum me canentem, reliquis omnibus silentibus, solus super modum laudasset, deferans me odoribus multo magis canorum, postquam me super aegrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregias ille vit impexit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus et conviva? enim vero digna se accepit, cum sit ingratus. At nos, qui jam olim familiares sumus, aequatvi, ac populares, tamen modeste agimus, ne insilire videamur. Salve, here, fac, ut adulatores istos observes nefarios, qui nunquam nisi in mensa adfuerunt: praeterea a corvis nihil differunt. Nulli hominum hujus aetatis est amplius fidendum: ingrati omnes et scelerati. At ego cum tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, in via accepi te summas opes esse factum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quanquam forte tibi me monitore nihil erat opus, cum vel ipse Nestor, id quod decet, consulere quaeas. TIM. Inquit, Philades. Verum

accede, quo te ligone comiter excipiam:
 PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato
 effractum est, propterea quod illum,
 quae in rem illius erant, admonui. TIM.
 Ecce, tertius huc orator Demeas acce-
 dit, tabulas dextra tenens, seque pro-
 fitens mihi cognatum esse. Hic una die
 de meo sedecim talenta civitati dependit:
 nam damnatus erat, ac vinctus. At,
 quum solvendo non esset, ego misertus
 illum redemi. Porro cum illi forte ob-
 venisset, ut Erechtheidi tribui distri-
 bueret aerarium, atque ego adiens, id
 quod collatum fuerat, poscerem, ne-
 gabat se civem me agnoscere. DEM.
 Salve, Timon, praecipuum tui generis
 praesidium, fulcimentum Athenien-
 sium, propugnaculum Graeciae, pro-
 facto jam pridem te populus frequens,
 et utraque curia operitur. Sed prius de-
 cretum audi, quod de te conscripsi:
 Quandoquidem Timon Echekratidae fi-
 lius Colyttensis, vir non modo probus
 et integer, verum etiam sapiens, quan-
 tum alius in Graecia nemo, nunquam
 per omnem vitam destitit optime de Re-
 publica mereri: praeterea pugillatu,
 luctu, cursuque die eodem, adhaec so-
 lenni quadriga, equestrique certamine,

in

in Olympicis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spectabis post hac. Sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Rep. fortissime se gessit, et Peloponnesiorum duo agmina concidit.

TIM. Qua ratione? quippe qui nec unquam arma gesserim, nec miles unquam conscriptus fuerim. DEM. Modeste quidem de te loqueris: Nos tamen ingrati futuri sumus, nisi meminerimus. Praeterea scribendis plebiscitis, et in consultationibus, et in administrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit Reipublicae. Quamobrem visum est omnibus, curiae, plebi, magistratibus tributim, plebejis singulatim, communiter omnibus, aureum statuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextra tenentem, et capite radiatum:

~~Coronae coronae coronae coronare,~~
hasque coronas hodie in Bacchanalibus per novos Tragoedos promulgari: si quidem hodie illi Bacchanalia sunt agenda. Tulit hoc suffragium Democritus orator, cognatus illius propinquus, et discipulus. Etenim orator optimus est Timon, praeterea quicquid voluerit.

Quare hoc tibi suffragium attuli: utri-
 nam et filium meum ad te adduxissem,
 quem tuo nomine Timonem denomina-
 vi! TIM. Qui potes, Demea, qui
 nunquam uxorem duxeris, quantum
 nobis scire licuit? DEM. At ducam no-
 vo ineunte anno, si Deus dederit, libe-
 risque operam dabo: tum quod nasce-
 tur (erit enim masculus) Timonem
 nominabo. TIM. An uxorem tu sis duc-
 turus, haud equidem scio, tanta a me
 plaga accepta. DEM. Hei mihi, quid
 hoc est rei? Tyrannidem occipias, Ti-
 mon, pulsasque ingenuos, ipse nec in-
 genuus, nec civis? verum poenas dabis
 propediem, cum aliis nominibus, tum
 quod arcem incenderis. TIM. At, o
 Scelestè, non conflagravit arx: promde
 palam est, te calumniatorem agere.
 DEM. Verum, effosso aerario, dives fa-
 ctus es. TIM. Neque hoc effossum est.
 Haec etiam absurda dicis. DEM. Ve-
 rum effodietur posthac. Interim vero
 omnia, quae in eo sunt condita, possi-
 des. TIM. Alteram itaque plagam acci-
 pe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne
 vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam.
 Etenim res plane ridicula mihi accide-
 rit, si, cum inermis duo Lacedaemonio-
 rum

rum agmina fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicerō in Olympiis pugillatu et lucta. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profecto ipse est, promissa barba, subductisque superciliis, et magnum quiddam secum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, coma super fronte crispata, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic habitu frugalis, incesu moderatus, amictu modestus, mane mirum quam multa de virtute disferit, damnans eos, qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at, ubi lotus ad coenam venit, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maxime delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis sermonibus maxime contraria facit, dum milvi instar praecepit obsonia, et proximum opposito cubito arum speret: dumque condimentis oppleto, dum gito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querulus, quasi deteriores partes accepit, vel si totam placentam, aut suam solus

omnium accipiat, qui quidem edacitatis et infatiabilitatis est fructus, temulentus, vino insanus, non ad cantum modo, saltationemque, verum ad convivium usque et iram. Adhaec multus inter pocula sermo: tum enim maxime de temperantia, et sobrietate, verba facit, idque cum jam a mero male affectus ridicule balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremo sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinae inhaerentem. Quanquam aliqui ne sobrius quidem ulli primas partes cesferit, vel mendacio, vel confidentia, vel avaritia. Quin et inter assentatores primas tenet, pejerat promptissime, ardeat impostura, comitatur impudentia. In summa vir est omnifaria sapientia cumulatus, omni ex parte exactus, varietate absolutus. Quare licet sit modestus, brevi ejulabit. Quid hoc? papae, tandem nobis Thrasycles? THRAS. Non hoc animo ad te venio. ~~Ti-~~ ~~ducti concurrunt,~~ ~~orationem~~ ~~exhibitori~~ ~~apud~~ ~~te,~~ ~~hominem~~ ~~simplicem,~~ ~~et~~ ~~de~~ ~~rebus~~ ~~fuis~~ ~~facile~~ ~~impertientem.~~ Scis enim offam ad
coe-

coenam mihi sat esse, obsonium vero suavisimum, cepam, aut nasturtium, aut si quando lubeat epulari lautus, paulum salis: potum vero ex fonte novem fistulis scaturiente constare: tum hoc pallium quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me est in precio, quam calculi qui sunt in littoribus. Verum tua ipsius gratia huc me contuli, ne te corrumpat pessima et infidiosissima possessio divitiarum, quippe quae multis saepenumero immedicabilium malorum causa extiterit. Etenim, si me audies, potissimum opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quique Philosophiae possit opes perspicere. Ne tamen in profundum, o bone, sed ferme ad inguina usque ingressus, paulo ultra fluctuosum litus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo confestim ex aedibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum: Porro si quis erit Philosophus, aequum est, ut duplam, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quanquam mea ipsius gratia non postulo, sed ut

amicis, si qui indigent, impertiam, sat erit, si peram hanc, ne duos quidem integros modios Ægineticos capientem, plenam praeberis. Eum enim, qui philosophatur, convenit paucis esse contentum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista, quae dicis, probo, Thrasycles. Ergo, si videtur, priusquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, insuperque auctarium ligone admetiar. THRAS. O populi Imperium, et leges! a nefario homine in libera civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, o bone Thrasycles? num te defraudavi? Atqui mensurae choenices quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, et Laches, et Gniphon, in summa, eorum agmen qui vapulabunt. Quin igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem, jam dudum fatigatum, paulisper interquiescere sino? At ipse, congestis plurimis faxis, procul in ipsos grandino? BLEP. Ne jace, Timon, abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus, abibitis.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

In Lucianum.

Qui Sampsocentis non laudat scripta Sophistae,
Aut malus aut hebes est, aut sumpsit ille nimis.
Malus est, tanta cum libertate notari
Quod celat vitium non feret ille suum.
Quid mirum est hebetem nullis sentire lepores?
Scimus amaracium non bene olere sui.
Cujus tam rigida est sapientia ut omnia damnet,
Sera si fuerint, ille sibi sapiat.
Triste supercilium valeat. Sed iudice sano,
Utile qui dulci miscuit, ille sapit.
Iste placet doctis. Docto placuisse videmus
Hemsterhusianae scripta, Lycine, tua:
Qui labes illis contractas tempore longo
Scribendo tandem cessat dexteritate sua.

STEPHANUS BERGLER.

Ad Luciani Dialogos

N O T A E

Facetum prorsus et elegans scribendus, per ministerium et ridicula morum colloquia seculi sui mores et vitia tate, quod in his fecit dialogis arguisse noster *Lucianus*: praecipue ut philosophis erat insensissimus, intemperias atque insatiabilem rixandinem Attico aceto perfudit: in colorem Deorum, Gentilium in primis de multitudine Deorum opinio et nugaces derisit poetarum fabulas vero ridendi formam primus, ut videtur, *Lucianus* novavit: ad necesse aetatem nullum ingeniosi hominum numentum, quod cum *Luciani* postlogis comparari, pervenit: memoratidem *Orpheus* edidisse τὴν τοῦ ἄδου κτλ., de qua legi potest *Eschenbachius*, *Epigene*, *Democritus* τὰ πρὸς τὰν ἐν ἀθηναιο, *Diogene Laërtio*, aliisque ad hunc *Menagius* collegit, *Heron Ponticus* ab eodem *Diogene* et *Plutarcho Cebes* τὴν ἐν ἀδου διγύμνησι, siquidem certo habeam *Suidam* in *Cebes* sic

Ad Luciani Dialogos

N O T A E.

Facetum prorsus et elegans scribendi genus, per ministerium et ridicula mortuorum colloquia seculi sui mores et vitia notare, quod in his fecit dialogis argute et false noster *Lucianus*: præcipue tamen, ut philosophis erat insensissimus, eorum intemperias atque insatiabilem rixandi libidinem Attico aceto perfudit: in colloquiis autem Deorum, Gentilium in primis, insanam de multitudine Deorum opinionem, et nugaces derisit poëtarum fabulas: hanc vero ridendi formam primus, ut quidem videtur, *Lucianus* novavit: ad nostram certe ætatem nullum ingeniosi hominis monumentum, quod cum *Luciani* possit Dialogis comparari, pervenit: memoratur quidem *Orpheus* edidisse τὸ πρὸς ἄδου κατὰ βαν-
ον, de qua legi potest *Eschenbachius* in *Epigene*, *Democritus* τὰ περὶ τῶν ἐν ἄδου ab *Athenæo*, *Diogene Laërtio*, aliisque quos ad hunc *Menagius* collegit, *Heracides Ponticus* ab eodem *Diogene* et *Plutarcho*, *Cebes* τῶν ἐν ἄδου διήγησι, siquidem pro certo habeam *Suidam* in *Cebes* sic intelligi de-

debere, et scribi: ἵς δὲ καὶ τῶν ἐν ἄλλῃ
 διγυγίς, καὶ ἄλλα τινά. Sed hæc scripta
 aliud omnino argumentum habuerunt: si
 quid tamen apud veteres his *Luciani* Col-
 loquiis extiterit simile, illa est, me iudice,
Menippi Νικίου, istius ejusdem Cynici,
 qui primam agit apud *Lucianum* personam:
 hoc enim inter alia illius hominis opuscula
 recenset *Diogenes Laërtius*: sane Νικίῳ
 etiam Grammatici veteres vocabant illam
Odysseæ Homericæ partem, quæ Ulyssis
 ad inferos descensum, quæque ibi vidit et
 audivit, continebat, ut docuerunt erudi-
 tissimi Viri ad *Ælian.* V. Fl. lib. XIII.
 c. 14. et *Longinum* c. 9. A *Suida* tamen
 Νικίου quoque exponi τὴν τῶν Νικίου ἱστορίαν,
 me quidem non latet: sed existimo, utram-
 vis significationem eligas, rem de forma
 scripti *Menippi* eodem esse redituram:
 plura dabit de vocis Νικία notione *Gata-
 ker.* ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 24. Con-
 firmat, ut equidem opinor, conjecturam
 nostram ipse *Lucianus*, qui qualem habue-
 rit aliam rationem, ut sæpiissime personam
 adhiberet *Menippi*, multo rarius autem *Dio-
 genis* aut alterius alicujus Cynici derisoris,
 quam quod hic *Menippus* in eodem ante se
 fuerat argumento versatus: utcumque se-
 res illa habet, id certe indubitabile est,
 istius Cynici opuscula fuisse stylo mordaci
 conscripta, et magis ad risum, quam res
 series compositio: fidem facit *Diogenes*.
 ὅτι οὐκ ἔστιν ἐκείνου τινος τοῦ
 αἰσίου

αὐτοῦ πολλοῦ καταγέλατος γίμει, καὶ τι ἴσον
τοῖς Μελιάρχου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. *Var-*
ro tanti fecit hunc canem, ut in *Satyris*
scribendis, quas ejus etiam nomine *Menip-*
peas appellavit, illum fuerit semulatus,
teste *Gellio* N. A. lib. II. c. 18. unde *Me-*
nippus cognomen homini doctissimo adhae-
sit, quod erudite docet *Jos. Mercerus* ad
Nonium p. 207. *Marcus Antoninus* de Re-
bus Suis lib. VI. §. 47. inter generosos
humanae vitae contemptores, et magna phi-
losophiae libertatis lumina, *Menippum* re-
ponit: par enim esse monet, ut mortem
aequo feramus animo, cum tot ante nos
obierint illustres viri, reges, duces, philo-
sophi, καὶ ἄλλαι φύσεις ὀξείαι, μεγαλόφρο-
νις, φιλόπονοι, ποιῦργοι, αὐθάδεις, αὐτῆς τῆς
ἐπικύρου καὶ ἐφημερουτῶν ἀνθρώπων ζωῆς χλευασ-
ταί, οἷος Μενίππος καὶ ὅσοι τοιοῦτοι. Alias
ignobilis fuit hic *Menippus*, et scriptorum
ejus pauci sunt, qui fecerint mentionem:
Iolus forte praeter *Diogenem Athenaeus*
Arcefilaum ejus et *Symposium* nominat: sed
Samosatenfis noster, non secus ac *Varro*
nonnullo eum in pretio habuit, et tantope-
re Cynica *Menippi* libertate fuit delecta-
tus, ut primum ipsi concesserit in *Dialogis*
locum. Similis argumenti in *Anthologia*
reperitur *Diogenis* apud *Inferos* cum
Croeso colloquium, quod Latinis his ver-
bis expressit *Ausonius* Epigr. LIII.

*Effigiem, Rex Croese, tuam, divissime Regum,
 Vidit apud manes Diogenes Cynicus:
 Constitit utque procul, solito majorz cachinno
 Concussus dixit; quid tibi divitiarum
 Nunc profunt, Regum & divissime, quum sis
 Sicut ego solus, me quoque pauperior:
 Nam quaecunque habui mecum fero, quum nihil ipse
 Ex tantis tecum, Croese, feras opibus.*

Integrum repraesentavi carmen *Ausonit*, quod multa sint simili sensu *Luciani* Colloquiis inspersa: praeter hoc autem pauca reperiuntur alia in *Florilegio Graeco* comparia. Porro recentiorum non paucos lepidum *Luciani* institutum cepit, et ad similia tentanda compulit. *Janus Secundus* nostras ingenio et arte summus, plerosque Auctoris nostri Dialogos Latinis versibus reddere constituerat, cujus curae elegans inter ejus opera specimen superest. Praetereo vividum et mobile Gallorum ingenium, quorum complures artificium *Luciani* hoc in genere sunt aemulati.

P. 1. *Μετοικισμός*] Sic quaedam editiones *Luciani*, cum aliae praeferant *μετοικισμὸς* quod unice probat *Bourdelotius*: ne nos tamen homini docto credamus; ut enim haec lectio omnia Plutonis ad arbitrium refert, sic altera meo judicio mellor comminationem exprimit Croesi, Midæ et Sardanapali, quod clarius eorum adversus Menippum indignationem designat: sed minus haec res est literae.

P. 2. *Ἀποῦνται γὰρ*] Praeterire nequeo
 ad.

adfimilem *Platonis* sententiam de senibus, qui juvenilis aetatis fructus in memoriam revocant lib. I. de Rep. p. 572. Οἱ ἐν πλεῖστοι ἡμῶν (πρεσβυτῶν) ἐλοφύρονται ζυγίοντας, τὰς ἐν τῇ ἰσότητι ἡδονῆς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι περὶ τὰ φρεσίσια καὶ περὶ πόθους καὶ εὐυχίας, καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχονται, καὶ ἀγαπᾶντοῦσι, ὥς μεγάλοι τῶν ἱερημίων, καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, οὐ δὲ οὐδὲ ζῶντες.

Ως οὐδὲ πνευματίου μου] Οὐδέπω sententiam complet: sic itaque scribe: similitudo sequentis syllabae fefellerat librarios.

P. 3. Καὶ ἀκίσρας etc.] En *Benedicti* versionem: et pro acu ad resarciendum velum quinque obolos evolvi: quae si staret, ita sane *Lucianum* oportuisset scripsisse: καὶ ὑπὲρ ἀκίσρας τοῦ ἱσίου πιντε ὀβολοὺς ἑπτά κατέβαλον: haec lectio etsi bene conveniat cum ingenio linguae Graecae, spernenda tamen prae facili et acuta distinctione, qua omnem huic loco difficultatem absterfit Eruditissimus *Graevius*; praeterquam quod et *Thomas Magister* vulgarem retineat lectionem in 'Ακίσας. Si vim sensus et rerum ordinem consideres, facile Tibi, quisquis es humanior, liquebit, jure nos illam distinctionem *Luciano* redonasse: dixerat *Mercurius*, se *Charonti* quinque drachinis anchoram emissee; conqueritur de nimio pretio *Charon*: at enim, ita me *Pluto* juvet, inquit *Mercurius*, id pretium pependi, et duobus itidem obolis tropoterem emi:

emi: lenior hic Charon post solemne Mercurii et sanctum jus iurandum, Adscribe, ait, in tabula vel adnota (id enim in re calculator a τιβίαι est apud Graecos. Vid. *Nostr. Dial. Meret.* p. 751.) quam dixisti, summam: iterum Mercurius: καὶ εὐίςρα ὕπὲρ τοῦ ἰσίου intellige ἀνησάμενος unde et sequentia pendent; καὶ κηρὸν δὲ ἱππλάσας etc. ne vero de pretio non credat Charon, πάντα ἐβόλους, inquit, ἰγὲ κατέβαλον quibusque loquendi modus elegans est et confirmantis, atque omnem Charonti praecidit dubitandi rationem, an forte Mercurius pretiis rerum emtarum subdole lucri causa aliquid de se adjiciat. Καταβάλλειν hac notatione saepe apud *Lucianum*; in *Cataplo*: οὐδὲ τὰ ἐβόλοι ἔχον τὰ περὶ τὰς καταβαλῶν. Similiter etiam in libello de *Luctu*, et *Dialog. Meretr.* p. 752. *Schoiastae* ad hunc locum nota, quamquam corruptissima, plene refarciri potest ex *Etymologo* in ἀνίστρα.

P. 5. Βασιλιζῶ] Bonitatem hujus locutionis contra *Graevium* asseruit jure merito *Clariss. Jensus*: prorsum aliud est ἀνίστραζω, ab omni aliquem spe depellere, ad desperationem adigere, quod *Luciani* proposito contrarium est: illosne enim ad desperationem adactos dicas, qui ditissimi senis opes jam inter se diviserunt, et beatæ fructum vitae spe praecipium? Sed haec ipsa jam vox in *Stephani Thesaurus* fuit adnotata, et *Thucydidis*, *Luciani* atque *Suidae* auctoritate munita: ad *Thucydidis* locum,

cum, qui sub initium libri VIII. est, recte *Scholias* usque *ἐπιτάσας ἐμβάλλειν*. In *Suida* saepius occurrit: *Ἐψυχαγωγῶνσι, ἐπηλπίσας* etc. *Bato*, ni fallor, apud *Eundem* in *Pythagoras Ephesus*, quem locum sine nomine Auctoria expressit in *Ἐπιλπίζων, αὐ. τοὺς ἐπιλπίζων ταῖς ὑποσχίσεισι*. Improbum igitur est *Thomae* *ἐπιλπίζων*, neque ulla ratione defendi debet; nam nec *Lucianus*, nec quisquam, credo, elegantiorum, qui oratione scripserunt prosa, *ἐπιλπίζων* pro *spe lacere* posuit: optime enim et ad rem nostram *Aimmanius*, seu *Herennium* vocare malis: *Ἡλπίσαν, καὶ ἐπηλπίσαν διαφίξεν*. *Ἡλπίσαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὲς ἐπιτάσας ἔχοντες περὶ τινός· ἐπηλπίσαν δὲ ἄλλοι ἑτέρους εἰς ἐπιτάσας ἔγαγον*. Ille vero magistellus e vitiosa sui codicis lectione insolentem puris auribus significationem confinxit. Occurrit in *Helioid.* lib. VII. p. 356. diversa notione: *ἐὐμνησία τῇ κατὰ τῶν χρηττόνων ἐπιλπίζων, ἐν* *Deorum benevolentia spem habere repositam*.

Ὀνειροπολεῖντα } *Cultissimus Achilles Tatius* lib. V. p. 349. *Οὐκ ἔτι δέομαι πολλῶν ἡμερῶν καὶ γάμου μακροῦ, ὅτι ἡ δυσυχὴς ἀνδροπόλου*. nimirum, ut opportune *Virgilius* *Ecl. VIII. Credimus, an qui amant, ipsi sibi somnia fingunt? ὄνειροπολοῦσι*. Ad hanc formam *somniatas opes* dixit *Tertullianus*. Paulum aliter de *Pythagoreis* affirmat *Clemens*, eos τῶν μετέδιδον ὄνειροπολοῖν τῆς ψυ-

χῆς. *Aristophanes Nubib.* Ὀμυροπολὺ γὰρ καὶ καθεύδων ἐπ' αἰκῇ.

P. 6, Ὑπισχιούμενος.] *Sperans, id mihi fore promittens*, ut *Eruditiss. Graevius*: sic interpretabimur, si calculum possit eruditorum ferre haec lectio: attamea ego malim ὑπισχιούμενος refingere optimo sensu: illum ipsum semper colui, ut qui mihi tabulas suas promitteret: multo frequentius enim dicitur aliquis ὑπισχιῦσθαι τί τινα, quam simpliciter ὑπισχιῦσθαι pro *sperare*, aut ea significatione, qua hic, stante veteri lectione, intelligi deberet: venusta loquendi ratio ἐκ ἑμοῖ τεθνήξισθαι, *meo commodo, bonis mihi testamento relictis decessurum esse*: sed plenius in editione Veneta apud Juntas, ἐκ ἑμοῖ κληροτόμω, ut mihi nuper indicabat Vir Eruditissimus Du Soul, a cujus industria luculentam Luciani editionem expectamus.

Ἐπειγέτω.] Simile locutionis exemplum si proferatur, non intercedo, quo minus locum obtineat vulgata lectio: nunc autem, dum alium sibi vindicem recepta vulgo scriptura quaerit, tentare libet ἐπειγέτω, vel ἀπειγέτω: facilis in vicinis literis error: quam frequenter fuerit peccatum in commutandis T et Γ, luculenter docuit Vir eruditione summa L. Kusterus ad *Suidam* in Μεγάλοις μῦθοις: haec autem verba de continuato et extenso tempore usurpantur: *Lucianus in Hermotimo*: εἰς μιστὰς ἰούκτας ἀποταβίσας εἰς φανὶ τῆς συνουσίας, ut hoc

loco αἰς μάλιστα. *Libanius* Orat. VIII. p. 250. Jovem refert ἐκτίῃαι τὴν νύκτα, ὅτι Ἡρακλῆς ἐκπύρετο. *Horat.* *Vivet extento Proculejus aevo.* exemplis opus non est, ubi res per se nota loquitur.

Ο μισρακίσκος.] Commisit hic *Lucianus* contra nitidiorem Atticismum: ipse enim in *Soloecista* reprehendit ὁ μισραξ. nam Attice dicitur ἡ μισραξ et μισρακίσκος. Remplene exposuit summus *Graevius* ad *Soloecist.* p. 740. Sed pluribus in locis *Samosa-*
tenfis noster quandam scribendi libertatem legibus Atticismi Grammaticis solutam lectatur. Similem in alterius perniciem compositae fraudis eventum non ineleganter *Heli-*
dorus excogitavit *Aethiop.* lib. VIII. p. 379.

Pag. 7. Ἦκε γὰρ ἄν σοι.] Ἦκεν et ἔρχεται concinne apud Graecos ea dicuntur, quae sine multo labore inventi opponuntur lucro: Persimilis est *Aristophantis* locus in *Pluto* vs. 1243: Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ταςοις ἐν πεπερωμένῳ. *Arrianus* scriptor politicissimus de *Expedi. Alex.* lib. VII. c. 9. Καὶ τὰ ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης ἀγαθὰ, ὅσα ἀρωαχὶ ἐκτεταμένῳ, ὁμῶς ἔρχεται. quantum ab hoc simplici nitore abest versio Latina *Odorif.* *Vulcanii*: *Aegypti Cyrenesque opes, quibus potiti sumus sine vi, eae quoque ad vos accesserunt: No-ter* p. 10 οἱ δὲ πλήροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασύκλειαν περιῆλθεν. Parilem apud Romanos elegantiam in verbo venire adnotavit *Graevius*. Sed ille *Callidemides Py-*

thagorae sequi praeceptum maluerat, ταῖς
 λεωφόροις μὴ βαδίζειν ὁδοῖς.

Πολύκρατος.] In Scholiis vitiose est Πολύ-
 γραπτος.

Οἶνος ἀνθοσμίας.] Operae est pretium con-
 similem adscribere *Theodoresi* locum, ubi
 pari ratione *vinum fragrans* et *Siculac de-
 licias* conjunguntur: is est Serm. IX. πρὶ
 Προῖ. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε, καὶ χα-
 μαιζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρύ-
 σιν τὴν εὐδαιμονίαν μετρίεις, καὶ ὅροι εὐπραξίας
 εἶναι νομιζεις ζεῦχος ὑψηλόν, etc. καὶ ἐκπώμα-
 τα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ πανδαυσίαν Σι-
 κελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι
 τὸν ὑγρὸν καὶ ἀνιμώιον καὶ ἀβροδίαστον ἐπιτη-
 δεύουσι τὸν βίον. De οἶνῳ ἀνθοσμίας omnia sunt
 pervulgata ex *Athenaeo*, *Polluce*, *Eustathio*
 aliisque Grammaticis: meminist etiam *Ari-
 stophanes*, quem laudat *Erotianus* in οἶνος
 ἀνθοσμίας, *Pluto* vi. 108. in illa narratione
 facta facetiarumque plena: οἱ δ' ἀμφοτέρῃς
 (μειστοί) οἶνου μέλανος ἀνθοσμίου· ibi vid.
Scholasten. Pherecr apud *Pol.* X. 75. κού-
 λικας οἶνου μέλανος ἀνθοσμίου Ἡτλον διὰ χα-
 μαιζης. *Achilles Tatius* pereleganti loco lib.
 II. p. 67. οἶνον μέλανα et ἀνθοσμίας distin-
 guit: ἀνθοσμίου μεθύσκασθαι apud *Lucianum*
 in *Epist. Saturn.* et alibi saepe. Σικελικὴ
 et Συβαριτικὴ τραπέζα e *Lyfide*, *Suida*,
Diogeniano, atque aliis nulli non pernota,
 ut jam tunc quoque nimium dixerim: tan-
 tū addere lubet eximium *Themistii* locum
 in *Laud. Funebr. Patri Jul.* p. 238. κατα-

πλουσίαι δ' ἐπὶ σιβάδος ἐγερμένης τάπησι καὶ πορφύρᾳ, καὶ τράπεζαι παραθεμενωταὶ Σικελικῇ, πίνει τι ἄδδην, καὶ ἰσχυεῖται κέρη αὐτῷ τινος Κορυθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων. *Vindenne depictum luxuriae quoddam compendium? Idem Protrept. ad Nicomed.* Συμβαλουσίαι καὶ τράπεζαι ἢ Σικελικῇ τινα προτιθέμεναι. *Mox non immerito summus Graecivius pro ὑπέρβρι e MS. malebat ἐπέρβρι.* apud *Chrysostomum* legisse memini παντοδαπῶν ἀγαθῶν ἐπέρβριον. Eleganter *Plato de Legibus* lib. VI. p. 875. σβεπύμεναι τὴν αὐξὴν τε καὶ ἐπέρβριον et *Noster in Gallo* p. 245. τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον ἀνασῶν τε καὶ πολὺ ἐπέρβριον et *Imag.* p. 21. *Aristaen.* lib. II. Ep. 12. οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐν ποταμῶν ἐπέρβρι. *Aristoteles* περὶ χρωμ. τὴν ἐπέρβρινσαι τροφὴν *succum et tenuiores appellat particulas e terra in arborem insipientes*: alias sane non raro ὑποέρβρι et ἐπέρβρι idem significant: quod dixerat *Ælian.* V. H. III. 45. Διαλουῖς οὖν ἐπὶ ταύτοις ὑποέρβρι λόγους, sic expressit lib. XII. cap. 60. Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς ἱκνός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρβρινσαι.

P 10. γινέσθαι.] Quamquam haec lectio posse defendi videatur, praefero γινέσθαι, ut p. 81. πόθι γὰρ ἂν ἡλπισα τηλικούτοι γινέσθαι κακῶς; in istis saepius esse peccatum, MSS. usus nos docuit: sic apud *Æschinam* adversus *Timarchum*: ἐκινέ γε σὺν ἐμῶν ἀνάνται ἀφαιεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν MS. δυνάμειται praefert, quod aptius judico.

P. 12. ὅτα Ἰάκινθος etc.] *Formosorum* apud

apud inferos nomenclatorem agit: in memoriam revoco venustissimum *Propertii* locum lib. II. El. 21. qua pro salute puellae vota facit, et, ut suis precibus faveant *Pluto* ejusque conjux, satis esse apud infernos formosarum confirmat: pulchram in superis locis unam vivere sinant: sed ipsa summi poëtae verba expectas.

Sunt apud infernos tot millia formosarum:

Pulchra sit in superis, si licet, una locis.

Vobiscum est Iole, vobiscum candida Tyro,

Vobiscum Europe, nec proba Pasiphaë,

Et quot Iona tulit, vetus et quot Achaia formas

Et Thebae, et Priami diruta regna senis.

Hic, uti vides, formas tantum femineas enumerat: *Tyronem* inter has inferis etiam heroinis adscripsit *Homerus*, quod erudite notat *Is. Vossius* ad *Catullum*; quaedam mihi propter *Lucianum* notanda: in superis, inquit *Propertius*, locis: apud *Nostrum* saepius simili ratione manes appellant τοὺς αἰῶνες, homines in terra, apud superos viuentes, τὰ αἰῶνες et τὰ ὑπὲρ γῆς res humanas: hinc emanavit loquendi forma, superos relinquere apud *Vellejam* *Paterculum* pro vita defungi. Praeterea sic scribit *Lucianus*: καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα καὶ ἅλλα πάντα. non aliter formas pro formosis *Propertius* posuit: ita quoque vocem intelligunt in hoc vexatissimo docti poëtae loco: *Cynthia forma potens, Cynthia forma levis*: et lib. II. El. 2. vs. 42. recentiorum quidam terrestres formas Olympo curiose *Jovem* spectasse refert, sed imprimis opportunus est *Synesii*

locus in illa Epistola longe politissima, qua eos refellit, qui Atticam et elegantiorē scribendi rationem vitio sibi vertebant, ὥσπερ ἰκοῖναι Ἀθηναῖοι οἱ δημιουργοί, Ἀφροδίτην καὶ Χάριτας καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν ἀγάλλουσι Σιληῶν καὶ Σατύρων ἀμύσχοις. Paulum aliter a *Demosthene* dicuntur, κάλλη ἰαροῖν καὶ τῶν ἐν ταῦταις ἀναθημάτων. Sequar animi mei imperium: Ὁσᾶ μοῖτον ἔρῳ, *Mennippus* inquit: ossa notant apud poetas ipsos manes: quod docet ultima et erudita elegantissimi *Broekhuysii* nota in *Propertium* ad istum versiculum memorabili emendatione restitutum: — *sic digna merendo Cujus honoratis ossa vehantur avīs.* notabilis est *Ovidii Diris* in *Ibin* locus, quo manes *osseas* appellat *larvas*: sic enim egregie *Heinsius* retexit, cum antea legeretur *ossea forma*: cum his componi velim, quae scripsit *Noster* in *Catapl.* p. 447.

P. 13. Καταβαλὼν σιαυτός] *Ῥίπτει* sic usurpatur de *Diogene Cynico* mortem meditante ab *Æliano* V. H. lib. VIII. c. 14. Διογένης ὁ Συναπτικός, ὅτε λοιπὸν βίος ἐπὶ θανάτῳ, ἑαυτὸν φέροι μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γαστρὸς πρὸς γυμνασίῳ ὄντος, etc. ad hunc *Luciani* locum si *Interpretes Æliani* attendissent, nunquam certe ab Auctoris mente aberrassent, ut ab Eruditissimis Commentatoribus monstratum. Adde *Nost.* in *Lapith.* p. 852.

Κεκτίσασα τοῦ ποδὸς] Decenter de *Cerberō* dicitur, quippe cane, cui moris erat

umbras latratu terrere atque morfu impetere. *Propert.* lib. IV. El. 11. *Cerberus et nullas hodie petas improbus umbras.* Sed audacius hoc ipsum in *Hermetimo* facto adscribitur: sic enim ad tumidum illum semiphilosophum *Lycinus*: οὐκ ἰδὲτα εἰ σὲ πλεονέκῃ ἡδὲ τοῦ ἄκρου γινώσκουσιν τὸ χρεὶν ὑπὲρ τῆς κατὰ φύσιν λαβόμενοι τοῦ ποδὸς ἐξ ἀταλεύς τῆς ἐλπίδος. Δέχνη aliquando de gravissimis usurpatur malis aut morbis, qui aliquem mordent et urunt: ita *Menander* in *Ὀργῇ*. Ὁ Λυκίος ὁμῶς τὸν καλὸν τοῦτον δακνὸν Φιλίππιδος ληπτέον ἀποδιδοῖς ἑκρόν. *Catullus*: pulvis longanquibus peresus. et *Apulej.* *Mecum.* VI. *Cupido amore nimio peresus.* Sed lethalis ille morsus leniendus est molliore hujus verbi et meliore notione: τῶν γε μὴν θρωπικῶν ἰμῖνον, ita *Lucianus* scribit in *Ἀπορίαις*, seu quis alius istius libelli auctor, καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλαυκὰ ὄμμας ὁ τοῦ πένου δακνῶν. et *Hellod.* lib. II. p. 71. ἀλλ' εἰ μὴ τί μὲ δακτορεύειν ἔρωτι ὑπερβαίνει μάλιστα. Multa egregia observat de *ὄβω* *Cataker.* ad *M. Anton.*

P. 14. Εἴς δὲ τις etc.] Sane *Lucillus Anachor.* lib. II. c. 50 de avarissimo *Hermeto* ita canit: Καὶτὰ δὲ γ' οὐδὲν ἔχει ὄβω τοῦ πάρος· εἰ δὲ τὰ νεῖτεν χρημάτων πληρέστεροι ἔργασαν ἀσπασίως. Obolus omni mortuorum inferum μισθὸν καὶ πορθεῖν res est notissima: vide *Lucianum* lib. de *Luctu*: in numero dissentiant; duos enim obolos memorat *Ἀριστοφ.* *Acharn.* Act. I. Sc. 2. Sed ita
in

in loco Comicum allusisse putat *Scholiastes* ad judicium mercedem, quanquam et ipse ibi de duobus defunctorum ori obolis impositis, non de uno sane loquatur: aliam ob causam turris illa loquax et consiliaria apud *Apulej. Metam. lib. VI.* *Psyche* jussu *Veneris* ad inferos descensuræ præcipit offas potentæ mulso contritas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes, ut alteram scilicet *Charonti* portorium exsolveret in transitu, alteram in reditu: sed quaedam *Apulej* non inficeta verba, nec ab hoc *Luciani* loco aliena, ponere juvat: *Ergo et inter mortuos avaritia vivit, nec Charon ille Ditis pater* (i. portitor, vel, neque *Ditis* pater, pro, *Dis* pater) *tantus Deus quidquam gratuito facit, et pauper moriens viaticum debet quaerere, et si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore; pauloque post: ac deinde avaro navitæ data, quam reservaras stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad titum coelestium siderum redies chorum: hic quidem ratio est manifesta, cur *Psyche* duos secum tulerit obolos, et a me jam exposita. Unius tamen oboli plerique omnes tantum meminervat: *Lucianus* noster nunquam aliter: in *Colloquio Diogenis et Pothædis*: *ἄρα ἂν ὀβολοὶ ἔχοντες, ἢ οὐκ ἔχοντες? in**

Cataplo: οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχει τὰ κορβύλια κα-
ταβαλιῖν· sic etiam p. 11. *Antiphanes* apud
Stobensem: Τεθιγῆς; πλουτοῦσαν ἄφους μεγά-
λην διαθήκη, Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μούσιον ἱεργα-
μαιος· Vide etiam *Hesychium* et *Etymolo-*
gum in ταῦλον, *Suidam* in Δανακὴν et καρ-
κάδοντα· duorum itaque qui mentionem fa-
ciunt, *Aristophanis* sequuntur exemplum,
qui non ipsius rei veritatem, sed Comicam
et consuetam in ridendo libertatem, sectatus
est: de hoc etiam portorio elegans est in
Juvenale locus Sat. III. v. 267.

— nec habet, quem porrigat ore tridentem.

sua etiam tum aetate illum morem apud
Athenienses permansisse *Scholias* testatur,
quem vide: et concinne *Propertius*:

Vota movent superos: ubi portitor aera recepit,
Obserat herbosos lurida porta rogos.

Ad haec de portitore Charonte *Eruditissi-*
mus Broekhusius legatur. Sed et nostra
tamen aetate eundem de mortalibus obolis
observant ritum Tatarum Wogulskii. Naulum
illud inferni portitoris κορβύλια in primo dia-
logo nominabat *Lucianus*; simili modo li-
terae sunt expressae in eo, quem superius
e *Cataplo* citavi loco, quamquam ibi *Scho-*
lasta κορβύλιον habet: κορβύλια λέγει τὸν
πλοῦτον ὑπὲρ τοῦ διαπεράσαι δίδόμενον· Sed
κορβύλιον apud *Nostrium* nunquam non pro
ipsa scapha vectoris poni solet: in hoc
colloquio: πηλὴν τὸ κορβύλιον· Dial. 22,
23. et *Cataplo*. p. 427. καὶ γοῦν, αἷς ὄρεται,
ita

ἐπιβατῶν τὸ πορθμῆιον • *Dio de Julio Caesare* narrat, illum ἐν πορθμείῳ τινὶ περαιεῖσθαι • Denique et in *Hesychio* πορθμῆιον ipsa navicula vel ponto exponitur: his prorsus contraria tradit *Eustath.* ad *Odys.* γ. αἶν, inquit, (πορθμῆιον vel πορθμεινῶν) καὶ ὁ μισθὸς ἤτοι ὁ ναῦλος, ἢ οὐδιτέρως τὸ ναῦλον, πορθμῆιον λέγεται, καὶ τὸ αὐτῶν πλεῖστον οὐ ναῦς ἀπλῶς, ἀλλὰ παρωρύμως τῷ τόπῳ πορθμῆιον • ut dissensum Grammaticorum perspicias, addere volui ista *Suidae*: Πορθμῆιον, τὸ πλεῖον, πορθμῆιον δὲ τὸ ναῦλον • et si unicus hujus Lexicographi *Æsculapius L. Kusterus* ordinem inversum præferat: saltem patet ipsos in usu utriusque vocis hæsitasse Græcos, et aliud pro alio sæpe sumsisse: quod si *Callimachi* auctoritate res stare, acciperemus *Eustathii* distinctionem; sic enim ille apud *Etymologum* in *Δανάης* et *Suidam* in πορθμῆιον • Τοῦτο καὶ ναῦς, πορθμῆιον οὗτι φέρονται • πορθμῆιον Ionum usu nascitur ex πορθμῆιον • nimirum per singularem Cereris benevolentiam *Ægiali* incolis remissum erat vectigal hoc mortuale, propterea quod illam edocuisset de raptu Proserpinae • Hæc pleraque quamquam in *Stephani* Thesauro postea repererim, inducenda tamen non existimavi, quod ipse quibusdam illa rebus locupletasset. Multa cum hoc dialogo similia *Cataplus* habet p. 444. et 446. ubi Charon itidem conqueritur de noxia quorundam paupertate: at quo deferor?

P. 15. τῆς κοπῆς.] Locus parilis in *Cataplo* 2

πρὸς: sic enim ibi Cyniscus ad Charontem
 πάλλα δὲ ἢ ἀντλῶν ἰθάλης, ἑτοιμος καὶ πρέ-
 πους εἶμι. Ad remos ipsas animas regente
 clavum Charonte sedisse multi docuerunt:
 Vide cultissimum *Broekhuysium* ad lib. IV.
 Eleg. 7. *Propertii*: quo loco ad *Luciani*
 Dialogos Lectorem remittit.

καὶ δὲ καὶ πάλαι] *Marc.* XII. v. 14.
 ἀφ᾽ ἑκατέρου, αἰδῶμεν ὅτι ἀληθὲς εἶ, καὶ σὺ μά-
 λιστα σὺ περὶ οὐδενός.

P. 16. ἀποκινῶν] *Arrodiz.* excruciat:
Novus Cataph. ἔτι δὲ καὶ ἡ κόπτα ἡ τῶν
 σπουδαζομένων ἐς τὰ δῶτιον ἀπὸ κινῶν *Ari-*
stoph. in *Vesp.* Ἄλλ' αὐτὸν μοι τῇ δουλίᾳ
 οὐκ ἀπαφάνων ἀποκινῶν. ibi *Menandri* locum
Scholias notat: Τὸ ἀκαθάρτου, σὺ μὲν ἀπο-
 κινῶν περιπατῶν. Elegantissime *Dionys.* *Ha-*
ecartus. lib. de *lausiranda Vi dic.* in
Damoc. καὶ τῶν περιόδων ἐκάστῃ δι' ἀντιθέκων
 πατισκόμεσθαι, ἃς ἀποκινῶν τοὺς ἀκούοντας
 ἀφ᾽ ἑαυτοῦ καὶ πόρου. et *Heliod.* lib. III. p. 136.
 καὶ σὺ ἀποκινῶν ῥήθην. et lib. IV. p. 163.
 V. 134. Apud *Hesychium* vitiose legitur
 Ἀποκινῶν pro Ἀποκινῶν, λυγρῶν, φοινῶν. quae
 in eo sequuntur tentata sunt a *Salmasio* et
 ex parte restituta: Tu vero nobiscum om-
 nia sic refice: Ἀποκινῶν, ἀποκινῶν, ἀπολ-
 λῶν, ἀποτρίβει, ἀποκίπτει. Ἀπολλῶν e *Smi-*
da, apud quem eam vocem e MSS. resti-
 tuit acutissimus *Kusterus*, desumpti: alias
 arrideret sen: ἀποκίπτει. cui emendationi mo-
 mentum adderet hic e *Galenii Glossis* locus:
 Ἀποκινῶν, μάστιγας μὲν τὸ ἀποκίπτει, ἔδω δὲ
 καὶ

καὶ τὸ καταφθεῖν καὶ τὸ κατασχεῖν· ex
isto tamen Ἀπολλόνιο et Galeni καταφθεῖν
patet significationem τοῦ φεῖν huic etiam
verbo posse convenire; ipse quoque He-
sychius Ἀπολλόνιος, ἀποφθῖν· Vide et ἰσχύ-
ναισις.

Τὸ δὲ πρῶτον ἐπίρουκος ἔν] Sed haec non
prævaluit pondero: sic reddidit satis ob-
scure Benedictus: sensus, si quidem hoc
stare posset lectio, talis est: meus autem
amor multo gravior est, quam ut aqua
Lethes hausta extingui potuerit: meus in
conjugem amor majoris ponderis fuit atque
virum, etc. rarus in hoc sensu nominis
ἐπίρουκος usus: Hesychius Ἱέρουκος, μέγα,
ὑψηλόν, ἐπίρωτερον· omnia quae modum
magnitudinis mole excedunt ἐπίρουκος Grae-
cis dicuntur: ut ἐπίρουκος τοῦ σώματος in
Æliani V. H. ἐπίρουκοι· κλάδεις, ἐπίρουκος
φαιν, ἐπίρουκος ποδὶς apud Pollucem. Ob-
serva itaque hanc vocis illius notionem.
Heliodorus singulari etiam ratione ἐπίρουκος
vocare solet quaecunque sunt magnifica at-
que extraordinaria, spectatorumque animos
admiratione tacita perfundunt; ut cognosces
ex sequentibus exemplis: lib. V. pag. 214.
ἐπίρουκος τὸ τέλος τοῦ δράματος· paulumque
aliter idem lib. VIII. p. 299. τὸ φρόνημα ἢ
πρόνοιας ἐπίρουκος. p. 314. πομπήαν ἐπί-
ρουκόν τινα σοβεῖν· p. 334. πρεσβύλαια ἐπί-
ρουκα· p. 335. φρόνημα μέγα καὶ ἐπίρουκον
καὶ βασίλειον.

P. 17. ἢ τῇ ῥάβδῳ] Ne credas homini-
bus

bus eruditis, qui deleri iubent in vel restitui μὲν. Attica venustate redundat: quid enim alias hoc *Ætiani* loco futurum esset V. H. lib. XIII. c. 1. καὶ ἱστῶντο ἐν αὐτοῖς ἐν ὁρίῳ τῇ τροφῇ? aut isto *Philonis* Βιλοποῖα. V. ἐν ὑπερώις διαληλυμμένοις ἐν ἀμύργῳ? *Plutarchus* ita sunt loquuti: *Polemo Physio*gn. I. c. περὶ ὀφθαλμῶν· παιδόμενος ἐν δάροις ἀνὴρ· *Aristotel.* *Histor. Anim.* lib. IV. λεφθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι· *Arrian.* *Expedis. Alexandri* lib. III. c. 30. ἐν χλοιῇ δῆσαι· quod apud *Xenophontem* simpliciter χλοιῇ δῆσαι· et *Nosstrum* de *Merc. Cond.* p. 482. *Manetho* lib. 1. ἐν καποχαῖσι θῆαι πεπιδυμένοιαι· præter hæc exempla quædam commoda nota, vid. *Pfochen.* de *Ling. Graec.* N. T. puritate §. 47, et plura melioraque tam e Graecis quam Latinis scriptoribus *Munker.* ad *Hygin.* Fab. XX. D. *Heinsii* opinio hanc loquendi rationem deteriori ævo adscribentis non est comprobanda: vide tamen ipsam ad *Hesiodi* Interpretes p. 119. similia vero vel ex solo *Hesychio* centena possent proferri. Dixit tamen Auctor noster: τάχα δ' ἂν τις καθίκατο τῇ βακτηρίᾳ *Lapith.* p. 854.

P. 19. Καὶ καλὸς ἦν etc.] Ad rem levissimi momenti similem a Te, Lector, attentionem requiro: tria in sequentibus enumerat *Diogenes*, quorum causa magnum spirabat *Mausoli* umbra, τὴν βασιλείαν, τὸ πᾶλλος, καὶ τὸ βάρος τοῦ τάφου· eadem illa itaque tria rite distincta velim in ipsius M. u.

Mausoli verbis; quod fiet, si una vocula diminutam orationem hoc pacto suppleas, καὶ ὅτι καλὸς ἦ etc. ut μοχ τὸ δὲ μ. Ὅτι etc. nam illa ὑπηγαγόμεν et ἐπίβην pendunt ab ὁ βασιλεύσα, ἤρξα, ὑπηγαγόμεν, ἐπίβην. omnia sunt liquida et ordine conjuncta: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ etc. καὶ ὅτι καλὸς ἦ etc. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι etc. Alio etiam loco voculam illam perbene restituit Eruditissimus J. Jensus, Lect. Lucian. p. 116. De Mausolei magnificentia multi scripserunt, quos ad *Philonem Leo Allassius* congescit. Vid. *Necyom.* p. 414. mihi perplacuit semper suavisimæ *Propertii* sententia, quæ omnia docet temporis ictu subruenda, si solum ingenio quaesitum nomen exceperis, cujus stat sine morte decus lib. III. Eleg. 1.

*Nam neque Pyramidum sumtus ad flera ducti,
Nec Jovis Alei coelum imitata domus,
Nec Mausolei dives fortuna sepulchri
Mortis ab extrema conditione vacant.*

Quis autem admirabili tam splendidi sepulchri structura gloriatos fuisse Halicarnasenses miretur? atamen et hoc et cetera mundi miracula ad Caesaris amphitheatrum comparata famam mereri nullam *Martialis*, seu quisquis alius, affirmare non veretur; hæc inter alia:

*Aëre nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immodicis Cares ad astra ferant.*

P. 20. Πλὴν ἢ μὴ] Notavit hanc locutionem ipse *Lucianus* in *Soloecista*: pariter
res

res enim dixerunt πλὴν ἢ vel ἢ μὴ, ut egragie docuit Eruditiss. *Graevius* p. 741. sed *Samosatenfis* noster hanc suam praeceptionem ipse saepe non servavit.

Αὐτοῦ] *Αὐτοῦ* scribe: nihil hoc leviculo errore in *Luciano* aliisque frequentius, nihil idem, quod facilius animadvertatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit et Mathematicos super *Aratei* versiculi sensu *Phaenom.* v. 23. lege, sis, in *Commentario Theonis*.

P. 21. *Ἐπίλοιπος*] *Graevii* conjectura in la margine notata irrepfit in textum: illa quidem summo opere placet, et confirmari potest hoc *Apollodori* loco *Biblioth.* lib. I. p. 56. καὶ τοῦ πεισῦρας χάρις κρῖναι μολιπασα καὶ παθελύσαντα ἐπὶ τοῖς ἄρσι vide tamen quae *Graevius* de MS. lectione disputat.

P. 22. *ἱερειοφύλαξ*] Artificium *Luciani* nostri laudatissimum est in alludendis veterum poetarum locis; *Homarum* ita plerique literis humanioribus dediti tenent, ut vix effugere queant quae ejus loca respicit *Lucianus*: hic totos principis poëtae versiculos in suam transfudit orationem, quod ideo noto, quoniam et *Plato* de *Republ.* lib. III. siadem utitur in re non profus dissimili.

P. 23. *ἱερειοφύλαξ*] *Ἐν ἱερειοφύλαξ πολιτείᾳ* apud *Dionysium Halicarnasensem* lib. II. c. 19. Ἀρχὴν δὲ αὐτῆς ἱερειοφύλαξ καὶ τὸ αὐτόνομος ἀγαπῶντες. Manium *ἱερειοφύλαξ* et *ἱερειοφύλαξ* ubique noster depingit, apud quos
Ly-

Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro,
ut venuste canit eadem in te *Propertius*
lib. III. El. 3.

Αὐτὸν πιπυθῆναι.] αὐτὸ legendum: μοῦκα
καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πᾶσχευται.

P. 24. Ἐπιβούλευς αὐτῷ.] Huc facit *Lam-
pini* locus Περὶ Ὀψους cap. 43. Ὅπου δὲ ἡμῶν
ἐκείνου τοὺς ὄλους ἤδη βίους δικασμοὶ βραβεύου-
σι, καὶ ἀλλότριαι θῆραι θανάτων καὶ ἐμῶν
διαθηκῶν etc.

P. 25. Ἀνερρίφισθαι.] *In contrarium con-
verti, aliter prorsum se habere*: pariterque
in *Catapho*: εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα
τὰ εἰς τοῦμπυλιν ἀνερριμμένα.

Κορύζης etc.] *Senium non injuria veteres
appellare malam aetatem consueverunt*, in
quod tanta malorum incubuerit cohors.
Noster eadem ferme senectutis incommoda
recensuit *Dial.* 5. sed ibi καὶ ἀρρώστια προσ-
ῖτο καὶ κορυζῶντα, aliquanto brevius quam
hic, dixerat. Κορυζῶν vocari *humiditatem* *illius*
et *humiditatem seu aetatis seu maiestatis et*
illo e naribus destillantem, pernotum est
Hesych. Κορυζα, μύξα, κατάρρεος, πρὸς κα-
πάλιν πάθος: ita distingue: si cui proventus
parum aetatis homini praeter modum nasus
fluere viderent, et muco oppletus, id ex-
istimabant indubitabile corporis ingenit, et
stultae simplicitatis signum: εἰς μυστρίαν δὲ
ἐκκπτον τοὺς βρομέοντες ἐκ τῶν μυστρίων, in-
quit *Eustathius* ad *Od.* 2. in homine enim
sene hoc aetatis potius culpa contingere
ponebatur: meminere etiam *Physiognom-*
μοι

mones: hinc voces apud Graecos *mucum* seu *pituitam* designantes venuste solent pro *stultitia* et *inani vanitate* usurpari: *Luciano* sane id in hac significatione vocabulum placuisse constat: nullius tam accurata fuit in exemplis colligendis diligentia, ut omnia potuerit exhaustire: istis igitur, quae *Stephanus* in *Thesouro*, et perfectae vir eruditionis *Gatakerus* ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 29. congesserunt, haec praeterea ex *Auctore* nostro accedant: *Adversus Indotum* p. 553. πρεσβύτες ξὶν αὐτῷ τέλεις ἡ ποῦσα ἵκανον αὐτὸν τῆς κορυζῆς. *De Morte Peregr.* initio: πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄρεῖν σε γιγνώσκειν ἐπὶ τῇ κορυζῇ τοῦ γέροντος: eleganter et saepe de senibus hac vocis istius notione utitur *Lucianus*: non praetereundus insignis in *Navigio* locus pag. 699. καίτοι ἰσὺς τοῦ ἀπαγκαιωτάτου πρεσβῦ, ὃς περιβήμενόν σε σπύσει μαρμαίνοντα τῶν πολλῶν ταύτην κορυζῶν ἀποξέουσα: venusta loquendi ratione, et more *Luciano* ad *Homeri* exemplum conformata: Ille enim poëtarum ocellus II. 4. Γῆρας ἀποξέουσα θέσιν νῆον ὑβρίοντα, quod est *φιλαῖν*, interprete *Hesychio*. Potuisset etiam pure scripsisse *Noster* et ad *Platonem* ἀπομύζουσα. Sic enim magnus ille Philosophus p. m. 582. B. ὅτι τοί σε κορυζῶντα περιόρεῖ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέομαι: et *Pollux* II. 78. τὸ δὲ ρῶμα (τῆς ριῆς) μύζα κατὰ Ἰπποκράτην: κορυζα κατὰ Ἀττικῶς: τὸ ταύτην ἀφαιρῶν, ἀπομύττειν. *Diogenes* ad illum, cui servus calceos induebat, apud *Laërtium*,

Οὕτω μακάριος εἶ, ἂν μὴ σε καὶ ἀπομούξη.
 Praeterea nomen idem *fastum ridiculum*,
 et *inani gloria inflatum*, significat, quae
 certissima mentis male sanae sunt indicia:
 egregie Dial. 21. has enumerat causas *Lu-*
cianus, quae Empedoclem in Aetnam in-
 silire compulerint: κινεδοξία καὶ τύφος καὶ
 πολλὴ κόρυζα. minus a nostra aetate remoti
 scriptores usum hujus vocabuli avide capta-
 runt: inter eos politissimus *Cinnamus*
 Histor. lib. IV. de Demetrio: Οὗτος πολ-
 λάκις περὶ τῆν ἐσπέραν καὶ ἰδὼν πρὸς βύσας Ἑλ-
 ληνικὰ κορύζης μισὸς ἐκίπθην ἱππῆκει, καὶ ἐτε-
 ρατύετο ἄλλα το πολλὰ etc. et frequenter
Nicetas Choniates. Inde κορυζᾶν, quod
 apud *Nostrum* saepe indicem senilium an-
 norum mucum significat: ita facetissime in
Jove Tragoedo: ἀλεκτρονία μόνον κατίθυσσε
 γέροντα κίνοι ἤδη καὶ κορυζῶντα. ut alia prae-
 teream: Grammatici, *stolidum atque in-*
sulsum esse exponunt: *Hesych.* Κορύζει,
 ξαίνει, μωραίνει. Κορύζων, μώμωρα μωμένος.
 malit *Martinus* κορυζᾶ, et κορυζῶν. Id enim
 et a *Suida* confirmari videtur: Κορυζῶν, μω-
 μωρα μωμένος ἢ μυζᾶζων. Ne tamen immerito
 quis damnet τὸ κορύζειν, *Polybii* intercedit
 auctoritas: sic enim Ecl. 144. Περὶ Πρὸς β.
 scribit: πᾶσαι μὲν ἐκορύζον αἱ πόλεις, παιδι-
 μαὶ δὲ, καὶ μάλιστα πῶς ἢ τῶν Κορυθίων. est
 autem hoc loco, *superba quadam indigna-*
tione sese efferebant: nonnemo tamen, ut
 credo, hic malit ἐκορύζων restitui: male iri-
 dem in *Glossis* scribitur: *Pipitat*, κορυζᾶ.
 .. Sed

Sed illud in *Hesychio* ξαίν me sollicitat, prorsus enim illius notio cum κορυζᾶν disconvenit: μαρμαίρειν et μυζάζειν in *Suida* videmus conjuncta: quid itaque si pro ξαίν legamus μυζάζειν? sed me rem acu tetigisse, ipse mihi non satis persuadeo: aliam in *Suida* dabo verissimam emendationem, quae molestiam hujus incertae compenset: Βουκόρυζαν, τὴν μεγάλην κόρυζαν, καὶ κορυζᾶν τὸν ἰσχυρῶς κορυζοῦντα. Μένανδρος· primo κορυζοῦντα debere legi non praeteriit *Eroditis*. *Kusterum*; quamquam et alterum, ut dixi, forte valeat: sed pro κορυζᾶν ponendum existimo βουκόρυζον· huic enim lectioni concinne convenit addita interpretatio: confirmat *Hesychius*: Βουκόρυζος, ἀναισθητός, ἀσύνετος· mirum, ni ipsum prae oculis habuerit *Menandri* locum. Quae apud *Atticos* κόρυζα, a communi dicitur et recentiori *Graecia* μύξα· μύξαν enim, si *Medicos* excipias et *Aristotelem*, apud veteriorum neminem, qui puritati *Atticae* studuerunt, reperies: de *Aristotele* vero notatur, illum non tantum in philosophia populares opiniones, verum etiam in scribendo communem vocabulorum usum, fuisse sequutum: utitur autem varie voce deducta μυζώδης de omni re, quae mollis et ex leno humore composita; hinc ὑγρότης et γλισχρότης μυζώδης plus una vice, et μαλακὸν καὶ μυζώδης conjunxit. Μύξαν translate pro fastu posuit et arrogantia *M. Antoninus* de *Rebus suis* lib. IX. §. 29. φιλοσόφως πρακτικῶς ἀν-

ἀνδράπια μυζῶν μασά· erudita ad eum-lo-
cum est et lectu digna *Catakeri* nota. De
Blenno, quae vox *mucidum* et *insuissum* si-
gnificat, ejusque origine, inspicere *Vossium*
quoque in *Etymologico*: addenda est *He-*
sychii Glossa: Λίμφοι, αἱ πιπνυμίναι μύζαι·
Λίμφος, ὁ μυζώδης καὶ μάταιος, δηλοῖ δὲ τὸν
ἀνόντον καὶ ἀπόπληκτον· rem plenius illustrat
Eustath. ad *Od.* E. p. 1761. Δίμνη sequi-
tur in *Luciano*, quae *pituitam* et *concre-*
tum oculorum liquorem designat: hoc modo
cum visus impediatur, λημῶν frequenter
apud *Nostrum* pro *caecutire* sumitur: ut in
Jove Trag. ἀλλ' εἰ μοι πάντῃ λημῶ λίθου τοῦ
λευκοῦ πιτέλειαι εἶμαι λιθοτομυθῶσα· *Adver-*
sus Indoctum: ὤγε καὶ χύτραις λημῶντες
τυγχάνουσ· dicitur enim proverbio κολοπῶν-
ταις καὶ χύτραις λημῶν, ut observarunt *He-*
sychius in *Λημῶν* et *Χύτραις λημῶς*, *Suidas*
et *Paroemiographus Vaticanus*: hunc ip-
sum vero *Luciani* locum respexit *Scholias-
tes Aristoph.* ad *Nub.* vs. 327. ubi phrasin a
Luciano usurpatam χύτραις λημῶν ut raram
et audacius adinventam notat: in *Timone* a
λημῶς δὲ καὶ ἀμβλυώττης· liquidius etiam
in *Fugitivis*: Οὔτε ἡμῶς ἀτρώσει τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς καθορᾶν δυνάμενοι, ἀλλ' εἰς λημῶντες ὑπὲρ
τοῦ ἀμβλυώττου ἀσφαίς τε καὶ ἀμυδροὶ ἡμῶν
εἰδῶλοι ἢ εὐκαὶ ἐνίοτε ἰδόντες ἄν· Quo plura
suavissime *Comicus* ad mentis et ingenii
caecitatem verbum hoc transtulit· *Pl.* vs.
581. Ἄλλ' ὃ Κρονικαῖς γνῶμαις ὄντας λημῶν-
τες τὰς φρένας ἀμφο· Sed *Attice* et argu-
tis-

tissime Pericles τὴν Αἴγυναν ἀφελὼν ἐκέλευσε τὴν λήμην τοῦ Πειραιῶς, teste *Aristotele Rhetor.* III. c. 10. Praeterea γλαμῶν Attici usurparunt, ut ex *Aristophane*, qui γλάμωνα dicit, *Scholaste* ejus, *Hesychia*, *Suida* et *Etymologo* patet: *Hesychius* etiam: Γλαμῶς, μύζα, quae vox ab eadem pendet origine: in *Etymologo* mendum residere arbitror cum scribit: Γλαμυρὸν καὶ γλαμῶδης ὄγρον καὶ καϊόμενον δακρύοις ὄμμα * nihil succurrit melius quam ριόμενον. Attici vero, uti multa e dialectis sumserunt, ita quoque a Doribus et Aeolibus hoc ipsum γλαμῶν et γλάμων. Inde Romani, docente *Vossio* in *Etymol. grammae* derivarunt et *gramiosos*. Glosae veteres habent, *Gramma*, λήμω. Rem ipsam non ineleganter expressit apud *Rutilium Lupum Lycon* in illo characterismi exemplo prorsus egregio: *Primum oculis mero madidis, humore obcoectis, visu gravidis lucem constanter intueri non potest: vident' oculos humore obcoectos, id est, λημῶντας?* Sed quid facias oculis visu gravidis? legendum judico, *visu gravibus: oculi visu graves*, qui visus integrum non habent usum: alterum non placet.

Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Expositum a *Paroemiographis* proverbium: recte *Hesychius*: Ἄνω ποταμῶν, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐκ' ἰαντίας γινομένων * κίχρηται καὶ Αἰσχόλος καὶ Εὐριπίδης * nequicquam igitur *Euripidi* in *Medea* originem assignant hujus proverbii, si
jam

jam ante hunc Tragicum *Aeschylus* eo fuerit usus: quos alii laudant auctoribus addatur *Libanius* ad *Theod.* qui singulari ratione et eleganti hanc usurpat paroemiam: ἢ οὐν ἄτρεον διὰ σε γινέσθαι σήμερον, καὶ ἕω τῶν ποταμῶν περιβῆναι τὸ πρῶγμα, id est, et naturam ipsius rei prorsus inverti.

Ἐπιχαίρει] Genuinam germanam lectionem in *Luciano* reposui, quod fieri iusserat *Graevius*: nam nullius est pretii ἐπιχαίρει, nec ullum adfert momentum illud *Jamblichi* in *Protrept.* μόνῃ γὰρ αὕτῃ ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυπῆται ἀγαθῶς ἀλλοτριῶς, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πύλας, considera potius supra p. 5. μάτην ἐπιχαίοντες, et in *Timone*: ἐπιεπιχαίοντες μόνον τῷ χρυσίῳ. Ἰδιόταις ἀνθρώποις ἐγχαίειν simili sensu legitur de *Mort. Peregr.* p. 764. C. et paulo post, πίντες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς διανομῆς ἐπιχαίοντες, egregia de χαίειν notat *Fronto Ducaeus* ad hunc *Chrysostomi* locum *Hom. II. ad pop. Antioch.* p. 32. B. διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς τοῦ πίντος ἰδαῖτο, καὶ πρὸς τὸ σῶμα ἐπιεχέει τοῦ μηδὲν πλείον μνηλωτῆς ἔχοντος ὁ τοσούτον χρυσίον ἔχων, diceret cum *Lucretio*, et in corpus pauperis inhians adspexit.

Τοῖς ἀτίκτοις etc] Loci sensus in versione minus recte repraesentatus est; facile vero ex iis, quae dicam, patebit: Εἰσποιῶ τινα, aliquem sibi filium adoptare: sic *Isaeus* pro *Euphilato*, *Demosthenes*, *Lyfias*, alii: inde εἰσποίητος, filius adoptatus; Ἀφαιρῶς εἰσποίητος Ἰσχυράτῃ γυναικί, apud *Dion.*

νυσφν *Halicarnasensem Judic. de Isocr.*
Suidas: Εἰσποιήτων, θιτὼν, οὐ γνήσιον· καὶ
 αἰσχροῦντο, ἀντὶ τοῦ ὑπερίθην· *Hesych.* Εἰσποι-
 ποιήτων, ἔχοντες γυναικῶν· Εἰσποιήτων, θιτὼν,
 αἰδῶν· Postea male habent editiones αὐτοὺς
 pro αὐτοῖς· leve vitium, sed non levis
 momenti; vid. ad p. 20. Participium φέ-
 ρων venuste aliquando abundat, ut praeter
 alios docuit *Eruditis.* *Perizonius* ad *Aelian.*
 lib. VIII. c. 34. Exemplis a *Viro* summo
 allatis unum alterumque e *Luciano* nostro
 adjicio: in primis *Fugitivis*: αἱ ἱπποδάμοι τὰς
 αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ· in *Saturnal.* αἱ τὰς
 Τάρταρον φέρων ἐνέβαλεν. *De Merced. Cond.*
 p. 488. αἱ οἷον βάρβαροι φέρων ἑαυτὰς ἐνέειναι
 κα· Sed haec observatio non consummat
 omnem vim et elegantiam verbi hujus hoc
 in loco: φέρειν enim ἑαυτὸν est, cum signi-
 ficat, *semet ipsum insinuare, commendare,*
et tacito quodam lenocinto irrepere: attende
 verba *Luciani*, quae ponam ex ejus li-
 bello *Adv. Indoct.* p. 551. εἰ μὴ ἑαυτὸν φέ-
 ρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις ἐνέγρα-
 ψας· Simillima vides: itidem in *Lapithis*
 p. 858. ὅγχι ἐσημέραι πολλῶν εὐοχλεύων
 παρὰ πολὺ σου πλουσιωτέρων, ὅπως εὐδὲ πάλιν
 τα φέρων ἑαυτὸν ἐπέδωκα· concinnam hujus
 locutionis notionem nulli intellexerunt In-
 terpretes: nunc autem liquere arbitror,
 quae sit et quam arguta loci, quem tracta-
 mus, sententia: *quid vero causae est, quod*
alienis avidissime bonis inhietis, et blandis
inlappi artibus vosmetipsos adoptetis filios.
 se-

senibus illis prole carentibus, cum scilicet hac ratione vos vel saepissime decipiamini, vel id absque eorum fiat consensu atque voluntate?

Τῶν ἱρωμένων] Quas vidi editiones omnes sic habent: mihi tamen plenissime persuadeo, ab Auctoris fuisse manu, τῶν μὴ vel οὐκ ἱρωμένων. animum ad legitimum sententiae nexum. *Rem quandam et artem novam excogitastis, senum ac vetularum amorem, praecipue si prole careant: quibus enim liberi sunt, vos non curatis, nec prosequimini: quamquam jam multi eorum, quos non amatis, intellecta vestri amoris astutia, et si liberos habeant, illos tamen odio se habere fingunt, etc.* Quos nimirum modo dixerat ἀνθρώπους, hic vocat μὴ vel οὐκ ἱρωμένους, qui summo opere nituntur, ut et ipsi habeant ἱραγὰς. Confer *de Merced. Cond.* p. 464. κολεκύνθαις λημῶν, in tam clara luce qui nihil videt.

P. 26. Ἀπισμυγνῆτις] Varia cogitationum hoc in loco divortia mentem meam distraxerunt: equidem existimabam juxta cum Eruditiss. *Graevio* insolentissimam esse hanc locutionem, et a *Luciano* non alibi certe usurpatam: sed ea in parte Doctissimi Viri opinioni non accedo, quod praeferat e MS. καταγλασθῆντις; in textum restitui, cum satis mihi liquidum videatur, illud e margine glossema in antiquum Codicem irrepsisse; nam in *Graeco Scholiasta* ἀπισμυγνῆτις exponitur καταγλασθῆντις, de-

rifui habiti: sane non tam solliciti sumus
 de vocis genuina significatione, quam usu:
 illam enim non incommode *Stephanus* in
Thesauro declaravit, *prae dolore ardescunt*
vel exardescunt: quod autem adjicitur mi-
 nus opportunum est: *Nisi malis, exta-*
bescentes, macerati et confecti dolore,
nam σμύχῃ significat non solum καίῃ, ve-
rum etiam μαρμαίῃ: convenientius est, ut
 is, cujus pectus ardet ira, dentibus in-
 frendeat: et multa quidem adferuntur a
Stephano, quae ad hujus vocabuli faciunt
 illustrationem, ex *Apollonio Rhodio*, *Theo-*
crito, *Phalaride*, *Gregorio*; sed poëtae id
 sibi totum videntur vindicasse: in *Heliodo-*
ro tamen, qui confinem jucundis poëtarum
 fictionibus scribendi materiam elegit, quin-
 quies occurrit, cum propria significatione,
 tum translata: illa loca collegisse juvabit,
 et paulum perpendisse: lib. II. p. 79. κα-
 λάμους, εἶπη τινὲς ὅτι σμυχόμενοι περιλαύθη-
 σαν, ἀψάμενοι: observandum vero, σμύ-
 γει non proprie de igne dici, qui flam-
 mam spargit, eaque ratione conspicuus est,
 sed qui tacitis alimentis in corporis visce-
 ribus nutritus fumo se tantum prodit: ad
 animi dolores et cruciatus transtulit hoc
 verbum lib. I. p. 33. αἱ πάλαιγε σμυχό-
 μενοι ἑμαυτῶ καὶ τὸ πρῶγμα δι' ὑποψίας ἔχον,
 ἀπορία τῶν ἐλεγχῶν ἡσύχαζον: hic scriben-
 dum judico σμυχόμενοι ἐν ἑμαυτῶ, quod fa-
 cile linguae Graecae periti probabunt: alio
 modo VIII. 394. ὁ δὲ καὶ φύσει μὲν τῇ ἐν-

τούχαι ζηλοτυπίας ιεσῶν, σμυχόμενοι δὲ καὶ
 πάλαι κατὰ τοῦ Θιαγίου· *occulta in Thea-*
genem ardens ira: commaculatus est lib.
 X. p. 484. locus, quem obiter emendare
 instituiam, totumque representabo: καὶ ταῦ-
 τα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖ-
 ρας ἄγχι μὲν ἐπὶ τοὺς βραχίονας καὶ τὴν ἐπ' αὐ-
 τῇ πυρκαϊᾷ ἐνδαικνύμενος· πλείους δὲ αὐτὸς παρὶ
 τῇ πάθει τὴν καρδίᾳ σμυχόμενος etc. haec
 posteriora, quippe difficilia, interpretes
 callide praeterierunt: paucis expediam: e
 Vaticano Codice pro παρὶ reficiendum est
 πυρὶ· quo facto, per se patebit, quam
 inutile sit et reijculum τῇ πάθει· sic sensum
 habes elegantem et acutum: ipse majori,
 quam in aris ardebat, sollicitudinis igne
 cor exustus: tandem prorsum insolens est
 et mira locutio, quam adhibuit *Heliodorus*
 lib. VII. 342. ἡ δὲ Χαρικλεία σισσηρὸς τι καὶ
 κατισμυγμῶν ὑποβλέψασα etc. quod ita ver-
 tunt: *Chariclea vero torve et ardentem*
contuita: malim: *Chariclea vero vultu*
torvo, et qui tectam indignationem quo-
dammodo significaret, in illam intuita:
 sed in istis loquendi formulis, ubi nos
 exempla deficiunt, aut quas licenter amoe-
 num Graeci hominis ingenium confinxit,
 coecutimus aliquando. In verbis autem
 affinis similis elegantiae quam multa re-
 periuntur: *Noster in Cataplo* p. 438 ἐγὼ
 δὲ ἐντιμωπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὃ, τι
 καὶ δρᾶταιμι αὐτοῖς· *Aristophanes in prima*
Lyssistr. Ἄλλ' ὃ Καλομένη, κάσονται τὸ πρῶ-
 ται·

δια· paulum aliter et alta in re *Plato* de
 Legib. lib. VI. p. 875. Τρίτη δὲ ἡμῶν καὶ
 μινύειν χρῆμα ἔρας ὀξύτατος, ὑδατος μὲν ἔρμυ-
 ται, διαπυρρῶτατος δὲ τοῦς ἀνθρώπους μάλιστα
 ἀπεργάζεται πάντως ὁ πρὶ τῇ τοῦ γένους σπα-
 ρῇ ὑβρι· πλείονα καίματα· sic ira totus ardet
 apud *Plautum* et *Terentium*. Quatinvis au-
 tem tali modo vulgate muniri possit lectio,
 maximopere tamen placet pulchra *Viri*
 summi *Luc. Kusteri* conjectura, qui re-
 scribendum monebat unius literulae detri-
 mento ἀπομύντι, *delusi*, *decepti*, *emun-*
cti: florem in ea voce Comicum agnosco,
 et multa mihi sese offerunt, quibus haec
 emendatio possit confirmari: primum *Gram-*
matici plerique verbi istius explicationem
 non praeterierunt: *Hesychius* Ἀπομύντιν,
 ἔκπαιτον, γαστρίων, *Pollux* Lib. II. S. 78.
 ὅθεν δὲ τοῖς τῶν κομικῶν τὸ ἐπὶ κέρδι ἔκπαι-
 τῶν ἀπομύντιν ἵπποι· *Eustath* ad *Od.* 2.
 Ἀπομύνει τινε, τὸ ἐκπαιτῆναι· notionē
 apud Romanos parum diversa frequentatur
emungere: praeter notissima *Plauti Teren-*
tique loca, *Sidonium Apollin.* veteres
 seminatū sic usurpasse observo lib. VII.
Ep. 2. diligenter, quae ad socerum per-
 tinuerant, rimatis convassatisque, non
 parvo etiam corollario facilitatem creduli-
 tatemque munificentiae forualis emungens
 etc. lib. IX. *Ep.* 7. Quidam etc. scri-
 bam tuum seu bibliopodam coptosissimo ve-
 stis nollis declamationum tuarum schedis
 emunxit: *Hieronymus* etiam studiosus in-
 cl-

equitatis imitator non uno in loco. Præ-
 terea *Scholiastes* aut hanc ipsam lectionem,
 aut certe ἐπιμυγίνται videtur invenisse, si-
 quidem exponat καταγλασθίνται. illa enim
 interpretatio nihil ad ἀποσφυγίνται facit,
 cum probe conveniat utrivis lectioni: nam
 ἐπιμύσσει est naso adunco suspendere, de-
 ridere: *Suidas* 'Επίμυξιν, ἱξιμυκτάρισιν.
 ἔχον δια τῶν ῥινῶν ἱποιήσιν' *Hesychius*: 'Επί-
 μυξαι, ἱσιμυκτάρισαι, ἱσιμύχθησαι, ἱξιφαύ-
 λισαι. Corruptum et male distinctum locum
 hoc pacto refice: 'Επίμυξαι, ἱσιμυκτάρισαι.
 'Εσιμύχθησαι, ἱξιφαυλίσθησαι. vel, quod
 minore mutatione conficitur. 'Εσιμύχθισαι,
 ἱξιφαύλισαι ab ἱσιμυχθίζω. igitur ἱσιμυχθί-
 νται vel ἐπιμυγίνται sunt ἱξιφαυλισθίνται. Ma-
 jus etiam huic emendationi *Eruditiss.* *Ku-*
stert pondus accedet e simili vicio, quod
 in *Hesychio* deprehendi, et unice ad hanc
 facit rem: suo ordine haec habet: 'Επι-
 σφυκτὸν, ἱσιμυκταρισμὸν. clarissime liquet
 ex dictis, illud ἱσιμυκτὸν non posse perti-
 nere ad ἱσιμύχιν, qua enim ratione? sed
 commode ad ἐπιμύσσειν. quapropter ἐπι-
 μυγμὸν ab ἐπιμύμυγμαi reformandum esse
 non dubito: credidi aliquando in alio *Hesychii*
 loco 'Επιμύξιν, ἀπόσφυγιν, κάθαρσιν πα-
 ρηθὶ commissum errore et scriptum pro ἀπό-
 μυξιν. sed postea priores curas ipsumque
Hesychium hac emendavi restitutione, ἀπό-
 σφυξιν. *Suidas*: 'Αποσφυγίν, ἀποκαθαίρει.
 Ex eodem fonte derivatum Μυχθίζειν, μυκ-
 τρίζειν, χλινάζειν apud *Hesychium*: tandem

aptissimus est et concinnus in hac lectione sensus: illi vero haeredipetae spe sua ex-
cidentes et misere decepti dentibus infren-
dunt. seu malis haereditate, quam ad se
certo deventuram sperabant, emuncti. De
dentium stridore indignationis atque irae in-
dicio lege *Cataker. Posthum. c. 47.* μὲν
μυγᾶλον βρυγμοῦ τρύξαι τοὺς ὀδόντας est in
Macatio Alexandr. apud Palladium H. L.

P. 28. ἐκ καταδίκης.] Sic etiam de *Morto*.
Peregr. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλίου
καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερογύλων καὶ
ἀνδροφόνων, οὓς ὄραν ἴεν ἐκ καταδίκης αὐτὸ
πάσχοντας. De altera hujus loci parte lege
Doctiss. Jenfium Lect. Lucian. pag. 275.

P. 29. Ἀποτίμι τὴν ἀξίαν.] *Noster de M.*
Peregr. οἱ ἔχοντες πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλαρίδους
ταῦροι ἱμπίσονται τὴν ἀξίαν ἀποτίμιναί. in *Re-*
niviscensibus est δίδοναι τὴν ἀξίαν, *meritas*
dare poenas. ad initium, et ὑπέχει τὴν ἀξίαν
pauloque post: ὡς ὑπέσχετ' τὴν ἀξίαν, ὡς δὲ
ἔρακε.

Ἐπιδαψιλεύει τῷ παρῶν.] Interpretis ver-
sionem prudenter castigavit Vir Doctissim.
Lamb. Bos Observat. Critic. c. 9. et ita
Sofstrati verba fecit Latina: *Bene factis Mit-*
nos, quod exemplo etiam corollarium seu
auctarium addis: qua ratione *Longinus*
c. 43. scripsit ἐκείνους μόντοι λοιπὸν οὐκ ἐκνεστο-
ρῶν ἱμπίσθῃναι. Sed ut de re tota liqui-
dus constet, quaedam hoc de verbo nota-
re juvat in Lexicis non reperiunda. Pri-
mum δαψιλευσθῆναι significatione rariores apud
Phi-

Philon. de 7. Orb. Mirac. cap. de Pyram. Egypt. pro abundare ponitur: ἀγέλαις ἐλεφάντων ἢ Λιβυῶν θαψιλεύεται· gregibus elephantum Libya abundat: sic enim ibi legendum, non θαψιλεύσεται· Pari ratione uti τῇ πνία opponitur πλοῦτος in *Macarii Prophetegmat. sic τῇ ἰνδία, ἢ θαψίλεια· Agathemer. c. 7. τῶν φουμένων ποικίλῃ θαψίλεια·* venuste mellitissimus *Heliodorus VIII. p. 398. κέλπει πολλὴν πόσιν καὶ χίλων ἄφθοτοι ἐν θαψιλεύσασθαι κτήνσι νομὴν ἀπ' αὐτοματιζόντων·* Sed allatis Auctorum exemplis evolvere libet propriam et primam τοῦ ἐπιθαψιλεύεσθαι notionem: *Hesychius: 'Επιθαψιλεύσει, μεγαλοψυχίῃ· 'Επιθαψιλεύόμενος, μεγαλοψυχούμενος, ἐπιχορηγῶν πλουσίῃς·* μεγαλοψυχος aliquando idem est quod μεγαλοπρεπής, splendidus: atque ita ἐπιθαψιλεύεσθαι, splendidum esse, vel in aliquo excipiendo, vel in omni vitæ genere: *Herodoti locum e Musa quinta Suidas citavit in 'Επιθαψιλεύόμενος·* μεγάλας διαπραττόμενος· τὰς δὲ μητέρας καὶ ἀδελφὰς ἐπιθαψιλεύομαι ἡμῖν· Idem: 'Επέκλυσαν, ἐπιθαψίλευσαν· et in 'Επικλύσαν· vocabulum φιλοτιμίῃται *Etymologus* exponit, ἐπιθαψιλεύεται, μεγαλοφροσῖ, σπουδάζει, ἀγνῶ· Amoenissime vero *Xenophon Cyrop. lib. II. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντας, ἴφρ, ἐν τοῖς δὲ τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ἐλίγου ἀξίον γέλωτος ἐπιθαψιλεύει·* nobis autem omnino dixit Cyrus, in amicorum consortio de iis ridendi voluptate largiter aliquid imperat: hinc significatione translata ἐπιθαψι-

λίσσεται ἐν τῷ, est in aliqua re luxuriari
 et ingento fræna laxare: sic usurpavit
 Dionysius Halicarnasensis *Art. Rhetor.*
 c. 6. §. 2. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πόλεμῳ πιστῶν
 ταῖς καὶ ἐπιδαψιλεύουσιν ἐν ταύταις. Huic
 opponitur in sequentibus ἐν βραχὺ κτλ.:
 notabilis etiam in Epistola *Syneſii* ad Epi-
 scopos de Andronici perdita malitia locus:
 illum hominem ab Ecclesia propter com-
 missa removerant: sed cum supplex ad me-
 morem se frugem redituum promississet, ea
 fuit admissus conditio, ut vere vita san-
 ctiore ostenderet se poenitudine ducti facto-
 rum: ὁδοῖς ναῦται, inquit *Syneſius*, καὶ πᾶ-
 ρα αὐτοῖς τε ἴσθι δόξαι καὶ ἡμῶς λίσσεται.
 δίδωμι καὶ ἐλάφωμι. ἐπιδαψιλεύουσα ταῖς
 ἀποδείξαι τῆς ἀποκηρύξεως, id est, petulan-
 tibus se effudit in illa scetere, propter quae
 fuerat condemnatus: Attulit hunc *Syneſii*
 locum *Snidas* in ἐπιδαψιλεύοντο, quod red-
 didit καυχήσας ἰχθύοντο: et id quidem non
 male videtur congruere: meo itaque arbi-
 tratu ἐπιδαψιλεύουσαι ἐν τῇς et τῷ, quod
 idem iudico, significat malum esse in ali-
 qua re et copiosum: quapropter Luciani
 loci sensus: Recte vero *Minos*, quod co-
 piosius etiam et latius exemplum a me pro-
 duccum supplēs: si quis alterum malit,
 non acriter repugno: hoc tamen videbatur
 aptius usui Linguae Graecae convenire.

P. 31. Βούται, δίδωμι.] Consimilis in Co-
 sarpio locus: πῶς γὰρ ὁ φιλόσοφος καὶ σοφός, ἐν
 ταῖς τῆς Βούταις τε δίδωμι παύλας, καὶ τὰ ἐν
 κα-

καθαρσίῳ αἷα, καὶ πρὸς τούτοις γὰρ σπένδον
 ἀμὲν, ἀποβατέιν; lege vetustum Commenta-
 torem. De Hecates coena, quam paupere-
 res in trivio positam diripiebant, cum aliis;
 tum etiam *Aristoph. Plut.* v. 594. et *Scholiast.*
 Hinc explicui *Sophoclis* in *Polluce*
X. 81. locum: Ἐκαταίας μαργίδας δορπῶν.
 Ovorum in lustrationibus usus a multis jam
 observatus: καθάρσια enim lustrationes:
Noster in *Amoribus*: καθαρσίῳ δύνθαι πρὸς
 τὸ δυσχερὲς οὕτω ἰσσημα. id enim fieri sole-
 bat, ut, si quis gravissime decumberet,
 lustrationibus uteretur, cujus ritus vestigia
 sunt relicta apud Pontificios: et postea:
 καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἑρῶτας.
 apud *Pausaniam* non uno in loco occur-
 rit. Ad τριβάσιον πολύθυρον seu multifore fa-
 cit illud *Aristophanis Plut.* v. 715. ubi
 Carion pleraque se vidisse narrat, quae ad
 Aesculapio agebantur; atqui, scelus, in-
 quit hera, qui potuisti, cum te palliote
 dixeris involutum? tum Cation: διὰ τοῦ
 τριβάσιου, Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ εἰλίγας, μὴ τὸν
 Δία. Ibi *Scholiastes*: ἀπὸς δὲ τὰς τρωγλάς,
 recte quidem, nam in *Apophthegm. Maca-*
rii: εἰς χάρειον λινοῦ τρωγλωτὸν, est sticha-
 rium lineam et scissum, seu πολύθυρον ut
Noster inquit.

[Ἐρωτᾷ.] Non video, qua possit ratione
 palato non insipienti placere haec lectio:
 quid enim, διδάσκουσιν τὸν τοῦ ἑρῶτα? ut pati-
 cis complectar, legendum censeo ἑρῶτα,
 quod ἔπειτα de mente dicitur, non ἰδίῳ
 ἑρῶτι

ἱερῶν. *Petrus Faber* in *Luciani* margine notarat τοὺς νόμους pro τῶν νόμων, quod acceptum refero humanitati Doctissimi Viri Du Soul: argute profecto: neque id meae conjecturae anteponi indignabor: minus opportunè *Menagius* τὸν νόμον. Saepe *Noster* irrisit futilibus philosophorum syllogismis, quibus se invicem petebant: ut in *Gallo* p. 244. ἐνίοτε καὶ κίρατα ἔφασκεν εἰπὼν μοι. *Fugit.* p. 297. αἱ κομψαὶ καὶ ἄποροι καὶ ἄτεροι ἀποκρίσεις, καὶ δυσίθοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἱστορίαι. *Sympos.* vel *Lapith.* pag. 859. ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἴπω τι, κρατίναι ἢ σωρίτην ἢ περιζοῖτα λόγον. plura contulit et erudita *Menagius* ad *Laërtium* et *Harduinus* ad *Themist.* p. 380.

P. 32. Τιμωρῶσθε ἑαυτοὺς.] Ad exemplum *Menandri*, qui scripserat Ἐαυτὸν τιμωροῦμενοι, quod *Terentius* in eadem reddit Comoedia, seipsum cruciantem. *Meggilli* hominis formosissimi, de quo mox, etiam meminit in *Cataplo* p. 446.

Οἰκτιρώμενος τὴν ἀπορίαν.] *Lugentes*, deplorantes inopiam suam: moneo Graecae Linguae tirones, ut phrasin attendant, cujus rata apud Auctores, in Lexicis etiam nulla occurrunt exempla.

Ἐκλειθῆναι αὐτοὺς.] De corruptis sensum *Lacedaemoniorum* moribus non pauca posset notari, nisi brevi decurrere gyro constituissem: id unicum tango, ad hanc rem exstare arguti sensus literas *Apollonit Tyanensis*, quibus *Ephoris* significat, viros ex
lis

lis ad se misos non credidisse se Lacedæmonios ex habitu corporis et vestitu, qui mollis erat, et a severis Laconum institutis alienus, sed id demum ex epistola, quam adferebant, didicisse.

P. 33. ἡ ἀντιστάσις] Probo Eruditissimum *Jensium*, qui sensus elegantiam fultit inserta particula ὅτι, quæ, si quis audit, in textum est recipienda: conferri cum hoc dialogo meretur *Ælian.* V. H. lib. XII. c. 64.

P. 35. μέρος δ'] Variam auctores antiquos observare formam in absoluta structura nemo nescit: *Lucianus* accusativum absolute hic adhibuit, ut alibi sæpe: similis in nominativo usus convaluit. Vid. *Nostr.* p. 51. l. 36. Ex solo *Pausania* plura notantem exempla lege *Sylburgium*, hominem optime de Graecis literis meritum, in Praefat. ad Lectorem.

P. 36. Περὶ προσδρίας] Esse aliquid Veteres existimabant apud inferos honorari προσδρία, nec rem tam optabilem contingere nisi initiatis: insignis est apud *Laërtium* in *Diogene* locus: ἀξιούντων Ἀθηναίων μνηστῆραι αὐτοὶ, καὶ λυγόντων, ὡς ἐν ἄδου προσδρίας οἱ μνηστῆρες τυγχάνουσι, Γελοῖον, ἴφη (Διογένης), ἢ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπαμεινώνδας ἐν τῇ βορβόρῃ διάζουσιν, ἐν τελευτῇ δὲ τινες μνηστῆρες ἐν ταῖς μακάροις ἡσίοις ἴσονται. Dial. quoque 22 Menippo virorum optimo προσδρίαν adsignat honoris ergo Mercurius in Charontis navicula.

Ἐν μέρι.] Nota de hac locutione perelegans est Eruditissimi Gronovii ad *Arrian. de Exped. Alex.* lib. III. c. 26. Sic apud *Nostrum* in *Timone* n. 143. et *Revivisc.* p. 390. δίδου λόγους καὶ δέχισθαι ἐν τῇ μέρι. *Achill. Tatius* lib. I. p. 53. τα δὲ ἀνθ' ἀπαύλων ἔχοντα τὴν χροίαν ἐν μέρει συνιζέφαινα πὸ κάλλος. latuit ibi Interpretem genuinam voculae significatio.

Ἐξορμήσας.] Obliviscitur ipse sui praecepti *Lucianus*, observante *Graevio* ad *Soloecist.* p. 749.

P. 37. Ἀντιξισταζόμενος.] Recte et ad amussim purioris Atticisimae vide *Phrynichum* p. 58. et ad eum *Notas Dav. Hoeschelii*: sic etiam *Pausan.* in *Att.* Θρακῶν δὲ τῶν πάντων οὐδὲν πλείους αἰσὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κέλτοι πρὸς ἄλλο ἔθνος ἢ ἀντιξιστάζονται. *Noster* de *Merc. Cond.* p. 481. *Heliod.* lib. VII. p. 326. alique: posteriorum pauci regulam hanc observant.

Τῶν πατρῶν.] Addubitat de veritate lectionis vulgatae summus *Graevius* ad *Soloec.* p. 737. oportuisset enim pure scripsisse τῶν πατρῶν. Sed cum apud alios etiam Scriptores hic abusus convaluerit, tuto retinebitur τῶν πατρῶν. praeterquam quod *Lucianus* sua saepe caedit vineta; et locutionibus utitur a se in *Soloecista* damnatis.

Τῇ Λιβύῃ.] Mallim τῇ Λιβύῃ. id enim usitatus et Ἑλληνικώτερος. *Aelian.* V. H. lib. XII. cap. 61. Θουρίοις ἐπέκλει Λιβύτιος.

P. 38. τῇ γνώμῃ κλίσι] Parilem Polydori locum adscribere iubet de Eumene in *Collectaneis Constantini* a *Valesio* editis p. 166. Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυνασιῶν ἐφάρμυλλο ἐποίησε τῷ ἰδίῳ ἀρχῇ, οὐ τύχῃ τὸ πλεον ἐπὶ γὰρ χρώματος, οὐδ' ἐν περιπτύξει, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοποιίας ἵτι δὲ πρῶτος τῆς ἑαυτοῦ. Eadem apud *Suidam* in *Eumene* Hes.

P. 41. περιήγεαί μοι] Proprie περιήγεσθαι est *per omnia aliquem deducere*, *et quae quae visu digna monstrare atque enarrare*. quod hospitibus officium et peregrinis praestari solet: ita in primo *Navigio*: ἐπεριηγούμην τὸ πλοῖον· quo loco stolidum Interpretis errorem bene eruditi viri castigant: in *Contempl.* Charon inquit ad *Mercurium*: περιήγεσθαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τὸ καὶ ἰδὼν ἐπαύλθωμι· hic *Scholias* non satis recte: λεπτομερῶς εἰπὲς nam antea quoque Charon dixerat: ξυναγῆσαις γὰρ οὐ οἶδ' ὅτι ξυμπέρινοσθαι καὶ δείξαι ἕκαστα, ὡς ἂν ἰδὼς ἅπαντα· quae lucem cum altero loco composita huic verbo affundunt: Vide etiam *Suidam* in *Περιηγῦτο*· hinc desumpta translatione περιηγῦσθαι significat *accurate et per singulas aliquid partes enarrare*, quae est huius loci notio: *Aelian.* V. H. l. III. c. 18. Περιηγῦτά τινά Θιδότροπος σπουδάζει Μίδου τοῦ Φρυγῆος καὶ τοῦ Συληνοῦ· et alibi in fragmine a *Suida* conservato: Αὐτὸς δὲ διήκτισθαι τῷ παιδὶ περιηγῦται, ὃ τε αὐτὸ καὶ ὅτι ἑαυτοῦ, καὶ ὅτι

ἄτιμα εἶπεν· eleganter itaque apud *Nostrum* περιγυγνῆς εἰκόνες, *pictae tabulae enarrator*, *Non tem. Cred. Cal.* p. 565. et μύθων περιγυγνῆς *fabularum explanator*, ut *Benedictus Philops.* 465. Mox sensum planiorem feci, οὐτως μὲν ὅτι Κίρβερὸς ἴσεν, οἷον· distinctione mala, quae locum intricabat, ad Doctis Jensi mentem emendata.

P. 42. Προπτύξομαι] Haec lectio in omnibus comparet libris, nec ulli eruditum hominum aut Interpretum suspicionem vitii praebuit: ego primum manifestum in ea voce mendum ostendere conabor, deinde veram et veterem scripturam unius litterulae mutatione reducam: nego itaque recte dici et Graece προπτύσσεισθαι τι, quod hoc solo *Luciani* loco decepti crediderunt Lexicographi: aliter sane noster *Auctor.* *Dial. Fab.* 2. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκπύψῃ προπτύξαμίνης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· et *Achilles Tatius* scriptor politissimus lib. V. pag. 295. προπτύξάμινός με πολλὰ ἰφίλει· Simili modo περιπτύσσεισθαι τινα· *Tatius* lib. V. p. 303. καὶ τὸν το Κλειάν περιπτύσσονται. nam quod apud eundem lib. IV. p. 241. legitur ἐγὼ περιπτύξάμινός αὐτῇ δεσμὸς ἴσσηται· αὐτῇ referri oportet ad sequentia: ego vero amplexu stringens vinculi in modum ipsi adhaerebo: neque unquam nisi quartum casum in hoc etiam verbo politici scriptores usurparunt; quam in rem, ut eorum, qui aliter existimarunt, error emendetur, exempla proferre consultum duxi:

He-

Hellod. lib. III. pag. 140. καίτιδ' ἐν τῇ πα-
 τέρᾳ τὰ εἰρησθέντα περιπτύσσεται, lib. VI. p.
 286. ἰδοὺ σε καὶ περιπτύσσονται. VII. 343.
 X. 492. et 514. Sic et *Basil.* de Abrahamo,
 τὸν παῖδα περιπτύξάμενος. *Theophyl.*
Ep. 15. θάλασσα τὴν γαίαν χέρσιν ἀπαλὰ
 περιπτύσσεται ρείθρ'. *Bion.* Ὡς σὲ περιπτύξω
 καὶ χεῖλια χεῖλισι μίξω. alias et προσπύττω-
 μαι in *Hesychio* et *Suida* reperitur. Haec
 cum satis sint liquida, proclivi emendatio-
 ne reficito προσπύττωμαι. vel saltem προσ-
 πύττω μὲν γὰρ siquidem insolentior videatur
 verbi Medii usus: ξ et ζ propter affinita-
 tem figurae librariorum incogitantia saepe
 commutari, vel sexcentis e solo *Polluce*
 exemplis approbari potest: venuste autem
 προσπύττειν τινι cum propria tum translata si-
 gnificatione: *Galenus* in *Protrept.* historiam
 referens et impudentiam Diogenis Cynici,
 qui ad coenam vocatus hospiti faciem tur-
 piter conspuebat, ita scribit: ἐξιδόμενος πα-
 ρά τινι (Διογένης) τῶν μὲν ἐκ τοῦ πάντων ἀ-
 κρεβῶς προσηνηνίμῳ, μόνου δ' ἐκ τοῦ πατάπῳ-
 σιν ἡμεληκότι, χρημψάμενος ὡς πύσων, εἶτ'
 ἐν κόλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν περὶ
 ἔαυτον, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσσε τῇ διαπότῃ
 τῆς οἰκίας. *Diogenes* in eadem re ὡς τὴν ὄψιν
 πύττειν dixit: scilicet summae ignominiae lo-
 co deputabatur in os alicujus inspuere: in-
 de πρὸς τὸ πρόσωπον προσπύττειν inter injuriae
 vocabula ex *Hyperide* *Pollux* enumerat
 lib. VIII. Segm. 76. itemque rem aliquam
 prorsus abominari, et, ut Romani loque-
 bantur

bentur, *conſputare*, προπτύνει τι • elegantissimus *Aristaenetus*, seu quis alius illarum epistolarum Auctor lib. II. Ep. 20. καὶ βδελύττειται ταῖς ἀρτίαις περιποθέτοις προπτύοντες ἰδοῦναι. *superbique studio quæſitas nuper conſputatis cupidines*, ut optime *Jasius Mercerus* homo doctissimus. *Catullus*:

*Nunc audax, cavè, sis, precesque nostras
Oramus, cave, despuas oculo.*

Lucianus noster de *Merc. Cond.* p. 489. ἀναφροσύνην conjunxit et διαπτύειν idem in *Catapl.* p. 438. τέλος δὲ πλανὸν χρυσάμηνον καὶ καταπτύσας μου etc. sed istis de locutionibus eleganter a Graecis usurpatis plura non addam: nunc si animum advertas ad *Lucianei* loci sensum, optime lectionem hanc congruere perspicies: colaphum molliſſimo mortalium *Sardanapalo* infligere parabat *Menippus*; at *Aeacus* capitis ejus fragilitati metuens, periculossimam hanc alapam inhibuit: *Menippus* autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: nullum enim in hac ignominiae nota frangendae calvariae periculum; cum, si *Sardanapalum* imprudenter et κατωκώτερον fuisse amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu emollitam confregisset.

[Ὅδῳ ἴσῃ νύκτας etc.] Praeterit hic locus diligentiam *Eruditissimi Rittershusii* ad *Perphyr. Vit. Pythag.* ubi plurima de hoc
Py.

Pythagorae praecepto studiose collegit: notissimum versiculum alludit *Lucianus*, ut inde discas, Ἰσὸν τοι κυάμανε τράγειν, κεφῆς λάς τε τοκήων.

Ταῖς φλοκταίαις] Φλοκταίαις et ἀτταρῶνους dictas fuisse pustulas ab igne in subcineritiis panibus excitatas, monstratum est ad *Polluc.* VII, 23. ubi ad hunc ipsum *Luciani* locum respicitur: vide quoque Doctissimum *Gataker. Posth.* c. 22. de ἄρτων ἐγκρυφία. Belle vero Empedoclem cum pane subcineritio comparat, qui clam omnibus in Aetnae crateres insiliens Deus videri voluit: historia, seu fabulam potius existimes, e *Diogene Laërtio* notissima. *Noster* saepissime eo nomine Empedoceli il-
ludit: sic in *Veræ Hist.* lib. II. illum παρὶς φθον καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπτημένον a philosophorum consortio protelst: legendum etiam principium *De Mort. Peregr. et Fugitiv.* p. 787. quo itidem loco reperitur ἀπαθρακεῖσθαι. ἢ τι τὸ ἀγαθὸν ἀπαθρακαθῆναι ἐμπιστόντα εἰς τὴν πυράν; Καλέκτου. autem cur dixerit Empedoclem, haec e *Diogene* potest ratio: χαλκαῖς γὰρ κρητῖσι σίβιςι ὑποθεῖσθαι.

P. 43. ἄνθρωπος εἴ.] Sanior erit, me iudice, hic locus sic distinctus: εὐδῶμον, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τὰ γε τοιαῦτα. πάντας αὖ etc. a me stat usus particulae, οὖν, quae post primam a principio aut secundam certe vocem inferi solet: nihil etiam eo modo de sensu deteritur. Modo post ἀκρι. φιλίαν. φιλίαν.

φιράλα πολλοὶ in *Lucianum* retuli egregium
MSti supplementum, quod *Graevius* pro-
duxit.

P. 45. εἰ δὲ τὴν πορφύριδα] Hujus Elli-
pseos elegantiam e *Luciano* exemplis illu-
stravit Doctiss. *Jensius* L. L. p. 110. Adde
e *Cataplo* p. 429. εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊότατος
οὗτος, ὁ τὸ ξύλον συνήργασέ μοι· et in *Ti-
mone* n. 120. ὁ νέπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἐκα-
τόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰάθαμεν ἑορτάζειν
Διάσια· Quamquam e MS. Eruditiss. *Grae-
vius* proferat ὁ ἀλευργὸς pro ὁ βλοσυρός· Illa
scribendi venustate Attici summopere sunt
delectati, ut acumini lectoris aliquid sup-
plendum relinquerent: *Aeschyl.* in *Prom.*
vf. 68. — ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιῖς ποτε.
Schol. β. ὅρα· Ἀττικῶς· illam scilicet intel-
ligendam esse voculam ex Atticismi more
significatur: nihil est in *Euripide* frequen-
tius: *Aristoph.* *Pl.* vf. 550. Ὑμῶς δὲ οἵπερ
καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶπαι ὅμοιον· sc.
censetis, existimatis.

P. 46. Τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] Sta-
tuas eorum fuisse nominibus et titulis in-
scriptas, quorum in honorem erant posi-
tæ, tum ex testimoniis antiquorum, tum
ex istis, quæ temporis injuriam tulerunt,
imaginibus res est manifesta. *Tibullius* ad
Mesalam:

*Nec quaeris, quid quaque index sub imagine dicat,
Sed generis priscos contendis vincere honores.*

et mox:

As tua non titulus capiet sub nomine facta.

Dio

Dio Chrysostomus ingenio florentem et eloquentia orationem habuit ad Rhodios, qui pessimo exemplo, titulis antiquorum heroum erasis, nomina recentiorum publicis imaginibus subscribebant, atque adeo hoc facto hominum bene de republica meritum decus et memoriam delere instituerant: in hac cum multa reperiantur, quae huic *Luciani* loco apprime conveniunt, ea colligere, operae duxi: p. 312. D. εἴτα τῆς μὲν πρότερον οὖσης ἐπιγραφῆς ἀναιρεθείσης ἑτέρου δὲ ὀνόματος ἐγχαράχοντες πέρας εἶχε τὸ τῆς τιμῆς. p. 314. D. οἱ δὲ ἄνθρωποι δίδονται καὶ σιφάριου καὶ εἰκότος καὶ προεδρίας καὶ τοῦ μνημονεύεσθαι. καὶ πολλοὶ καὶ διὰ ταῦτα ἤδη τιθῆναι, ὥπως ἀνδριάντες τύχασιν καὶ κηρύγματες, ἢ τιμῆς ἑτέρας. p. 316. ἢ γὰρ σήλη (sic optime *Casaubonus* pro σιλή) καὶ τὸ ἐπιγράμμα καὶ τὸ χαλκοῦν ἰσάναι, μίγναι δοκῇ τοῖς γυναικοῖς ἀνδράσι. iterum: τῇ ἐπιγραφῇ τὴν ἰσομίαν Ὀλυμπιάσι ἢ Πυθαῖ τῆς κικῆς. 3:8. G. καὶ ἐπιγραφῆς τινος πρότερον ᾧσι τετυχηκότες. 315. A. ἢ δὲ εἰκὼν ἐπιγράφεται οὐ μόνον τὸ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν χαρακτῆρα σώζει τοῦ λαβόντος. 329. G. τοῦ ζῆν ἐπισημαίνει τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν. ita etiam 336. B. 337. A. 338. et 353. B. non enim omnia juvat exscribere: vides ubique εἰκότος vel ἀνδριάντες ἐπιγραφῇ dici titulum, qui non tantum nomen, cujus honori statua erat erecta, sed et virtutis notas atque brevem contineret descriptionem: *Aelian.* V. H. lib. IX. c. II. ἐπιγράμματα ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτοῦ. * * *

adeun-

adeundus quoque *Pollux* lib. VIII. c. 10. segm. 131. *Corn. Nepos* in *Vita Attici* cap. 18. *Noster Neeyom.* p. 314.

P. 47. *Βερβύβρετος*] Tironum in gratiam pauca notare animus est. Verbum a veteribus ipsoque *Luciano* nisi in re faceta raro usurpatum, quod popolare fuisse atque vile videatur: sed junioris aevi scriptores, qui ab illa vere antiqua et nativa puritate deflectebant, cupidius adhibuerunt et frequentius: id enim hi elegans et eruditum iudicabant, si vocabula a veteribus neglecta et ad scenam delegata studiose colligerent, scriptisque suis quasi tesellas infererent. Probamus tractatam a Grammaticis notationem a *Σπέρδιω* aestimatissimo *Lydi* unguenti genere, quod *Pollux* testatur VI, 101. bene itaque *Erymologus* et *Hesychius*: *Βερβύβρετος*, μύρον τῶν παχίων, ὡς ἡ Βάκχαρις. *Baccharis* enim, ut habent *Glosae Galenicæ* et *Erotianus*, *Λυδῶν* et μύρον: hæc observare debui, quia ea in re lapsus video *Virum* doctissimum, qui hæc eadem de voce *Βερβύβρετος* quædam ad *Lucianum* fuit commentatus, nec satis intellexisse, quid esset *Βάκχαρις*. Sciendum quoque, nusquam aliter in antiquis scriptoribus, *Athenæo*, *Eustathio*, *Clemente Alexandrino*, aliis, hoc vocabulum inveniri exaratum, quam *Σπέρδιος* vel *Σπέρδιος*: unde inferimus, illam esse vocis hujus genuinam scriptiorem, adeoque in *Luciani Scholiaste* *Βερβύβρετος* aut ignorantia confectum, aut a librariis

nis corruptum, quod posterius potius com-
 probat *Etymologus*, ex quo sua desumpsit.
 Hinc populus Atheniensis solenni libertate
 verbum βρωβύετα: effinxit; quod idem est
 ac τρυφή, et divitum in morem cum fastu
 aliorumque contemptu incedere: et ea qui-
 dem est hujus loci Luciani significatio:
 sic etiam *Libanius* Oratione XV. in *Lucian.*
 καὶ οἱ μὲν ἡσέλγαντο, ὁ δὲ ἰβρωβύετο. *Aristo-*
phanes in *Pace*: βρωβύεται, καὶ φαγῶν οὐκ
 ἀξιοῖ. et in *Nubibus* de *Socrate*. v. 361.
 Ὅτι βρωβύει ἐν ταῖσιν ἐδέει, καὶ τὸ ὄφθαλμοῦ
 παραβάλλει. *Schol.* ἀποσεμνύνει τῷ σχήματι,
 καὶ ταυρῶν ἐρεῖ. quae iisdem verbis tran-
 scripsit *Suidas*, monstrante ingeniosissimo
Kustero: *Diogenes* in vita *Socratis* hunc
Aristophanis de Graecorum sapientissimo
 locum appositurus talia praefatur: ταῦτο δ'
 αὐτοῦ τὸ ὑπερστικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει
 καὶ Ἀριστοφάνης etc. quod ipsum egregie ver-
 bi significationem declarat: est autem hic
Comici locus celeberrimus, quo nobilissimi
 scriptores alluserunt: *Plato* in *Conv.* p.
 220b. et *Marcus Antoninus* de *Rebus suis*
 lib. VII. 6. 66. quod utrumque ab Erudi-
 tis. *Menagio* ad *Diogenem* praetermissum
 miror: *Gatakerus* certe Angliae eruditae
 decus et *Aristophanis* et *Platonis* locum
 commodè ad *Antoninum* notavit: praeterea
Lucianus *Timone* p. 128. singulari structu-
 rae ratione dixit βρωβύεταί τι πρὸς αὐτὸν,
 vultu composito et gravi profundae medita-
 tionis speciem prae se ferre, qualis philoso-
 *** 2 pho-

phorum ejus temporis figura nusquam tione ab Auctore nostro perstringitur: hinc etiam concinne significat, *torvi et non bene constituti vultus indicio animi indignationem prodere*: ita capiendum est τὸ βριβύσθαι in eo *Luciani* loco de *Merc. Cond.* p. 496. ἀπαίτις δ' οὖν ἀπαλλάττονται ἵτι καὶ βριβύσμενοι, ὅτι μὴ πλεῖον ἴδωκας, et diversa paulum ratione *Comicus* in *Lyfistrata*: χ' ἂν δυσπραγεῖν πρὸς ἑμὲ καὶ βριβύσται· tandem κατεβριβύσθαι τινος est *injurioso despectu fatam alicujus et honorem laedere*: vides amoena quadam affinitate conjunctas has significationes ex una deduci origine. Dixi junioris aevi scriptores prae veteribus usum hujus verbi affectasse; idque verum est: cui prae ceteris in deliciis fuerit, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, Prol. Ἑλλην. θεολογ. p. 463. D. Serm. V. ejusdem operis p. 557. D. Serm. VI. p. 571. B. Serm. X. p. 628. D. lib. I. Αἵρετικακορμ. c. 2. alia praetereo ex ejus de Providentia divini numinis Sermonibus, in quorum quibusdam *Aristophanem* respexit. Post hunc pono *Agathiam* scriptorem pro exacte styli puri et eruditi, ex quo duo produxit loca *Suidas*: nos alia decem, eoque amplius, addere possemus. *Theophylactus* etiam Hist. lib. I. c. 3. ita scribit: Ὁ δὲ σεβαστευόμενος πολλῶν μᾶλλον κατεβριβύστο, οἷα προπηλακίζοντας τῷ ἀναξίῳ τοῦ θυμῆματος· quem locum eo adduxi, ut indicarem, *Suidam* inde decerpisse, quod primum
apud

apud eum invenitur in βριδύσθαι. Id. Ep. 69. βριδύεται τῇ κάλλει. Haec sufficiunt: Mox eleganter ὁ ἐπὶ τῶν φροτιδῶν. simili modo *Heliodor.* lib. III. p. 144. οὐδὲ βδύλιον τι καὶ ἀπροφάσιτον ἐπισίμων, ἄρτι μὲν κατεφύς τι καὶ ὕσπερ ἐπ' ἰσολίας. et *Noster Chronos.* p. 818. ἐπὶ συνείας βαδίζοντα.

P. 48. πέλειον τῶν ναυπηγικῶν] *Prisca venustate* dictum pro πέλειον ναυπηγικῶν. consimili modo *Theophrastus Charact.* cap. 6. ναυπηγίας τῶν σκολιῶν. *Epicharmus* in fabula *Scironis*: καὶ τῶν πηλίνων ναυκίς. et *Aristophanes* in *Γέρα*. κοπίς τῶν ναυπηγικῶν, quod est κοπίς ναυπηγική. posteriora suggestit exempla *Pollux* X, 87. et 104. apud quem hujusmodi sunt plura: est autem elegantis locutionis ratio non obscura: nam πέλειον τῶν ναυπηγικῶν est, ac si dixeris, securim ex istis, quibus ad aedificandas naves utuntur: Quae sequuntur ἐπικόπη τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος optime *Graevius* expedit: vox autem ἐπικόποι vel ἐπικόπων eo magis in hoc loco est observanda, quo rarius apud ipsos auctores occurrit: Grammatici notare non praeterierunt: *Etymologus*: Ἐπίκηνοι, ξύλοι, ἐφ' οὓς πρὶα κόπτουσι, τὸ οὖν ἐπικόπος. τὸ οὖν apud Grammaticos non tantum istius, quo vivebant, temporis usum significat, sed saepe etiam novae Comoediae.

Μν. Εὐγυς etc.] *Menipp* personam male hic collocatam vere videor posse contendere: res erit, si sensum perpendas, manifesta: securiculae loco ad radendam philo-

Iosophi barbam rursus escptandi causa ferrum Menippus petit: sed, inquit Mercurius, Menippi procacem jocandi libidinem reprimens, securis est idonea: ex eo Menippus Mercurii iussis obsequutus utitur securi: detonsa itaque barba continuat sermonem Mercurius: euge vero, nunc ipsum homini similiorem reddidisti, tantis illius sordibus abrasis: exinde iterum Menippus: Vinne vero, ut et quiddam de supercillitis deteram? sic igitur personas constitue: *Ἐρ. Ὁ πάλαιος ἱκανός· νῦν δὲ ἄλλος, γὰρ ἴδω ἀπ. α. τ. κινάβρις· Μίν. Βούλει μανρὶ etc.* egregio vero donatum tonsore philosophum. Compose p. 67. *τὶ γὰρ αὐ etc.* ubi similiter sermo ab eodem Vulcano post rei peractae intervallum repetitur.

P. 49 *Δὴ τὰ ἀπόμενα etc.*] Similem infernae apparatus naviculae fere vides sub initium *Cataphi*: illud autem *ὁ πάλαμος* nauticum est epiphonema omnia sibi prospera deprecantium: *ἡμεῖς δὲ ἐκπλοῦμεν* sic in *Cataphi* p. 444. ubi *Scholiasien* lege: pauloque post: *αὐτὸν ἴσιν ἰφ' ἔτη αὖ οἰμαῖζαται ἐκπλοῦν* in hujus dialogi fine Menippus: *ἐκπλοῦτε, ὦ Ἐρμῆ*.

Μεταξὺ λόγων] Loquendi formula, quam usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus interfereretur: *Ἀπολλόδωρος* apud *Pollucem* X, 93. *Μεταξὺ τῶν λόγων δὲ τοῦτέ μοι δοκεῖ* ubi a me quaedam sunt observata.

Συνίχεται] Haec quidem scriptura non te-

semere videtur improbanda: erat tamen cum cogitarem, ἀνάγκη, vel hoc si videatur ab usu communi remotius, ἀνάγκη id enim magis convenire arbitrabar indignationi saevientis in tyranni uxorem feminarum turbac. Vid. Dial. 26.

[Ἐξάρχου τοῦ θύμου] Scite; nam ἔξάρχου verbum rei musicae debitum: qui primus cantionem incipit et voce moderatur sua, ἔξάρχου dicitur: Hesiod. Ασπ. vi. 205.

— οἱ δ' ἔξρχον αὐτοῦ

Μῦθος Πιρίδης —

quem poëtae locum citavit Athenaeus lib. IV. p. 180. ubi et haec inter alia: τὸ γὰρ ἔξάρχου τῆς φάρμαγγος ἰδίον potuisset idem jure de omni cantione dixisse: Archilochus. Αὐτὸς ἔξάρχων πρὸς αὐλοὺς Διόσβιον παῖδον. Xenoph. Cyrop. l. IV. non procul initio: σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιῶντες, καὶ παιᾶνα ἔξρχεσθαι sed notabilior est locus lib. VII. pag. 103. ὅταν ἦν ἡμεῖς προσιόντες ἀλλήλοις γιγνώμεθα, παιᾶνα ἔξάρξω, ὑμεῖς δ' ἰφίπτεσθε. ἰφίπτεσθε itaque qui moderatoris vocem sequuntur. Sed haec alibi fuisse.

P. 50. Εὐθὺ τῆς καθόδου] Haec pertinet ad ἀπικναι, non ad περιπατήσατο: quid non recta properamus ad ipsum Anagni descensum? non bene quidam secus existimarunt, elegans enim est et Atticum εὐθὺ τῆς καθόδου ante nos in Polluce IX, 12. vitiose scribatur εὐθὺς τῶν ἀγρῶν ἀπικναι pro εὐθὺς segm. 47. εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. recta in forum aromatarium. Plato in Lyfide. ἔξ' ἀνα-

δημίας πορεύεσθαι ἐνθὺ Λυκίων • plura reperies ab Eruditissimo Kühnio notata ad *Aelian.* V. H. lib. IX. c. 18. sic igitur reficiendum in eodem scriptore Atticarum Venerum observantissimo H. A. lib. I. c. 2. ἐνθὺ τοῦ κέρτου pro ἐνθὺς, quod et in *Poliaucem* malum intulerat pedem: ἐνθὺς enim hoc usu a Grammaticis merito damnatur.

[Ὁμῶς ἀντιβαίνοντας.] Egregia vox et hac notione rara, ἀντιβαίνειν, *obfirmato pede in terram nisi*: pariter reperio in *Arriani Indicis* c. 16. ubi Indorum sagittandi rationem exponit: καὶ τοῦτο (τόξον) κάτω ἐπὶ τῇ γῇ ὄντες καὶ τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβαίνοντας οὕτως ἐκτοξεύουσι, τὴν ἰσχύην ἐπὶ μέγα ἐπίσσω ἀπαγαγόντες • idem de Arabibus memoriae prodit scriptor apud *Suidam* incertus in Ἀραβίς et ἀντιβαίνειν ἀντὶ τῶν χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνοντας εἰς τὴν ἰσχύην, κυκλοῦσι τὸ τόξον • quem locum summi viri *Lud Kusteri* indicio acceptum refero: rem venuste *Virgilius* praepinxit *Aeneid.* l. III. vs. 38.

— genibusque adversae obluctor arenae: nec minus eximie *Noster Catapl.* p. 429. καὶ τῷ ποδὶ ἀντιπυδῶν πρὸς τοῦδαφος οὐ παντελῶς ἐνάγαγος ἦν • quod huc perbene facit. Οὐδὲν δῖον, *inutili labore, et quem fieri non oportebat.* *Xenoph.* *Cyrop.* IV. p. 66. ὁ δ' ἐμῶς καὶς βαλὼν, οὐδὲν δῖον, καταβάλλει τὸν ἄκτον • meus autem filius, quod infectum praestitisset, sagitta immissa, ursum conficit: sic enim concinna simplicitate hac locutione Graeci utuntur. ita δῖον p. 21. l. 12.

l. 12. et *Catapl.* p. 427. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-
ραι, πάλαι περιῦναι δίοι· pauloque post: ἐπὶ
οὐδ' ἡμῶς ποτίοντόν ἀπίναι δίοι κατισχάκαμοι·
talìa sunt in *Luciano* multa, neque ad hanc
formulam exempla congerere institui.

P. 52. μόλις βαδίζουσι } De Hunnis simi-
lia prodit scriptor, nescio quis, apud Sul-
dam in Ἀκροφαλίῃς· αὐτοὶ γὰρ τῶν ἵππων οὐ
ῥαδίως ἀν' Οὐνοῦ τῇ γῇ παύσονται· notam ad
ea lege Praestantissimi *Kusteri*, cui haec
debeo.

P. 53. Ἀπισκληκίαι } Quaecunque longa
tate vel aetate confecta atque exsucca vi-
gorem et vires amiserunt, a Graecis dicun-
tur ἀπισκληκίαι vel κατισκληκίαι· inde *He-
sychius*: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθήτως ἔχων· et
Suidas: Ἀπισκληκῶς, ἀναισθήτως ἔχων, καὶ
ἀπισκληρυμῖνος, ἐξηραμμένος· lege litera du-
plicata ἀπισκληρυμῖνος· quomodo in veteri
Leonidae versiculo: Πῆρην καὶ δέψητον ἀπεκλη-
ρυμῖνον αἰγὸς Στίρφοι· ut intelligamus tri-
bus vocabulis expositionem perfecisse pri-
mae vocis ἀπισκληκῶς *Suidam*: sic enim et
lexicographorum princeps: Κατισκληκῶτα,
κατισκληρυμῖνα· nulla est inter ἀπισκληρύ-
ων et κατισκληροῦν differitas: ab eadem
enim origine, ut et ἀπισκληκίαι, pendent:
V. Galen. Glosf. Hippocr. in Ἀπισκληρύω
et Ἐπισκληροῖς, *Suidam* in Ἐξισκληκῶς
et Κατισκληκῶς, *Hesych.* in Ἀπισκλαίη, ut
alios ne memorem; nam celebres sunt apud
Grammaticos istae voces. Saepe vero Graeci
his verbis uti solent de iis, in quibus
*** 5 ***

flos corporis et vires vel nimis vigiliis ac laboribus, aut etiam senectutis incommodo sunt exhaustae. *Lucian. Hermot.* p. 531. ἄχρην αἰὲς ὑπὸ φροντίδων καὶ τὸ σῶμα κατακλῆκόντα. adeo venustum faciei decus deformat assidue impallescere chartis: sic Momo in senis habitum et vultum efflcto, et baculo gressus sustentanti, κατακλῆκός adscribitur βῆρος in *Anthologia: Heliod.* V. p. 239. ὅτι μοι τις προσβύτης ἴφαινετο, τὰ μὲν ἄλλα κατακλῆκός etc. lib. VIII. p. 279. τότε καὶ πλὴν εἰς γῆρας σῶμα καὶ ἀπισκλῆκός ἦδη προσομιλῆσαι. Cum autem cuncta, quae exarescunt, duritatem quandam nanciscantur, eleganti translatione τὸ τοῦ βίου κατακλῆκος durum atque austerum vitae genus appellatur apud *Suidam* in κατακλῆκός. nec minus egregie *Basilius* in *Vita Theclae.* p. 18. βίῳ μὲν γὰρ οὐκ οἶδω ἄκρην πρὸς τὸ αὐτὸ ἄσπετον τοῦτο καὶ ἀπισκλῆκός τῆς γυναικός, *sui iudicii et obstinatae animi sententia.*

P. 55. Τροφ. Τί οὖν.] Amphilochoi persona in quibusdam et editis et MSS. Codicibus a dialogi fronte deest: error exinde natus, quod Amphilocho in hoc toto Colloquio non invenirent: errorem jure dixi, quoniam Amphilocho pro Trophonio hic substituendus est, quod ex ipsius oratione satis liquet: cum enim in sequentibus suam divinitatem contra Menippum valde tute-
tur Trophonius, hic tamen stupidae hominum opinioni res ista tribuitur: hoc a Trophonii proflus alienum esse persona vides.
quod

quod commode dixerit Amphiloehus: huic itaque repono.

Μαντιφάνης] Lege *Graevium* ad *Soloe.* p. 755. Postea nitide *Lucianus* persequitur omnem in antrum Trophonii descendendum ritum: scripsit etiam *Dicaearchus* integrum περί τῆς εἰς Τροφονίου καταβάσεως librum, ut ex *Athenaeo* aliisque cogitum habemus: eorum autem, qui supersunt, nemo *Pausania* melius et latius horrorem antri sacrum, et decipiendis hominibus aptissimam vaticinandi rationem, exposuit in *Boeot.* c. 39. quae perfectissimi Commentarii vice his Lucianeis esse possunt: illa μύζα, quam in adytum descensuri deferebant, proprio nomine vocabatur μανίς, ut ex *Hesychia* liquet et *Etymologo*, quos in hac voce conatus sum emaculare ad *Polluc.* X, 81. videndus etiam *Aristophanis Schollastes* ad *Nubes*. Opportune veterem *Luciani* Commentatorem inspicio: ex cujus ad hunc dialogum nota haec aberrantis librarii signa deme: ἰσώντες ἔρχονται non πέρχονται et mox: τὰ ἅπαντα τῆς ζωῆς χρεῖς pro τράται.

P. 57. Γάμος τούτου] Quod hic Alexandro vitio vertitur, id alia paulum ratione ex iisdem verbis laudi sibi ducit, in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* l. VII. c. 10. γάμον δὲ ἑμῶν τοὺς αὐτοὺς γιγάμικα, καὶ πολλῶν ἡμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἴσονται τοῖς πατρὶ τοῖς ἡμεῖς· in eodem scriptore praestantissimo cap. 8. εὐκων εὐγῇ ἔχεται ἡμεῖς, ἄλλα πάντα γὰρ ἀπαιτῶνται τῆς

ἑρατῆας ἐκάλουν, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς
ἑρατῆεσθαι, τὸν Ἀρμῶνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερ-
τομεῶντες· quibus accurate convenit, quod
apud *Nostrum* infra: οὐκ οἶμ πολλοὺς εἶναι
τούς τὴν προσκοίσειν ἐκείνην ἐπικερτομεῶντας·

P. 60. ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ] Ἀντιτάττεσθαι
et ἀντιπαράτάττεσθαι verba sunt a re milita-
ri ducta; qui adversam hostibus aciem in-
struit, ἀντιτάττεται vel ἀντιπαράτάττεται·
Sic saepe apud *Polybium*, *Diodorum Sicu-
lum*, et *Dionysium Halicarnasensem*, at-
que alios: aureum *Dionis* es in *Rhod.* p.
315. τοῦτ' ἢ ποιῆσαι Λακεδαιμονίῳ τινὰς ἐν
τοῖς ἐνοῖς ἀντιτάξασθαι πρὸς τοσαύτας Περσῶν
μυριάδας· eleganter *Heliodor.* lib. V. p. 258.
ἀρκάσαι τις τῶν ἐγχαρίων διακρίται τὴν κόρη,
πρὸς ᾧ οὐκ ἔστι ἀξιόμαχος ἀντιτάξασθαι· Hinc
concinnae apud Graecos translationes sunt
enatae: νόσῳ ἀντιπαράτάττεσθαι, *animi hi-
laritate morbi viribus resistere*: *Epicurus*
Ep. ad Idomeneum: ἀντιπαριτάττετο δὲ πᾶ-
σι τούτοις (τραγουργία καὶ δυσπετρικοῖς πά-
θουσιν) τὸ καταψυχὰν χαῖροι ἐπὶ τῇ τῶν γεγο-
νότων ἡμῶν διαλογισμῶν μετῇ· *Psellus de La-
pid.* Inter alias *Jaspidis* dotes hanc quoque
reponit: λοιμικοῖς ἀνιτάττεται πάσαι καὶ ἐκ-
λαπτικαῖς· Denique aptissimus est in *Achil-
le. Tatio* locus lib. II. p. 35. quem ad-
scripsisse operae erit pretium: κάτωθεν δ'
ἄσπερ ἐκ τῆς καρδίας ὁ ἥρως ἀνιφθίγγετο·
καὶ, πολλοὶ, κατ' ἑρῶς ἑρατῆν καὶ ἀντιπα-
ρατάττη; quae belle cum *Luciano* con-
gruunt: neque vero facer scriptor, hujus
vltum

usum vocabuli refugit ad *Roman.* XIII. vñ. 2. ἡ ἀντιπαττόμενος τῇ ἔξουσι· et pro-
sus eximie cap. VII. vñ. 23. Βλέπω δὲ ἴτε-
ροι νόμοι ἐν τοῖς μέλυσί μου ἀντιστρατεύμενοι
τῷ νόμῳ τοῦ τοῦ μου· quam saepe locutio-
nem aemulati sunt Patres. Mox ἐκλαβόμενος
τῆς νεογάρμου γυναικὸς, cum *Horatio* dicas,
tenerae conjugis immemor.

Ἰδοὺ δὲ.] Argumentum parile uti frequen-
ter *Lucianus* tractavit, ita praecipue in
Necyom. p. 312. si quis autem primam *Ho-*
meri *Iliada* perlegerit, facile perspicier,
cui plerumque dialogi partem debeat *Au-*
ctor. Mox ad *Eruditiss.* *Graevii* mentem
verba *Lucianea* distinxī.

P. 61. Ἐγὼ δὲ, ἀ βλέπω.] *Equidem ex*
his judico, ea considero, quae oculis appa-
rent, quaeque jam nunc habes: qualis au-
tem fueris, istius temporis homines nove-
runt: sensum explicui, ut ostenderem,
non injuria me existimare, unam alteramve
vocem hinc periisse: forte tamen *Elliptica*
fuerit locutio, ubi non inepte intelligas,
cognosco, video, aut aliud istiusmodi: eo
ducunt sequentia ὡς τότε ἴσασιν.

P. 62. ἐν τῷ μετασχεῖν.] *Sententiae vin-*
cula me non fugiunt: non in eo, inquit
Chiron, quod iisdem semper rebus frua-
mur, sed in continua rerum et varia com-
mutatione sita est voluptas: neque hoc In-
terpretes latuit: sed quod me sollicitat, id
nimirum est, non apte hunc sensum reddi
per illa verba ἐν τῷ μετασχεῖν: quibus cum
non

non habeo quod substituam, alios velim
rogatos, ut de loci salute cogitent: inte-
rim considerari fas est, si vulgata lectione
praestet *ἐν τῇ μεταλλάττω*; quod quidem
arbitror: verbum enim illud in vetustis Co-
dicibus sic scribi solitum *μετάλλω* facile de-
generavit in *μετασχῶ*. In praecedenti ora-
tione quiddam itidem ἀνακόλουτον animadver-
titur, quod a Grammaticis prudentius ad-
hibitum probari solet: in *Xenophonte* istius
formae leguntur non pauca: In extremo
dialogo καὶ οὕτως μεταβολὴν γὰρ ζητοῦν τὴν καὶ
ἀντιῶν (seu καὶ ἀντιῶν) εἰς ἄλλους βίον. male
in prioribus editis majore distinctionis nota
divellebantur: parum ab Auctoris nostri sa-
cētia distat illud *Agatharchidis* in Excer-
ptis *Photii*: τὸ δ' ἴσχατον τῶν οὐκ ἐστὶ οὐτὼν
τῶν τύπων ἐν πορθμῶδι διαπλεῖν ἴσχατος Χάριτα
ναύκληροι καὶ κυβερνήται, ἵνα μὴ κατασραφί-
ταις ἐκφορᾶς ἐκιδῶνται πάλιν. Cum maximam
in rerum vicissitudine dulcedinem constare
sancierit Chiron, nos quoque jam nunc
praecepti ejus memores, Acheronte re-
licto, ubi constituto diutius confedimus,
ad superos coeli beatissimos incolas adire
juvat.

P. 65. Ὁξυχίρ] Qui manibus agilis est
et promptus, huic convenit id nominis:
Pollux itaque componit, εὐκολίαν, λυγισ-
μὸν, παραγωγὴν, κάμψιν, παραφορὰν, ὀξυ-
χυρίαν, εὐποδίαν etc. lib. IV, 97. nescio,
an idem intelligi debeat II, 149. ὀξυχίρ γὰρ
καὶ ὀξυχυρίω, τὸ μὲν πρὸς μετάνοιαν εἰρηται,
τὸ

τὸ δὲ παρ' Ἀλεξίδῃ· utrique vides Comico-
rum nomina, quod in eam me ducit opi-
nionem, non alia *Alexidem* et *Menandrum*
adhibuisse notione hanc vocem, quam
nostrum *Auctorem*, qui Mercurii designa-
vit furacitatem: apud illos sane, qui ex
corporis indiciiis animi coniectant statum et
affectus, acutae et oblongae manus furandi
notant cupiditatem; ita quoque, si qui συ-
γραμμάτων ἔχουσιν τοὺς δακτύλους, ut apud
Adamantium, seu, quomodo in *Polemone*
lego συγγραμμάτων, πανουργοί, κακοίθεις, φε-
λαχρήματοι. Artes Mercuriales scite *Noster*
enumerat primo *Cataplo*.

P. 66, κολλάβους] Reduxi MSS. lectio-
nem pro καλάμους, quod malum huc intus-
lerat pedem: agnoverat etiam κολλάβους
Scholiasta: Κολλάβους, inquit, τὰ τῶν χορ-
δῶν ἐπιτόνια· sic enim plerique, non καλά-
βους· quanquam κόλοπις et κόλαβις simpliciter
λ in *Thoma Magistro* scribantur: vox haec
in antiquis rarior, κόλλαβας enim dicebant,
a recentioribus civitate fuit donata: *Jam-
blichus* de *Vita Pythag.* segm. 118. τῇ δὲ
πίττει ἐπιτάσσιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν
κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιεργίαν· ibi
vide *Erudiciss. Kusterum*. *Scholiastes Ho-
meri* vetus, quem *Didymum* vocant ad II.
I. Ζυγίς] ὁ πῆχυς τῆς κιθάρας, ἣ ἔγκνεται οὗ
κόλλαβος· οὕτω δὲ λέγονται οἱ πᾶσσαλοι, ὃν
ἐξάπτωνται αἱ χορδαί, παρὰ τὸ πεκολληθῆναι·
quae ad verbum descripsit *Etymologus* in
Ζυγίς· ne alios memorem: plurimum ta-
men

men κέλλοπας *Lucianus* dixit, *Jove Trago-*
p. 195. τοὺς κέλλοπας τῆς καθάραις περιγεφυλη-
 μένον· *Adv. Indoct.* καθάραι μὲν παλαιὰν
 ἔχον, ξυλίτους δὲ κέλλοπας ἐπικειμένον· e Do-
 ridis et Galatææ colloquio aliud præterea
 notavit summus *Grævius*: ut usum horum
 verticillorum ne declarem, curiosa cavet
 Grammaticorum diligentia, qui omnes sa-
 tis bene. In ipsa re, quam *Lucianus* de-
 narrat, dissentiunt *Auctor Argumenti* in
Pindari Pythion., quem erit cum emendabo,
 et *Apollodorus Biblioth.* lib. III. p. 169.

P. 68. καὶ τοῦτο] Asperi nescio quid in
 hoc loco latet, quod aliqua me ratione
 offendit: *caeruleos habet oculos, sed illud*
ipsum galea decorat: quodnam enim orna-
 mentum caeruleis oculis imposita capiti ge-
 lea confert? in his me fluctuantem cogita-
 tionibus opportune *Nicol. Heinsius* expedi-
 vit ad lib. II. *Artis Ovid.* vs. 659. quam
 notam perelegantem omnino velim legas.

P. 69. τὸν πῦχον] Risi jocosam Interpre-
 tis simplicitatem, qui *p̄nam* verterit, ubi
 minime ista *Luciani* contaminatione opus
 erat: quis nescit Cybeles sacerdotes et Bel-
 lonarios convulneratis brachiis aliave cor-
 poris partibus elicuisse sanguinem, eoque
 Dearum honori litasse? quam multi sunt
 patres in exagitando hoc Gentilium sacrifi-
 ciorum scelere? commodo *Benedictus* sui
 fuit oblitus in *Dea Syria* p. 910. ita *Lucia-*
nus (nisi quis alius istius scripti Auctor
 potius sit habendus, *Assyrium* enim in prin-
 ci-

εἰπιο se dicit) de Gallis: τάρνιονται τε τοὺς
 πῆχιας, καὶ τοῖσι ἰσίοις πρὸς ἀλλήλους τὴν
 πτοῦται. hic aliquanto castius Interpres:
cubitusque incidunt: praestitisset etiam in
 hoc loco non tam obscœne cogitasse: *Pro-*
pert. lib. II. El. 18. *Cur aliquis sacris la-*
niat sua brachia cultris? Tremendam Cu-
 pidinis potestatem vivide Venus deformat,
 qui non tantum vulgus Deorum, sed ipsum
 quoque Jovem ludum facit, et emeritam
 smori Rheae senectam novis ignibus susci-
 tat: componi cum his merentur acerba Ve-
 neris ad Cupidinem increpatio apud *Apu-*
lejum ad finem lib. V. *Metamorph.* et blan-
 dum Jovis ad eundem alloquium lib. VI.
 An paulo post potius scribendum? διδά τι
 τοιοῦτον.

P. 70. Βιβλῶται ἡμῶν] Verbi elegantia
 non latuit Interpretes: hoc pacto τὰ βιβιω-
 μῶνα *res in vita gestae* dicuntur ab *Aeschi-*
ne Ep. 7. Μιλιῶπα δὲ οὐκ ἐπανελθὼν μόνον
 πρὸς ὑμᾶς τοιῶν τοῖς βιβιωμένοις αὐτῷ πρέπου-
 σαι ἀποδύσειν χάριν. Mox ἐκκαθαίρων τὸν βίον,
vitam, id est, *illam hominum aetatem*,
seu homines illa aetate viventes, expur-
 gans: hanc loquendi venustatem polite *Ca-*
saubonus exposuit ad *Athen.* XV, 5. eru-
 ditissimi Viri observatis multa vel ex solo
Luciano adjungi possent: ut in *Fugit.* p.
 787. τί, ὦ θόγατερ, θαρύνεις; ὦ τί ἀπολι-
 πῶσα τὸν βίον ἐληλυθας; *relieta vita* obscure
Benedictus: melius dixisset; *relieta terra*,
et incolentibus eam hominibus p. 788. ὅδ
 γὰρ

ἡδὲ κατιδὼν τὸν βίον ἀδελφίης καὶ παρρησιαίας
 πρὸς p. 790. ὁρμήματα εἰς ἰδὸν τοπρῶτα,
 εἰς μίγξις τῶν ἐν τῷ βίῳ p. 799. ἄπειτα εἰς
 σάχηα εἰς τὸν βίον· recte verſum: *ad ho-*
mines ite quam celerrime. Haec ex uno
 libello appoſui, cetera praeteriturns. Non
 aliter etiam *Longin.* Sect. 43. τοσαύτη λο-
 γικῶν κατωκίς τις ἐπείχει τὸν βίον ἀφορία· *ad*
quae commodum ex Herodiano locum no-
tavit Doctisſ. Tollius: Baſil. V. Th. p. 58.
ἵνα γίνωμαι τραγῳδία τῷ βίῳ. Hymnus in
Virtutem antiquus: Ἀρετὰ πολέμοχθε βρε-
ταίῃ γένῃ, κάλλιψον θάρσυν βίῳ· βρίττω γέ-
νη et βίος comparia ſunt: non autem ſim-
pliciter ipſos homines ſignificat viventes,
ſed modum etiam vitae aliquando et con-
ſuetudines inter eos receptas: unde ἀσπύ-
σασθαι τῷ βίῳ· in uſum humanae vitae
commune inferre: Euseb. Προκαρασκ. l. I.
εἰτα δὲ τὰς παρὰ πᾶσι βουμίας διοποιίας τε
καὶ θεωρίας ἐπαγάσασθαι τῷ βίῳ· quibus ap-
poſite congruunt illa Baſilii in Vita Theclae
p. 32. τελειῶς δὲ λέγω καὶ μυςήρια καὶ ζω-
θυαίας καὶ ἀνδρεκτοίας διὰ μύθων μὲν τινῶν καὶ
λόγων ὑπρυπερίρω ἐπιτεκνωμάσασθαι τῷ βίῳ
ταύτῃ· παραδιδόναι τῷ ἱεῖς βίῳ poſteris tra-
dere, in Cinnamo Hiſtor. lib. I. Heliodor.
ipſos latrones λεγῶν βίον vocavit Aethiop.
lib. I. διὸ καὶ σὺρρῶ ἐκ αὐτῆς (λίμνη) ὁ
ταυῦντες βίος· hinc explicare conatus ſum
q̄ ſcuram apud Polluceum locutionem IX,
33. τελῶνικ κρείττων τοῦ βίου, publicanorum
culgo et facce mellor· Jungi aliquando ſo-
let

let à βίαι τῶν ἀνθρώπων. *Porphyr. de Abst.*
 l. 27. Πρῶτον μὲν τοῖσι ἰσίοις, αἱ δὲ παντὶ τῷ
 βίαι τῶν ἀνθρώπων ὁ λόγος, μὲν τὴν παραίτητον
 αἰτίαν, non cuiuscunque generis hominibus.
 At hac autem eleganti locutione non abhor-
 ruerunt Romani, qui, si qua fieri potuit,
 Græcorum flores in hortulos detulerunt
 suos: *Lucret. l. 64. Humana ante oculos*
foedo cum vita jaceret in terris oppressa
gravi sub religione. humana vita, ἡ τῶν
 ἀνθρώπων βίαι. *Phædr. et prudenti vitam*
consilia mones: hic jam ab eruditis hominib-
 bus notatum, qua debeat significatione fa-
 mi *vita*, pro ipsis scilicet hominibus: alias
 certe, me quidem iudice, minus commodè
 diceretur et Latine, *vitam monere consilio*,
 si proprie capias. *Plinius etiam H. N.*
XXVIII. c. 2. In universum vero omni-
bus horis credit vita nec sentit: ex hoc
 autem scriptore plura sunt a *Casaubono*
 collecta. *Andaciùs aliquanto Caelius Aure-*
lianus Siccensis omnem medicorum vitam
pro ipsis posuit Medicis: tandem *Proper-*
tius lib. I. El. 2. His tu semper eris nostræ
gratissima vitæ: eum ad modum intelligi
 posse puto *Aelian. V. H. l. c. 34. Ἀπὸ*
καὶ ἑγὼ, ὁ βασιλεῦς, τοὺς βλάπτοντα τὴν ἑμὴν
δικταὶ καὶ τοὺς τῶν ἀδελφῶν βίον, ἵππας, θωρακῶν
ἀπολλύμενοι· ipsos fratres eorumque vivendi
rationem. Ἐκκαθαίρειν simili ratione de Her-
 cule dixit *Synæsus in Epist. γέλλεται οὖν ἐπὶ*
ποιρροῦς ἀνδρας τὸν Ἡράκλειον τρέπων ἐκκαθαίρειν
αὐτῶν τὴν πατρίδα.

P. 72. Ἐπιβούλευσι]. Textus Lucianus habet Graeviani Codicis lectionem, quae omni orationis asperitati commodo medetur. Saepenumero fabulam Hyacinthi Scriptores Christiani insectantur: *Tatianus* gravis auctor et eruditus: λέγεται μοι νῦν ὁ ἑκατῆβελος, πῶς Ἰάκινθον διχρήναιτο Ζήφυρος; Ζήφυρος αὐτὸν πικρὸς καὶ τοῦ τραχυδοπικοῦ λέγοντος, Ἀδρα θεῶν ἔχημα τιμιώτατον, ὑπὸ βραχίαις αὐρῆς μικροῖς ἀπώλινε τὸν ἱρώμενον. Orat. ad Graec. §. 14. *Theophilum* et *Clementem* praetereo: accurate congruunt illa *Luciani* Dial. seq. αὐτὸς γοῶν ὁ μάντις ἡγήσει, ὅτι φερούσιν μὲν ἱρώμενοι τῇ δίσκῃ etc. multa habet comparia *Oecromus* apud *Eusebium*.

P. 73. Ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς] Ἀπάτης Ἐργαστήρια has easdem oraculorum officinas appellat *Clemens* in *Protrept.* Sed ire juvat in rem praesentem: discors est in hac voce a communi notione usus: proprie quidem ergastula vocantur, quo mancipia detrudi solent, veletiam prostibula et tabernae meretriciae, unde *Theramenes* a *Demosthene* Ep. 4. ἐν ἐργαστήριον τετραμμένους ἐκ παιδῶν dicitur, quoniam vitam duxerat turpem, et juvenilem nequitiam ad feram continuarat aetatem: illam autem nitidiores, quam respicio, vocabuli significationem, potius in exemplis malo, quam mea cognoscas descriptione: *Demosth.* Orat. I. adv. *Boetium*: καὶ μὲν αὐτοῦ κατασκευάσας ἐργαστήρια εὐκοφαντῶν. quae paucis mutatis repetuntur ad initium Orat. II. μὲν αὐτοῦ παρ.

προκινάσμενος, ἰργασίῳ σοφοφαντῶν. *Liban.*
Pro Saltator. οἶμαι μὴ οὐ Σπάρτην ἰργασί-
 ρον ἐποιῆται τῆς τέχνης, οὐδὲ παρα τὸν Εὐράτας
 εἶναι ἀφ᾽ ἑκατὸς τοὺς λόγους. *non equidem existi-*
mo, te Spartam elegisse quasi scenam ex
theatrum quoddam artis tuæ oratoriae:
summopere vero arridet illud Heliodori de
Delphi's, urbe cultissima, ἰσταν μὴ Ἀπόλ-
λωνος, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων τέμνος, ἀνδρῶν δὲ
σοφῶν ἰργασίῳ esse confirmantis: Idem
Aethiop. lib. IV. p. 235. πειρατικὸν ἰργασί-
ον ipsos piratas homines ergastulis et si
quid his pejus, dignissimos, ita vocat:
cetera in aliud tempus aservabo.

P. 75. ὑπὸ τυμπάνοις] Haec arma totum-
 que Bacchi bellicum apparatus reperies iti-
 dem in *Baccho*: non sine fructu conferri
 potest *Arrian. Ind. Hist. c. 7.* expedition-
 es autem et res Bacchi gestas multo ve-
 nustissime praepinxit *Horat. lib. II. Od. 19.*

P. 76. Οὐδὲν ἂν ἰργάσαιο] Malim: οὐδὲν
 ἂν εἰργάσαιο τοιοῦτον οὐδὲνα τῶν ξυμποτῶν. ut
 exempli raritate facinus hoc apud Junonem
 Jupiter excuset: ξυμποτάται non simpliciter
 de sodalibus Icarit, sed de quibusvis vino
 deditis intelligendi.

τῆς Ἡρα] Relege, quaeso, cuncta ve-
 terum fabularum vestigia, de Junone certe
 non invenies, illam Cupidinis unquam lu-
 dibrio fuisse expositam: quid ergo? repo-
 ne Πάρι, cui jam vetulae pudendum amo-
 ris ignem adflaverat Cupido. Vid. *Dial. 4.*
 Hanc scriptionem editio Junarum expres-
 sit,

fit, cujus ab Eruditissimo du Soul admonitus sum.

P. 79. καὶ τὴν θαλ.] Καὶ τὴν θαλ. moris enim non est καὶ eo modo repetere.

Ἐπαβολύουσαι ζυνδῆσαι] Integras aliquando *Luciano* voces incuria librariorum omisit, ut illustri docuimus exemplo ad p. 6. hic tale quid admisit, fuit cum suspicarer: ita scilicet supplebam propter phrascos, ut opinabar, duritatem: ἐπαβολύουσαι ζυνδῆσαι πότεν βουλόμεναι λαβόντες. ut p. 94. ἐπῆλθεν ἐπικλῦσαι θαλασσαν. non autem ἐπῆλθεν ἐπικλῦσαι: sed nihil invitis hominibus doctis constituo: tolerabilis enim est in *Auctore* nostro quaedam scribendi libertas. Παιδαίος dicitur ἄνθρωπος, qui metu percussus varias indidit formas, emoti et trepidantis animi indicia: egregiam horum picturam vides apud *Nestram Eunuchum* p. 981. Βαγιάς δὲ πολλὰν ἐταράττετο, καὶ πανταῖς ἢ αἰς μὲν τρεπόμενος χρώματα καὶ ψυχρὰ τῇ ἰδρῶτι ρέοντα. Similiter *Tatius* lib. V. Ταῦται ἐντυχῶν πάντα ἐγυίμων, ὁμοῦ ἀνιφλεγόμεν, ὠχρίων, ἰθυόμαζον, ἡπίσαν, ἱχθυον, ἡχθόμεν. et ad initium lib. VIII. Ταῦτα ἀναίσεις ὁ Θίρταιος δρος παιτοδαπὸς ἢ, ἡχθετο, ἀργίλιζτο, ἰβουλοῦτο etc.

P. 81. Ἀπυγόμενα] In notissima locutione, is saltem, qui veteres scriptores non incuriose tractarunt, *Benedictum* impigisse jure quis miretur: tirones itaque mihi monendi sunt, dici aliquem ἀπαπυγόμενον, ἀπυγῶν, ἀπυγόμενον, qui laboribus pe-

periculisque ferendis non sufficit, eorumque gravitate victus fatiscit et animum despondet. *Noster* in *Hermot.* 551. πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύει· hic tamen recte idem *Benedictus*, ob temporis prolixitatem animum despondere: *Libanius* ad *Theod.* p. 380. διήρηκα τὴν ἰδίαν καὶ οὐκ ἀπίστεον· plura peti possunt ex *Isocratis* Ep. 1. προσηύρεκα, *Platone* p. 598. B. *Arrian.* de *Venat.* c. 17. *Pausan.* 350, 561. *Polluce* VII. 186. *Luciano* T. 1. p. 444. *Synes.* Ep. 4. *Achill. Tat.* p. 159. qui ante oculos habuisse *Synesii* locum videtur, aliisque: at tamen ego plures in eodem hæsisse tuto interpretes animadverto. *Servis*, qui immittendi dominorum et intolerabili sævitiæ pressi, herum mutare constituerant, jus erat πρῶτον αἰτίῳ· ad quem Atheniensem morem in sequentibus alludit *Mercurius*: rem ipsam declarat *Pollux* VII. 13. ubi laudanda Commentatorum industria, ad quos Lectorem ablego.

P. 83. τὰ ἰχνη τῶν τραυμάτων] Quæ castuum vulnera dicuntur *Plinio*, cui hanc vocem pereleganti emendatione restituit *Vir summus Joh. Frider. Gronovius* p. 780, adducto insuper Auctoris nostri loco: adde quoque doctiss. *Lamb. Bos Observ.* ad N. T. p. 98, Sic ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἰγκυνομῶτων *Catapl.* p. 448. et *Diogenes* in *Zenone*: τῶν γυναικῶν τινὲς παιδάριοι μεμελητισμένους διασάμνους, πρὸς αὐτὸν, Ὀρῶ, ἴφην, σοῦ τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη. Quale *Castoras* insigne capi-

piti impositum habuisse memorat *Lucianus*, etiam nunc in nummis conspicitur: non dissona prodit *Codinus* in Circi Constanti-nopolitani descriptione, quem operae est super hac re consulere. Haec ut non tantum mente sed oculis etiam percipias, Benevole Lector, laudatissima fecit et ad augendas literas prona nobilissimi Wildii humanitas: quos enim adjeci Antiochi nummos, ad exemplaria repraesentavi, quae servat Spectatissimi Viri incomparabilis nominismatotheca. Postea praesens Dioscuro-rum numen utilissimum nautis periclitanti-bus officium praestare, et tranquillandi ma-ris provinciam sortito tanquam inter Deos iis obtigisse, *Mercurius* affirmat: perappo-site ad veterum opinionem: hoc enim obeun-di maris munere *Castoras* et *Helenam* poë-tae venustissimi honorifice condecorarunt: *Euripides* in *Oreste*: Ζηὸς γὰρ ὤσαν, Ζῆν αὖν ἄφθοτον χρεῶν, Κάστορ τε, Πολυδεύκη τ' ἐν αἰθέριος πτυχαῖς Σύνθακος ἔσσι ναυτίλοις σωτήριος· iterumque in extrema fabula: Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μαρτυροῦσα θαλάσσης· De *Helena* tamen contraria scrip-sit, notante *Scholiasta*, *Sosibius*: ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπέ-χεός ἐστι, κατὰ Εὐριπίδην σιτημαίνωται· ὁ μὲν τοι Σοσίβιος ἱμῶν οἶσται οὐκ ἐβροντῆς αὐτῇ ἐπιφαινέσθαι· etiam si de fausto Helenes nu-mine dubitaverit *Sosibius*, de *Castore* sal-tem et *Polluce* res est certissima: exinimum adscribam *Plutarchi* locum in *Lysandro*

pag. 439. ἦσαν δὲ τινες οἱ τοὺς Διοσκόρους ἐπὶ
 Δυσάνδρου πρὸς ἱκατέρωθεν, ὅτι τοῦ λιμένος ἐξέ-
 πλαι, πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἄτρα τοῖς οἰαζο-
 ἐπιλάμψαι λέγοντες: ut consent verba, et
 omnia rite cohaereant, vel post ἱκατέρωθεν
 addendum reor, εἶδεν, vel ultima sic refin-
 genda, ὡς ἄτρα τοῖς οἰαζο ἐπιλάμψαι ἔλγον·
 prius tamen facilitate sua magis arridet:
 hanc igitur ob causam in Castorum hono-
 rem Lysander Delphis consecravit χρυσοῦς
 ἀσίρας τῶν Διοσκύρων, auctore *Plutarcho*
 p. 343. quin etiam Pollucis Graecum no-
 men eo trahunt Grammatici, quoniam δι-
 κος, *dulcedinem* notat; nam et vitam duxit
 humano generi utilissimam, et in Deorum
 acceptus numerum suavisissimam jactatis ma-
 ri navigantibus salutem annunciare non de-
 dignatur: vide *Scholiastam Apollon. Rho-*
di ad lib. I. vs. 1037. et *Etymologum* in
 Ἀδινκίς. Similem Achillis benevolentiam ad
 insulam Achilleam memoriae mandavit *Ar-*
rian. Perip. Pont. Eux. Sed limitibus in-
 clusus augustis, eos tantum curabat, qui
 ad hanc appellebant Insulam, illisdemque
 praesens suum numen significabat indiculis,
 quibus ipsi Castores: non Indigua, quae
 ponantur, *Arriani* verba: οἱ δὲ καὶ ὑπαρ
 λέγουσιν φαῖναι σφισιν ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῃ
 τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλία, καθάπερ τοὺς Διοσκό-
 ρους· τοσόνδε μῦθον τῶν Διοσκύρων μῦθον ἔχων
 τὸν Ἀχιλλία, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς παι-
 ταχοῦ πλωιζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φα-
 νήτας σωτῆρες γίνονται, εἰ δὲ τοῖς πελάγεσιν ἤδη

τῇ

τῇ ἡσυχίᾳ. Alibi forte plura, ubi simul, cur hanc praecipue Dioscuris provinciam veteres assignatam voluerint, explicabitur: istiusmodi certe stellularum in morem ignes, per transstra navium oberrantes, haud mediocri gaudio nautarum animos pertentant, et maris ad austrum se componentis tranquillitatem praedicunt: causas horum naturales multi recentiorum enuclearunt, qua in re nos minime commorabimur.

P. 88. ἰδὼν ἰδὼν] Sanissima lectio et bene Graeca: e *Pausania* monstravit hanc similesque locutiones praestantissimus *Sylburgius*, in eruditissima illa ad Lectorem praefatione: usurparunt etiam LXX. Interpretes *Exod.* III, 7. ἰδὼν ἰδὼν τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου quae a *Stephano* repetuntur *Actor.* VII, 34. in hac autem scribendi formula lapsi sunt Viri doctissimi, *Pfochenius Diatr.* §. 52. quod Hebraeae phrasos aemulationem negaret, et *Catakerus* de N. T. *Sylo* c. IX. quod *Pfochenio* adversarius insolens hoc esse Graecis loquendi genus confirmaret, et *Lucianus* loci vim frustraneo conatu eludere niteretur: etsi enim phrasidis quaedam native Graeca sit, a LXX. tamen et N. T. scriptoribus adhibita ad locutionem Hebraeam accurate exprimendam aliam utique induit formam: quare prudenter *Sylburgium* scripsisse iudico: cuiusmodi phrasides occurrunt etiam in sacris literis ex Hebraica consuetudine pestae. De polypo legatur *Theophrast.* de *Color.*

lor. *Aelian.* H. A. pluribus in locis, et V. H. lib. I. c. I. *Basilius* et *Eustath.* in *Hexaem.* ad quem posteriorem multa congescit *Leo Allatius.*

P. 89. *Ἐπιτίξαιτο*] *Praelegit:* rarissimū usus significatio, quam observandam moneo: in historia parili *Antoninus Liberalis* c. I. scripsit: ἡ δὲ ἀνέλιτο, καὶ ἀνέγνω. Sic tamen et *Eunapium* adhibuisse censeo in extrema *Libanii* vita: καὶ ὁ τοῦν ἔχων ἀναλιγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται. quamquam aliter *Interpres* ceperit; et *Callimachum Epigram.* XXIV. Πλάττωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλιξάμενος. Paulo post, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῦθον ἡξιουν malim quam αὐτῆς. Jurgia Deorum asperissima nisi sedasset Jupiter, res ad manus venisset, quod ita *Lucianus:* καὶ εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς διέστηεν αὐτὸς etc. veram agnovisse *Lectionem* videtur *Benedictus:* ἀεὶ νῆστι *Jupiter* ipsas *diremisset:* αὐτὰς. alias enim potius scripsisset, εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς διέστηεν: neque decorum est, *διέστηεν* suo casu carere.

P. 92. *ἀπειλήπτο*] Sic tres quatuorve, quas oculis usurpavi, editiones: vitiose tamen: quis enim auribus defaecatis et Graecae puritati assuetis toleret ἀπολαμβάνειν τῶν κεράτων? nam nativa locutio est ἐπιλαμβάνειν τῶν κεράτων: ut in *Navigio* τῶν κροιάκων ἐπιληγμένοι: καλαῶδιον ἐπιλαβεῖσθαι apud *Max. Tyrium* Serm. V. et φιλοσοφίας ἐπιλαμβανόμενοι, *Philosophiae studiosi* Serm. XXXI. *Artapanus* de *Judaeorum Rebus*
 **** 2 apud

apud *Euseb. Praepar. Evang.* lib. IX. Τὸν δὲ Μάυσον ἐν ἱερί ράβδον ἐκβαλόντα ὄφιν ποιῆσαι· πτοηθῆναι δὲ πάντων ἐπιλαβόμενον τῆς οἰρᾶς ἀναλίσθαι καὶ πάλιν ράβδον ποιῆσαι· Igitur hoc etiam loco scribe ἐπέληπτο.

P. 94. Εὐτριπῇ] Ante legebatur εὐτριπῇ· quae lectio sane parum erat εὐτριπής· nos Grævio MSS. probanti sumus obsecuti, et meliorem unius literulae mutatione lectionem *Luciano* redonavimus. Occurrit equidem in *Aeschylæ Choëphoris* ἐπικουρία εὐτριπτος, auxilium paratum, et ornate instructum: sed hoc damnatum a Codicibus scripturam nullo modo confirmat: cognosce potius haec exempla aptissimos restitutae lectionis tibicines: *Lucian.* in *Cataplo*· *Εἰς*, ὁ Κλωθεῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῶν πάλαι εὐτριπής. *Aeschines* in illa multo facetissima epistola X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτριπής· *Dionysius Halicarnassensis* *Antiq. Rom.* lib. IV. c. 72. πρὶν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εὐτριπῇ γινώσθαι· *Hesych.* Εὐτριπῇ, ὑπομασώειον· Hinc εὐτριπίζειν, apparare apud *Aristoph.* Pl. vs. 626. alibique frequentissime.

P. 95. ἐγκαυμάται] Dubitabilis est hujus lectionis bonitas: nam superius p. 70. εἴτε σὺν τὰ ἐγκαυμάτα ἰσάμην legebamus: breviter inquiram, utrum anteponendum videatur. Ἐγκαυμάτα notae vocantur igne signatae et iniustae ἀπὸ τοῦ ἐγκαίεσθαι, unde ἐγκαυμάτιος, iniustus in *Glossis*: et μέλλει ἐγκαύειν μιλαίμην τὴν χάριξιν apud *Nonnum*

Συναγ. Ἰσορ. ad Steht. II. Gregorii 15.
Noster Cataph. p. 44. καὶ τοί, τί τοῦτο;
ἔχον μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἱγναυμάτων, οὐκ οἶδα
δὲ ὅπως ἐξαλέλκται, μᾶλλον δὲ ἐκπέκοπται.
Insignia cognoscis literati servi, quae vaser
ille exciderat, ne conspicuas dedecoris no-
tas corpore praeferret. Legenda, quae
hac de re eruditissime scripsit Rhodius ad
Scribonium Largum. Eunapius in Aedeseo
hos vocat ἀνδραποδῶν διδουλεύοντα παῖδας,
καὶ μάστιγι καταδιδασκασμένα, καὶ τὰς τῆς
μοχθηρίας ἄντας ἐν τοῖς εἰδύλοις φέροντα.
apud Platonem in Timaeo p. 1045. ὥς οἱ εἶν
ἱγναύματα μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἱμνοῖά
μοι γίγνται quibus ad κρησγραφίαν seu ἱγναυ-
τικὴν Philosophum respexisse duco: Chalci-
sius interpretatione liberiore mentem Au-
ctoris sui expressisse fuit contentus: Fors
etiam quod studiosa senis et assidua relatio
meracam quandam et inobsoletam impres-
serit animo notam: simili modo τρυσιπτικὸν
exponit Etymologus, ἱγναύματα ἵππου γιγγρα-
κένος ἐπὶ τῆς γιγγραφῆς, quod propterea πύρρος
χάμαγμα non inconcinne vocat Anacreon
Od. 55. Tandem Scholiastes nostri Luciani
ad Lexiphantis ista: καὶ ὅτι καύματα ἢ
haec adnotat: τοῖσι τὰ ἀπὸ τοῦ κρύου γινόμενα
καὶ ἱγναύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. rectis-
sime scripsit, et ex medicorum consuetudi-
ne, qui solent ἱγναύματα nominare signa,
quae frigus penetrabile corporibus humanis
imprescit, quamquam Luciano nihil faciat.
At vero ab istis ἱγναύμασι multum distant

ἱγκαύματα • bonis avibus illa vox in *Pollucem* reducta est lib. VII, 110. et X. 110. ubi opportuno *Diodori* exemplo ostendi significare *cremia*, seu *ligna arida*, quae focis imponuntur: quapropter vitii non expertem suspicor *Poliucem* meum VI. 91. τὰ δὲ ἱγκαύματα εὐσάνα non tamen me praeterit, et in *Hesychio* sic vulgatum: Εὐσάνα etc. τὰ ἱγκαύματα • melius utriusque integritati consultum arbitror, si refingas ἱγκαύματα • discernant oculatiores, num rem acu tetigerim. Ex his satis liquet, et memorem me ducere in priore dialogo lectionem ἱγκαύματα, eandemque hic etiam reduci malle, quoniam ἱγκαυμάτων ea nunquam est notio, quae huic *Luciani* loco possit convenire.

P. 98. Πιτόμνος.] Vide *Graevium* ad *Soc. Sec.* p. 751. In prima Tritonis narratione Ἡ Ἀθηναῖα μὴ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα etc. ἡ Ἀθηναῖα δὲ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποκιβεύσης • non bene digestus orationis nexus deprehenditur, quae Graecis ἀνακολουθία • dixi supra.

Ad *Timonem* accedimus, quod ego nobilissimum *Luciani* scriptum juxta cum eruditissimis hominibus admīror et permagni facio: quid enim eo purius est, et ad veterem eloquentiae formulam magis compositum? quid itidem argutius habes, et ingeniosius? nam certe lectoris harum elegantiarum non expertis mentem inexpectata voluptate perfundit. In hanc itaque curam incubuerunt doctissimi viri, ut mellitissimum hoc ingenio.

nil.

nii Lucianei monumentum expolirent atque illustrarent: neque adeo sua laude fraudanda est *Tanaquilli Fabri*, hominis elegantis, opera, quam in hoc Luciani scripto utiliter collocavit: hunc non passibus aequis et longo satis intervallo sequitur *Lambertus Barlaeus*, ejus in *Timonem* labores diligentiae gloriam certe et propeasi in literarum animi merentur: ego post alios lineam in hac tabula ducere constitui, et fors operae fecisse pretium videbor, si accuratius quaedam ex *Aristophanis* fabula *Pluto* loca monstravero, quae sibi proposuit imitanda *Lucianus*; non enim inde scripti praecipuum tantummodo argumentum, verum etiam locutiones nonnullas et sententias desumfit. Sed post *Tanaquillum Fabrum* restant, quae de *Timone* praedicamus: neque enim tanto nos hunc hominem odio, quanto ille genus omne humanum, prosequimur, vel propter hunc solum *Luciani* nostri libellum: nam hos ejus mores insicetos et ab hominum congressibus abhorrentes male nritur excusare *Faber*. Sane *Platonis Epistolae* a *Leone Allatio* publicatae, sophistica potius sententiarum ludibria, quam nativam principis philosophi gravitatem, spirant: contra stat veterum auctoritas, sine qua nihil in hujusmodi rebus licet: *Aristophanes* in *Lysistrata* p. 887. ingenium *Timonis* inhumanum sale Comico defricat, et in *Avibus* deorum hominumque osorem vocat *καλαπὸρ Τίμωνια*, nerrum *Timonem*: quae

* * * *

pro-

propter et merito *μισάνθρωπος* cognomen ipsum adhaesit: *Cicero Tuscul. Quaest. lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui μισάνθρωπος appellatur. Idemque obscurius de Amicitia §. 87. Quin etiam si quis ea asperitate est, et immanitate naturae, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus etc. Plinius H. N. lib. VII. c. 19. ubi aequabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quandam torvitatemque naturae duram et inflexibilem, affectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiae Timonem connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani evectum: hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insanientis potius sapientiae, siquidem illa sit sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e *Diogene in Timonis Philasfi Vita*, sed alieno ibi loco positam, quae breviter ingenium huius *Misanthropi* complectitur, excerpam: Εἶπον δὲ καὶ ἄλλοι Τίμων, ὁ μισάνθρωπος, ὁ δ' αὖν φιλόσοφος, καὶ φιλόκομος, ὃ σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων, αἷς καὶ Ἀντίχοιός φησι· λόγος γοῦν εἶπαι Ἡρώνυμον τὸν Περιπατητικὸν ἐκ αὐτοῦ, αἷς παρὰ τοῖς Σκύθαις καὶ οἱ Φρύγιοι τοξεύουσι καὶ οἱ Δάκοι, οὕτω τῷ φιλοσόφῳ οἱ μὲν Δάκοι θηρῶσι τοὺς μαθητὰς, οἱ δὲ Φρύγιοι, καθάπερ καὶ ὁ Τίμων· alieno dixi loco positam, quoniam ex more *Diogenis* ad
fi.*

finem erat rejicienda: ut enim nunc ex narrationem de Timone Philiasio non bene interruptit et conturbat: sed observa mihi, Timonem nostrum fuisse φιλέκην: id nimirum ad *Lucianum* facit, qui illum inducit agrum sarcule versantem: ne vero non de Timonis natura credat Lector, res erit ipsa testimonio, quam e Plutarcho satis ridiculam commemorabo. Cum processisset aliquando noster homo in Atheniensium concionem, omnium animos rei novitate perculos ad se convertit, magnamque sui expectationem concitavit: ille vero ad attentos Athenienses haec dixisse fertur: area mihi parva est, in qua domum erigere decrevi: in hac ficus enata multorum suspendiis est nobilitata: non possum itaque non, quin publice significem, si quem Atheniensium vitae ceperit taedium, meum velle rogatum, ut ex hac felici arbore se suspendat, antequam excindatur: et quis post haec certius asperitatis morum ejus argumentum desideret? hunc autem rigorem ex injuriis amicorum videtur contraxisse, quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem praecipitavit, ut summam vitae beatitudinem in universi generis humani odio definiret: μή τις ἰδὼς μὴδὲν τρέποι ὑδαίμονα εἶναι γαστέρα, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους, ut scribit *Pausanias*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historiae veritate accepit: indicio *Plutarchus*

est in *Antonio*, quem et ipsum refert hominum evitasse congressus, καὶ τὸν Τίμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζηλοῦν βίον ἱφασκεν, ὡς δὴ πεπονθὼς ὁμοία· καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαριστηθεὶς, διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστῶν καὶ δυσχεραίνειν. Meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate concione deductum sic alloquutus fuit: Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando malum conciliabis. Cum quo solebat, solus erat Apemantus, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque Apemantus, Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit Timon, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit Hieronymus Peripateticus, Timonem discipulos fugientem captasse, cui nihil aequae fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vitam cognoscis sentam et morum torvitate horridam; jam nunc quis viri fuerit obitus, enarrare juvat: ceciderat bonus ille de pyro sylvestri, et, cum crure fracto medici curaturam abnueret, computruit, atque adeo squalidam vitam indecora morte finivit. *Suidas* hoc e *Neanthe* refert in Ἀπόρρηξ et Τίμων· ἀπὸ ἀχράδος πισόντα. Sed vetus ad *Aristophanis Lyssistratam* Commentator, quem eruditorum hominum oculis concredet singulare Musarum decus *Lud. Kustelii*, ἀπὸ χαράδος habet; quod mihi minus pro-

probum videtur et conveniens. Sepulchrum Timonis a reliqua terra maris impetus avulsit, ne non vitae notas ipsum repraesentaret monumentum. Memorabile est, quod in *Pausania* reperio lib. K. cap. 30. Κατὰ τοῦτο τῆς χώρας (prope Academiam) φύντας πόργος Τίμωνος, etc. itaque Lucianum laudo, qui rei verae confictam eleganter subtexuit: αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαι πριάμνος τὴν ἰσχυρὰν πυργίον οἰκοδομήσῃ ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ. nam de insperata thesauri inventione neminem habet auctorem, vel saltem nullum invent, id qui memoriae mandarit: quamquam me non praetereat, Commentatorem Horatianum illud divitis istius exemplum, qui, dum populus ipsum sibilabat, sibi plauderat domi, ad Timonem Atheniensem referre: neque de nihilo est, quod scribit in extremo *Timone*: ὥστ' ἐν τῇ οὐκ ἐπὶ τῇ πέτρῃ ταύτῃ ἀνελθόν. etenim illa regio maxime saxosa erat, et collibus aspera, ut ex *Pausania* liquet. Denique memoriam hujus viri Epigrammatist aeternarunt poëtae: inter alia, quae in *Anthologia* reperiuntur, hoc *Callimachi* est.

Τίμων, (οὐ γὰρ ἔτ' ἔστι) τί τοι, φάος ἢ σκότος ἰχθύων;

Τὸ σκότος, ὅμειν γὰρ πλείων ἐν αἰθρῇ.

Vide *Callimachi Epigrammata* per *Ricchi Bentlejum* fidus eruditionis nobilissimum collecta.

P. 99. Ὡ Ζεῦ Ὀλίμ'] Multa vides in vultuum dedecus cognomina Jovis cumolata, quibus quasi tibicimibus et fulturis ruinam ide-

dicantes versus sustineant: eadem illa et alt-
quanto etiam plura studiose collegit et apte
explicuit *Dio Chrysostomus de Dei cognitione* p. 216. Jupiter nimirum πάσης ἐπαύριμος
ἢ φύσεώς τε καὶ τέχης, ἅτε πάντων αὐτὸς κί-
πτος ὢν, tam varia nactus fuit a diversis mu-
neribus, quae obire putabatur, nomina,
ut docet *Aristoteles*, aut quicumque alius,
certe vetus scriptor *de Mundo* c. 7. Εἰς δὲ
ὃν πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πά-
σι πᾶσι, ἅπερ αὐτὸς νοχμοῖ· lege cetera:
plura dabit *Cornutus de Natura Deorum*,
Scholiastes Euripid. in Hecub. vl. 345. et
Pollux lib. I. c. 1. cui ad verbum fere con-
veniunt, quae scribit *Sophocli. Commentator*
in *Ajac. Flagell.* vs. 492. Potuerat itaque
et Jovem ostendisse πολυώνυμον. Illustrisf.
Spanhemius ad *Callim. H. in Dian.* vs. 7:
ubi hunc *Luciani* locum tangit. Quae ve-
ro *Noster* in ignominiam convertit Poëta-
rum, ex iis ipsis cumulum meritis eorum
laudibus adstruit *Dio Chrysostomus* dicta
Orat. pag. 213. qui locus in paucis exi-
mius ab omnibus rei poëticae amantibus
cognosci debet et considerari.

[*Ἐμβρόντητοι*] Poëticum illum furorem,
quem insaniam, et non ingratum placentis
stultitiae colorem, Zoili denominare consue-
verant, sugillat hoc nomine *Lucianus*: *Ἐμ-
βρόντητος* enim apud *Hesychium*, παραπεί-
πληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος· iterum:
Ἐμβρόντητος, ἰσίοι γνώματος, μωρανθήτης·
Ἐμβρόντητος, ἐμολότητος· apud *Suidam*
Ἐμολότητος

παλαιος γινόμενος· ματαίον enim γίνεσθαι re-
centiores sapissime dicunt, quem repenti-
no calu obstupidum animi corporisque vi-
res deseruerunt. Hinc non vane suspicor,
labem in *Hesychio* haesisse, ubi scribit: Ἐμ-
βροτταμίνας, ἀκίσθητες, ἐμβρόντητος· quid
enim facilius animadvertas, quam refici de-
bere, ἐμβροτταμίνας· quam enim alterum
illud originem habeat? nam brutum judica-
bo, ad id vocabuli qui confugerit. Proprie
posuit *Philostratus* lib. III. de Vita A. T.
ἐμβροτταίντας, δι' αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν σοφῶν, πιστῶν
ἄλλοι ἄλλως· eos autem a sapientibus ful-
mine tactos omnes vulgo cecidisse: scilicet
ex hoc praeter alia loco pyrri pulveris
usum, bellicorumque tormentorum, jam
olim in India fuisse notum quidam conten-
dunt. Vide et *Polluc.* I. 118. Venuste
transtulit *Achilles Tatius* lib. III. p. 191.
μάτρον γὰρ οὐκ ἔχον τὸ κακὸν ἐμβρόντησί με·
immoderatum enim malum me reddidit at-
tonitum: id enim in *Glossis* Graeci vocabu-
li est interpretamentum: *Adamantius* de
immobilibus oculis tractans, εἰ μὴν ἀχρότε-
ροι, inquit, ἐμβροττήτους σημαίνουσι· com-
mode declarat *Polemo* in eadem re: εἰ δὲ
ἀχρότεροι, μαυνοὺς ἄνδρας σημαίνουσι· insa-
nientes igitur stupidos voluit *Adamantius*·
Hesychium e scena detulisse censeo facetum
illud βρόντημα pro ἐμβρόντητος·

P. 100. Ἐξ τοῦ πατάγου] Nihil hic im-
perfectum, ut *Barlaeus* putabat, modo
veritas, excepto nominum strepitu: quae

locutio illum fugiebat. Ab eodem paulo ante *Propertii* versiculus prave est adhibitus; *positas fulcra ruinas*. praeterquam enim quod ibi legendum docuerit *pruinās* elegantissimus *Broekhuysius*, aliam ibi longe notionem habet *fulcra*, ut ex eruditissimi hominis commentario discas. Sed viri illius errores non paucos praeterire constitui.

Τοῦ τραύματος.] Immerito lites huic scripturae moverunt doctissimi Viri, quibus inepte de fulmine dici τραῦμα videbatur: seorsum ab his sentio propter hunc *Euripidis* versiculum: Πολλοὺς δὲ βροτῆς τραῦμα ζῆαιμοι ὄλσι· elegantissime profecto: conservavit *Theon Smyrnaeus* Περὶ Μουσικῆς cap. 2. Hinc emaculabis itaque *Plutarchum* *Sympos.* IV. c. 2. ubi editum est πνῦμα ζῆαιμοι, quod omni Venere caret: neque enim recte δὲ βροτῇ πνῦμα dicatur, nec rite jungas cum ζῆαιμοι· admonuit me stator eruditionis verae ac vindex *Lud. Kusterus*. In hac autem tota Jovianum fulminum irrisione ante oculos habuit *Noster* haec *Aristophanis* in *Pluto* vs. 124. Οἷον γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυρανίδα, καὶ τοὺς κεραικοὺς ἀχέουσιν τριβέλου· Haec vero μόνον δὲ ποῦτο εἶναι etc. ad Iovis pertinere contemptores extra controversiam meo arbitrio esse debet.

Ἀπίθανος ὢν etc.] Inexpectata meis auribus accidebat haec locutio: quapropter nescio quid meditabar; ὅτι πάντες τοὶ ἀπίθανοι, ὥς πρὸς ὅσον etc. quod molle est et bene
Graec

Graecum. Salmoneum et Tantalum pro hominibus posuit impiis et Deos oppugnantibus *Herach*. Vit. Hom. p. 408. Adde *Hadr. Junium*, virum laudabilem, Cent. 1. Ad. 1.

[Υπὸ μανδραγόρα] *Leo Allatius* ad *Hexaem. Eustath.* p. 57. ὑπὸ μανδραγόρου quod ego potius probo, cum et vetustae quaedam editiones id agnoscant, et *Stephanus Schediasm.* lib. IV. cap. 6. comprobet; animus ad *Palmerii* notata non est advertendus: vim mandragorae somnificam multis illustravit eruditionis non spernendae Graecus d. l. *Hesychius*, Μανδραγόρας, αἶδος βοτάνης αἰνικόν καὶ ὑπνωτικόν· scribe ὑπνωτικός· nam sic alibi: Ὑπνωτικόν, ὁ μανδραγόρας· et *Suidas* ὑπνωτικός κάρπος· alterum me sollicitat αἰνικόν· neque enim perplacet *Saplingii* conjectura μαλίκον· ψυκτικόν approbarem, nisi nimis a literis recederet; talem enim mandragorae potestatem *Galenus*, *Paulus Aegineta*, aliique assignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum assumeretur, teste *Theophrasto*: alii perscrubunt: huc spectat nobile Caesaris facinus, quod *Polyaenus* narrat *Stratag.* lib. VIII. illum omnes interemisisse, qui se ceperant, latrones, vino mandragora mixto inebriatos et in somnum delapsos: dissentiant in hac historia *Suetonius*, *Plutarchus*, aliique, quos loci non est examinare. *Eximie Noster Adv. Ind.* p. 554. Ἀλλ' ὁ καταπύγων, οἷον τοσούτοι μανδραγόρας κατὰ περὶ αὐτοῦ καὶ τούτων μὴ ἔκοντι, ἐκείνους

δι μὴ εἶδιναι, οἷος μὲν σου ὁ μισθὸς ἡμέραν βίης
 etc. *sed tantam in eo, effeminate, ingenii
 torpedinem esse putas: non aliter usurpasse
 censeo innominatum Auctorem apud Sui-*
dam: καὶ φαίνεται πολὺν μαιδραγόραν ἐκπε-
κῆς: quae ex Demosthene et Xenophonte ap-
allis adducta, non recoquo.

P. 101. *κοσκινηδόν*] Reperis hoc apud
Suidam et *πιτρηδόν*, *σπηρδόν* apud *Hesychium*:
 praeceptum autem et abruptum vocum illarum
 sonitus artificiosam quandam rerum, quas
 exprimunt, imitationem in auribus effor-
 mat: *Philo Judaeus* adversus *Flaccum* pari
 orationem colore variavit: *παντευχία σπηρ-*
δόν προεκκομίζοντο etc. *συνδεδυμέναι δολάται*
φορμηδόν etc. *αἱ τοιχιδόν ὑπὸ μίαν ὄψιν.*

Φορτικῶς] Nimis acute *Faber* de vilitate
 vocis *ῥαγδαῖος* notanda cogitasse *Lucianum*
 putabat: quid existimem paucis dabo: poë-
 tarum ridiculam antea verborum obiter
 irrisisse *Nostrum*, nemo dubitabit: hic ver-
 ba sunt Tragica et grande sonantia: praete-
 rea horridum quid et incomum in istis *κο-*
ταμὸς ἐκάστῃ ζαγῶν accedo igitur ad Eru-
 ditissimi *Jensii* sententiam haec e Tragico
 quodam antiquo desumpta suspicantis, cujus
 in fabulis, ut conjecto, numerosis vocibus
 insulsus suberat sensus: hinc jure vi-
 deor inferre, *φορτικῶς παρ' ὑπόνοιας* Comicis
 oppido familiarem poni pro *ποιητικῶς* vel
παιγνικῶς, et *Lucianum* simul ineptum illius
 poëtae sensum perscrinxisse.

Ἐν ἀκαρπῇ χρόνῳ] Est in *Aristophanis Plutō* vs. 244. *Noster* p. 113.

Εἰς ἰσοί τι ἀρχαῖον] Simulatam illam in obeundis sacris religionem saepe designat *Pluto*: vide lib. II. de Rep. ubi multa his affinia.

Ἀνακῦσαι τοὺς κύνες] Somniat *Barkens* de canibus εἰκονοῖς: scilicet illum hominem latuit antiquos adhibuisse canes ad templorum custodiam: hac nimirum tutela ipse Deorum vigilacissimus indigebat: belle facit ad *Lucianum* historiola non inficeta de cane, cujus utilem vigilantiam publicis honoribus Athenienses condecorarunt, in *Aeliano* de *Animal.* lib. VII. c. 13. quam ibi cognosce: Idem canes Vulcano sacros in ejus templo victitasse refert lib. X. c. 2. *Philostratus* etiam canes ad valvas templi Dictynnae in Creta invigilasse narrat de V. A. T. lib. VIII. cap. 12. De canibus, qui Scipioni in Capitolium ingredienti nunquam allatarunt, memorat *Gell.* N. A. VII, 1. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thesmophor.* vs. 248. Ἰδὼν ὅδῃ, ὃ γίτοικς

P. 102. Πόσοι φαίνοιντο] Operae est *Libanum* audire scribentem T. II. p. 391. αἱ δ' εἴποντο πᾶσιν ἀμαρτήμασι δίκαι, σφιδρα ἂν ἐλίγοι ἢ τὸ σωζόμενον ὅστις οὖν ἐκείναι βούλονται θεοῖς, ἀφ' αἷς τιμωρίαις χαιρέτω μᾶλλον ἢ λαμβάνων. Est itaque cum tardus ad vin-

di-

dictam Jupiter iracunda ponit fulmina.

Πᾶσι τοῖς δευτέροις] Colorem duxit *Neser* ex *Aristophane* Pl. vf. 830. quae si conferre neglexeris, minus perspectam habebis horum omnium elegantiam. Mileret me sane Timonis, quem, effusis culpanda liberalitate divitiis, omnes noti atque amici deferuerunt, ut purpura Terentiana panniculos meos exornem.

: Δυσάντητοι καὶ ἀποτρόπαιοι] Quarundam venustate locutionum captus *Lucianus*, easdem scriptis saepius inseruit: adverte veros *Eunuch.* p. 978. δυσειώμενον τι ἀποφαίνων καὶ δυσάντητον θάνατον, εἴ τις ἴσθαι ἐξίαν ἐκ τῆς οἰκίας ἴδωι τοιοῦτον τινά. *Pseudol.* p. 590. ἐκπρίπτεσθαι τὸ δυσάντητον θάνατον. Proprie dixit ἀείρων (ὁδόν) ἐκπρίπτεσθαι inde deductum ἐκπρίπτεσθαι τινά, *fugere alicujus et abominandi conspectum*: *Aristoph.* Pl. Οἱ δ' ἐκπρίπτεται κ' οὐκ ἐδόκειν ὁρᾶν μ' ἔτι. *Philo Judaeus*: παρβέναι δὲ αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὄψεις καὶ τῶν αἰκιστάτων ἐκπρίπτεσθαι.

P. 103. ἀναπρίπισαι τὸν κερματὸν] Bona de hoc verbo Interpretumque errore notavit *Doctiss. Lamb. Bos Observ. Crit.* cap. 8. Dixi quoque ad *Pollucem* X. 94. Concinne solent alio transferre Scriptores Graeci: *Stasius* Cypriorum Auctor: Ζεὺς δ' εἰδὼν ἄλλοις καὶ ἐν πυκναῖς περριδεσσι Σύνετο καὶ φέσαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν, Πρίσαι πολέμων μεγάλην ἔριν Ἰλικκοῖο. *Δήμοι* ἀναπρίπτει inter alia *Pollux* habet: *populi animos inflammare* dicas cum *Livio*: parum ab-

est illud *Plutarchi* in *Demosth.* αἱ δὲ πα-
λαις, πάλιν τοῦ Δημοσθένους ἀναρρίπτοντες αὐ-
τάς, συνίστατο. et *Theopompus* apud *eun-*
dem: ἡ δὲ τοῦ ῥήτορος δαίμων ἐκρίπτευσεν τὸν
θυμὸν αὐτῶν, καὶ διακαίουςα τὴν φιλοθυμίαν.
Detestabile *Ephesi* *Pythagorae* vitium *scite-*
culpat Bato apud *Suidam*: διαβολαῖς ταῖς
εἰς πλησίον ἐκρίπτεσθαι κοφύτατος ἢ. *Tzet-*
zes ad *Hesiod.* v. 226. ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς
ἀναρρίπτονται πόλεμοι. sic veruſſae: namque
improbo φέροι, quod *Daniel Heinfius* ex-
pressit. Mox *Αἴτη* restitui; de qua emen-
datione, ne quid scrupuli superſit, vide
p. 110. ubi *Cyclopes* ex *Aetna* *Jupiter* ad-
vocari jubet ad reficiendum fulmen; et p.
121. haec sunt discedentis *Mercurii* verba:
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην εἰς οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.
Postea deprehendi convenire mihi cum *Fa-*
bro, quod laetor, quanquam ille haec ra-
tionum momenta non attulerit.

Ἐπίτριψις] *Perdidit*: frequens in *Ari-*
stoph. fabula *Pluto*: ut, v. 120, 351, 1120
et alibi. *Noster.* n. 169. et *adversus Indoct.*
αἰμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντας σι. Sic
etiam in *Pseudol.* p. 600. et *Fugit.* p. 800.

Εὐήθεια] *Mores* nimium simplices et fa-
ciles hominem aliorum ludibrium faciunt
et risum; degeneravit itaque vocabulum hoc
in *stultitiae* significationem: senties apud
Palaephlatum: rara est et observanda no-
tio, cum ἰσους εὐήθεις *Hippocrates* vocat τὰς
εὐτρίπτους, qui facile mutantur, nec medi-
ci curam longa pertinacia detrectant: do-
cuit.

cuit *Galenus* in librum περὶ διαίτης ὁρίων. Idem tamen Ἰπποκρ. β in *Prognost.* quem locum forte totum *Barlaeus* non inspexerat, in bonam quoque partem hoc nomen sumi ostendit prolatis e *Dinarcho*, *Demosthene*, et *Platone* exemplis. Hos semulatus *Theon Smyrnaeus* cap. 1. scripsit: ὅς τις μῖστος, ἀνὴρ αὐτὸς μυστικός ὁ κυρίως εὐνόης. Non vacat similia describere plura e *Platone*. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακοτροπήν et τὸ εὐνόης, εὐ τὸ γυναικῶν πλείστον μετὰ χυμῷ, ut contraria et adversis frontibus pugnantia ponit: docte *Scholias*tes: τὸ ἀπλεῶν, τὸ ἀπόνηρον. συμπλήνεται τὸ εὐνόης, ἐπὶ καλοῦ. haec ipsa *Thucydidis* verba voluit *Suidas* in Εὐνόης.

P. 104. Τῶσαῦτα μυσία] Verissima est illa lectio, quam e MSS. Reg. *Tanaq. Fabricer* reduxit; neque hac emendatione careere debuit *Timon Lucianus*: opera vero danda est, ut clare liqueat barbaram esse locutionem, et e Graecarum numero delendam, τῶσαῦτα πιστάτα ταύροι καὶ αἰγῶν, quoniam aliter eruditissimis viris persuasum video: nam inepte profecto *Interpres* tot pinguis-
simos tauros et capras, cujus imperitiam superavit *Barlaeus*, cum αἰγῶν πιστάτα *Arsicam* esse constructionem affirmat, pro αἰγῶναι πιστάτας. vellem equidem, ille dignum habuisset testimoniis auctorum istam loquendi formulam probare. Sed eamus in rem praesentem: vel significabit haec locutio tot partes taurorum pinguis-
simas, vel, quod arbitrati sunt, tot tauros pinguis-
simas:

πος: utrumque ab ingenio linguae Graecae
 alienum est: de primo, quis aliquanto na-
 tior ferat hanc phrasin, τοσαῦτα πióτατα
 ταύρων θύειν? τοσούτος enim nunquam adjec-
 tivis simpliciter adjungitur, sed nomina sub-
 stantiva desiderat expressa, quod puto nul-
 lis contrariis posse debilitari exemplis.
 Quoad alterum, Graeci sane non dicerent
 τὰ πióτατα τῶν ταύρων, sed οἱ πióτατοι τῶν
 ταύρων: quo loquendi usu potissimum utun-
 tur, cum res aliqua potest in varias sepa-
 rari species: sic *Isocrates* οἱ σπουδαῖοι τῶν
 γούριον. *Sextus Empiricus*, οἱ μεγαλοφυῆς
 τῶν ἀνθρώπων lib. I. c. 6. reperiuntur enim
 et inhonesti parentes, et homines animi at-
 que eruditionis expertes: est itaque, ac si
 dicas, illi ex parentibus, qui honesti sunt
 et boni: scio tamen non ubique eodem va-
 lere modo hunc comparisonis respectum:
 sic enim in prooemio *Thucydides*: καὶ τὸν
 πλεῖστον τοῦ βίου ἐκείθεν ἐποιεῦντο. apposite
Scholias: Θουκυδίδης, καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ
 χρόνου. nimirum hanc locutionem *Thucydi-
 des* familiarem notat, qui et alibi dixerit τὸ
 πλεῖστον τοῦ χρόνου pro πλεῖστον χρόναι. minus
 itaque recte *Valla*: maximam victus por-
 tem: concordat illud *Herodoti* in *Chione*:
 τοῦτον τὸν Ἀρίονα λέγουσι τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου
 διατρίβοντα παρὰ Περιάνδρῳ. illum memorans
Arionem longinquum contrivisse tempus
 apud *Periandrum*: et *Aristophantis* in *Eip.*
 vs. 166 Καίπιφορήσεις τῆς γῆς πολλῇ. hujus
 rei ignoratio in errorem dedit *Henr. Ste-
 pha*

phatum: de Tiberio Caesare tradit Zof-
 mus: Τιβήριος, ὁ παρὰ τούτου (Ὁκταβιανοῦ)
 διαδεξάμενος τὴν ἀρχὴν εἰς ἰσχάτην ὁμότητος ἐκ-
 τραπεῖς etc. Scribe, inquit Stephanus, ἰσχα-
 τοι ὁμότητος vel ἰσχάτη ὁμότητα· non in-
 tellexit, quod pace viri magni dixerō,
 Graecam phrasin, eamque in Zosimo fre-
 quentem; nam et alibi apud eum ἰσχατος
 κωδίκου, et ἀρετῆς καλλίστη· Paria sunt apud
 Aristeam de LXX. Interpretibus: αἱ τοὺς
 ἀγνοοῦς τῶν ἀνθρώπων ἐπιεικίστηρον νοθεύουσιν·
 Epicurum Ep. ad Herodotum: ἵνα παρ' ἐκά-
 στους τῶν κακῶν ἐν τοῖς κυριωτάτοις βοηθεῖν αὐ-
 τοῖς δύνανται· Sextum Empir. Pyrrh. Hy-
 pot. lib. I. c. 14. καὶ γὰρ κατακαίζουσιν τῶν
 Δουγματικῶν τιτυφωμένων καὶ περιουτολογούντων
 οὐκ ἀποδοκιμαζομένων μετὰ τοὺς πρακτικούς τῶν
 λόγων· alia contulit et proba Doctissimus
 Jensus Lect. Luc. lib. III. cap. 14. Ne-
 que hunc scribendi nitorem repudiaverunt
 Romani: in Tertulliani Pallio novum vi-
 sū et endromidis solocem legimus. Vide
 Salmass. p. 311.

«P. 105. Ἐπιβυστάμενοι] Vide me ad Poll.
 X. 172. Hesych. Βύσι, καμύσι, φράσσει τὰ
 ὄντα· Noster in Gall. ὑπανόχεια περιβύσιον.

Ἀφρονες ἐπιτρέπονται] Zenoῖς debito sibi loco
 positum est: crebro enim de futili quadam
 loquacitate usurpant: Dio Chrysost. ad Alex.
 p. 363. de Cynicis: οὗτοι δὲ ἐν τε τριόδοις καὶ
 θυμωτοῖς καὶ πυλῶσι ἱερῶν ἀγείρουσι παιδάριον
 καὶ ἰατρίαν, καὶ τοιοῦτοι ὄχλον σκάμματα καὶ
 πολλὰν σπάρμολογίαν ἐπιτρέποντες καὶ τὰς ἀγο-
 ραίας

ραῖους ταύτας ἀποκρίσει· *Philo in Flaccum*·
 χλευάζοντες τὸν βασιλέα καὶ σκώμματα συνί-
 ροντες· *Vide Nostrum p. 2. Revivisc. p. 400.*
 Συνείρετε τὴν κατηγορίαν καὶ διελίγχετε· *et Gall.*
P. 244.

P. 106. Mercurii personam ex *Aristo-*
phanis Pluto desumpsisse *Nostrum* liquet·
 prae ceteris conferenda moneo, quae le-
 guntur *Act. V. sc. 1.* Ἀντίνα μάλα in *Pl.*
vf. 432.

[Δικράνοις ἰζηῶσι] *Vide Scaliger. ad Fest.*
in Furcilles, ubi verba quaedam *Cedreni*
 adduxit, quae huc apte quadrant.

P. 108. Διψαλίον θρυαλλίδον] Hinc *Lu-*
cerna dicitur πίνει τοῦλαιον, ut ipsa facetis-
 sime testatur in *Catapl. 452.* καίτοι πολλάκις
 ἔχων τοῦλαιον οὐκ ἔπινεν ἀποσβῆναι θέλων·

P. 109. Ἐπ' ἀρότρῳ παῖδων γησιῶν] Ex
 formula legum Atticarum, ut docuit *Petiti-*
us ad Leg. Ant. Jamblich. de Vit. Pyth.
Segm. 210. γησιῶσις appellat τὰς ἐπὶ τικιο-
 ποιῶσά σάφροσι τε καὶ κομίσῳ γνομήναι· Ibi
 eruditissimus *Kusterus Isidorum Pelusiotam*
 emendat, apud quem prave fuerit expres-
 sum ἐπ' ἀρότρῳ· *Aristaen. lib. I. Ep. 19.*
 καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παῖδων γησιῶν ἱρωμίνην ἀγάγα-
 το γαμητάν· eundem errorem vides, quem
 equidem effugisse perspicaciā *Doctiss.*
Josiae Merceri miror: adde *Gataker. de*
N. T. Stylo cap. 11. Ornate rem ipsam et
 splendide *Theognis* praepinxit: Ἐχθαίρω δὲ
 γυναιῖκα περιδρομον, ἄνδρα τε μάργων Ὅς τὸν
 ἀλλοτρίαν βούλει· ἄρουραν ἄρῶν, *Diogenes*
 etiam

etiam in adulterio comprehensus, rogant quid faceret, respondit, "Αδρῆπον Φυτιῶν, seu, ut alii, σπέρων" talia facile sexcenta reperias. Mox προσάπτισθαι sensum turpiculum speciose occultat: multa congestit Doctiss. Gataker. de N. T. Strylo cap. 14.

Κατακλείσας παρθένους.] Extraordinariam Graeci curam virginum habuerunt, ut eas a virosum consortio remotas in thalamis concluderent: eo Noster allusit n. 247. et 277. Hinc κατακλειστοί, de qua voce doctus notat Salmas. ad Tertulliani Pallium: Phil. in Flaccum γύναια κατάκλειστα μηδὲ τῆς αὐλίσου προερχόμενα, καὶ θαλαμνόμεναι πάριθιαι. Adde Hieronym. in Jes. c. VII.

P. 110. Εισρύναι.] Isocrat. de Permyt. Πότερ δὲ πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν εισρύνεσθαι, δι' ἡμῶν ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος συζωμένης.

Τί τοῦτο ὑποσκάζεις;] Distingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; quod et Benedictus in versione vidit.

P. 111. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους,] Albedinem in mulierum bigis et equorum maximi veteres faciebant, vel ipso teste Homero: Chrysothomus περὶ τελείας ἀγάπης, inter pretiosas principum delicias, in primis laudat ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσοῦ καλλοπιζόμενον. In illo beatissimo somnio Micyllus sibi videbatur ἐξελάσθαι ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους in Gallo p. 245. καὶ ἂν ἴδῃτε ποτὶ ἐξελάσοντα ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους κίχνηται καὶ προσκοιῶντο. Epist. Saturn. P. 824.

P. 112. ὑπαρίσταν.] Ut meretriculae χα-

ρίζεσθαι, sic deliciae dicebantur ὑπηρετῶν, cum se viris praebebant. *Pseudolog.* καὶ ὡς παραδούς σιαυτὸν τῷ ὀλίθρῳ ἐκείνῳ σρατιώτῃ συμπεριφθείρου πάντα ὑπηρετῶν. saepius *Aristophanes*. Utraque tamen non raro confusa: nam apud *Athenaeum* *Matho* de feminis τῶ ὑπηρετῶν usus est, uti de deliciis τῶ χαρίζεσθαι *Noster* p. 9. ἤδη μακράν, ἢ τινὰ σοι ἐκείνος ἰχαρίζετο.

Πυρρίους etc.] Servorum nomina e Comœdia derivata, unde postmodum, ut existimo, ad domesticos etiam servos deveniunt: haud raro invenias apud *Lucian.* ut de *Saltat.* pag. 925. ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγίλασεν μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ ἐνέμνηκεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ μαγείρων πρόσωπα. ad haec quae observavit *Graevius*, erudita sunt et lectu digna. De *Merc. Conduct.* p. 482. ἀλλ' ὅρα εἰ μιστριῶν τέρρα σοι προσίτακται τοῦ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προσεταιγμένῳ. *Pyrthias* occurrit in *Philop.* p. 486. et p. 492. janitoris nomen est *Tibius*: haec autem nomina solis mancipiis apta, liberis hominibus nunquam imponebantur: quamvis aetate deteriore haec liberorum hominum et mancipiorum per nomina distinctio obsolevisse videatur: eo nos ducit *Olympiodorus* in *Platonis Alcibiad.* πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνομασι διεκέρυντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γίνεται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ἀνομιάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνιχύθησαν. Si quis horum originem per noscere cupiat, ad *Salmasium* ablego *Exercit.*

cit.

cit. Plin. p. 34. et 559. obiter et quaedam tetigit *Reinefius* V. L. lib. III. ad finem cap. 6.

Εὐμορφότερον Νιρείῳ] Omnium, qui sub illum venere, Graecorum longe formosissimum fuisse Nireum, posteris Homerus persuasit: hinc faceta illa inter Nireum et Thersitem altercatio apud *Nostrum* p. 60. Eadem vero, quae hic, ferme reperias p. 9. *Horat.* Epod. 15. *Formaque vincas Nireas.* *Achill. Tatius* lib. VI. p. 387. ἐμοὶ δὲ οὐδὲν μᾶλλον τούτων, εἴτε ἰσὶ καὶ Κόδρου εὐγενέστερος, εἴτε Κρείστου πλουσιώτερος. Cecropis enim et Codri nobilitatem proverbialis celebrarunt: quapropter *Synesius* Ep. 3. ὑπὲρ εὐγενείας ἀμφισβητῶν τῷ Κίερω de homine splendido genere nato: ut in *Calvitei Encomio* τῇ Βιλλεροφάντη σωφροσύνης ἀμφισβητῶν de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius* in Βυσαντίῃ· τοὺς προγόνους, ἀνερρωτῶντες Διοτρίφει καὶ Διογενεῖ καθάπερ Ὀρεῳ· ρος λέγει, καὶ τῇ παροιμίᾳ πρίπουτας τῇ ἀπὸ Κόδρου. Alia quaedam non dissona conjunxit *Philo* περὶ Προναίας apud *Euseb.* Προπαρασχ. lib. VIII. c. ult. πλουσιώτερος Κρείστου, Λυγκίως ὀξυπότερος, ἀνδριώτερος τοῦ Κροτωνιάτου Μέλαιος, καλλίων Γαυμῆδους. Postem aliquanto plura e *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operae non est.

P. 113. οὐδ' ὁ Λυγκίως] *Aristophanis* hic est versiculus in *Pl.* 210. Βλέποντ' ἀποδείξα
σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκίως. *Apulej. Metam.* lib. 11. *Vides hominem perspicaciorem ipso Lyn-*
ceο

ceo vel Argo et oculo totum: et cui non notum illud Horatii: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Contemplare oculis.

P. 114. Προσωπῶν] *Lucian. Pro Imagin.* ὥστερ' ἂν εἴ τιτι ἀμείρφη προσωπεῖον εὐμορφος ἐπιθεῖν τις φέρων.

P. 115. Λαθὼν ὁ τύφος] *Paucis* hanc totam orationem complexus est *Plutus* apud *Aristoph.* vs. 107. Ad unguem cum *Auctore* Nostro concordant, quae *Longinus* scripsit περὶ Ὑψους c. 43. p. 236. Τὰ συμφορὰ τῇ πλούτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπισίοντα μὴ παραδέχισθαι etc.

P. 116. Ἰσχατιῶν] *Agellum* mari adfinem, quem colebat *Timon*, hoc appellat nomine in sequentibus etiam *Lucianus*. *Aeschines* adversus *Timarch.* Οἰκίαν μὲν γὰρ ἔπειθεν τῆς πόλεως, Ἰσχατιῶν δὲ Σφρητταῖ· ad ea quae notat *Scholiastes* antiquus et ineditus, cum erudito *Lectore* communicare constitui: Ἰσχατιῶν εἰσι τόποι Ἰσχατοὶ τῆς χώρας περατεύμενοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλατταν· τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων Ἰσχατιῶν ἐκαλοῦντο· ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπολαμβάνονται ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀπτικήν. παρ' αὐτὰς δὲ ὑψηλὰ τόποι εἰσὶ, οἱ Ἰσχατιῶν καλοῦνται· haec sunt praeter propter, quae hic illa de voce scribit; nam nonnulla, quae minus cum ingenio linguae Graecae concordabant, ex *Harpocrate* et *Suida* in melius mutavi. *Paucis Hesychius*: Ἐσχατιῶν, ἄκρα, τὸ Ἰσχατοὶ μέρος χωρίου, τὸ συνίαπτεσ τοῖς ὄρεσιν, ἐρημικόν.

***** 2

P. 117.

P. 117. Παραδοῦσα] Conferre ne refugias, quae *Aristophanes* habet in *Plut.* vf. 558.

Ῥάκος] Proverbii formam habet de re inutili et nullius pretii; quod si *Brodaco* non latuisset, melius esset hunc locum interpretatus: *Noster* in *Pseudol.* pag. 566. ἄχρι δὲ σε τὸ τοῦ λόγου τοῦτο ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξίωσι. et de *Merc. Cond.* p. 496. Inde sumserunt in metrica paroemiarum collectione: consimile judicavi illud *Aristophanis* apud *Pollucem* X, 33. Τί μοι, ὦ πατήρ, ἐξορίζεις ὥσπερ κλυτήριον. non nihil accedit ponderis explicationi meae ab hoc *Senecae* edicto: *Qui hujuscemodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari et Soterici lectos*: vilissimos nimirum et artis admiratione nulla dignos.

P. 121. διαῤῥαγῶσι] A Graecis sumserat *Virgilius*: *Invidia rumpantur ut illa Codro*: *Cicero* proutum aliter lib. III. ad *Quint.* Ep. 9. ut his malis reipublicae licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne ne movear quidem. *Aristides* de *Momo*, qui nihil in *Venere* culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διῤῥήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. ut alia ne memorem, ὅσα κόνις.

τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν] Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit εἰρῆσειν πτεροῖς. quae translatio familiaris apud Graecos in usum concessit Romanorum: *Plautus* in *Amphitr.* non ocius quivt, si me *Daedaleis* tulissem remigiis. *Apulej.* lib. V. *Metamorph.* Sed ubi remigio plumae raptum
ma-

maritum proceritas spatii fecerat. aliterum.

[*Εγὼ δὲ ὑμῶν ὑποχρισόμεαι*] Ut aliorum opinioniones refellere in proclivi est, sic, quid voluerit Auctor, constituere, difficile iudico: ingeniosa *Tanaquilli Fabri* conjectura Codicum aliqua ex parte auctoritate nititur, si vera est *Brodae* observatio: tamen deterit aliquid *Thomas*, qui vulgatam confirmat lectionem: quod arbitratur Vir Eruditissimus, sic exponenda esse haec verba: *Ego vero vobis suppositus ero, vel, substabo*, ignoscat, si dixerō, id mihi quidem videri disconveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petebat homo doctissimus, aliter est capiendus: nam ibi *Plutus* neutiquam cum *Thesauro* suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a *Mercurio* movetur, ut ad *lignonem Timonis* effodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum adducat; hunc enim ipsi inclamanti obtemperaturum: haec, uti decebat, ad amusum congruunt cum iis, quae explicuit *Lucianus* p. 116. ibi sollicitum *Mercurii* animum, quod *Thesaurum* secum non adduxissent, scite sedat *Plutus*, nihil in ea re periculi esse confirmans, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem: itaque *Magistri* potiore hactenus existimo interpretationem, ut ὑποχρήσω. *Suidas* etiam ὑποστήτω, ἀπὸ τοῦ, ὑποχρησάτω. *Hesychius*; ὑποστήτω, ὑποταγῆτω, εἰρήνη, παρα-

***. 3

χω-

χωρησάτω· jure nimirum poterat cedere Plutus, tali suorum munerum relicto spon-
sore: praeterquam quod nulla Pluti in se-
quentibus sit mentio, unde rite illum abissi-
se concludas: vel, si quis hoc forte ma-
lit, levi mutatione, *ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσομαι*· ego vero hunc thesaurum Tibi sub li-
gone constituam, aut, *ὑποστήσω σοι*, sponso-
rem pro me dabo: nam apud Hesychium
*ὑποστήσαι, ἔστιν τις ἐγκάθετον ἑστῆν ἐπὶ τῷ ἀνή-
σασθαι τι*. Si quid commodè dixi, gaude-
bo, me vindicem hujus fuisse nodi, sin
minus, una posunt litura emendari.

Ὡ χρυσὲ] Utrique versus in scriptis an-
tiquorum sunt pervulgati: nescio quid cau-
sae sit, cur in *Luciani Gallo* Euripideus
versiculus ita repraesentetur: Ὡ χρυσεὶ δι-
χῶμα κάλλιπον κτέρας· nam vera scriptio
est βροτοῖς, quam *Sextus Empiricus* adser-
vavit adversus *Mathemat.* p. 55. *Clemens*
Alexan. alique plures. Postea *Noster* fa-
cite addidit καὶ νόκτωρ καὶ μετ' ἡμέραι· nam
ita *Pindarus*: — ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενος πῦρ
Ἄτε διαπρίπτει νόκτωρ μεγάλτερος ἔχουα πλούτου,
P. 122. Ἀσθῆναι] Compone *Aristoph.*
Plut. vs. 843.

Ἐιδιαιτᾶσθαι] In Philosopho cognomine
Diogenes: ὅτι καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἴφασκε·
δυκνὺς τῇ τοῦ Διὸς ἑστῇ, καὶ πομπῶν αὐτῷ
κατισκωακίαι ἐνιδιαιτᾶσθαι· ἐνιδιαιτῆματι
Graeci plerumque vocant *amoenia*; ubi ju-
cunde vivitur, ad litus vel in campis viren-
tibus constructa. Liberius aliquanto vitam hu-

humanam τὸ περίγυιον ἰνδαιτύμα dixit *Theoph. Simoc.* Ep. 10.

Διδέχθω] Ἐγὼ, διδέχθω propositum immutabile designant; saepe *Aristaenetus*, quem in istis formulis emendavit Eruditiss. *Josias Mercerus* p. 243. et 272.

P. 123. Στίφαιον ἱππευγυῖον] Mortuis tanquam victoribus vitae studio egregie decorato corona solebat imponi: *Suidas* in Μελιτοῦτα. Meminit et *Aristoph.* in *Ecclesiaz.* Vide praeterea *Kirchmannum*. Leve autem, sed non levis momenti vitium implicuit sententiam: scribe: ἢ δὲ δέη ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ στίφαιον ἱππευγυῖον. si vero in hoc vitae tam felicitis statu moriendum sit, memet ipsum quoque coronare constituo: ridicule, quasi post mortem sibi solus nemine advocato Timon exequias ire cuperet. Modo ἱερεῖον τῷ ἄλλω illustri emendatione personavit Ingeniosissimus *Faber*.

Ἀγχοῦ] Similiter in *Pseudol.* p. 597. Τὸ δὲ ἐλγχεσθαι etc. βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστ σοί. et *Heliod.* lib. VII. πηγμοὶς τοῖνυ εἶχε τὴν γραῦν.

Ὁσφραϊνόμενοι] *Aristoph.* Pl. 783. Βέλλ' ἐς κόρακας, ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι. Οἱ φαινόμενοι περαχρῆμι ὅταν πράττη τις ἐν etc. cogitet quis Ὁσφραϊνόμενοι. sed frustra..

P. 124. Νεοδιδάκται] *Terpander* apud *Euclid.* *Introd. Harmon.* p. 19. νέους κελυθεύουσιν ὕμνους.

Εἰς Ἄρμιον πάγον] *Noster* in *Amerib.* pag. 1047. σχιζὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φέ-

ιον καὶ πυρκαϊας ἢ τῇ Διᾷ καὶ φαρμάκων ἀγνο-
νιζόμενος ὑπερφυῶς ἀπιφύνατο. Vide Poll.
VIII. 117. et notas: de προκλήσει obiter
Salmasius ad *Tatium* p. 683. et 742.

P. 126. μέγα ὄφιλος] *Decus tui generis
et praesidium* ex *Horatio* recte dicas: viri
enim illustres et bene de republica meriti,
concinne dicebantur a Graecis ὄφιλος τῆς πό-
λεως: praeter alios *Aristophanes* in *Ecclesiæ*.
πολλὰς πάντῃ Γυναικας, ὅτι περὶ τὴν ὄφιλος ἐν τῇ
πόλει: id est, exponente *Scholiasta*, τὸ γυνῆς,
cui consentit *Suidas*. expectabimus autem
omnem istius phraseos elegantiam penitus
illustratam ab Eruditissimo *Kustero*.

Κολυττιὺς] Adduxit *Suidas* in ea voce:
psephismatis exemplum apud *Diogen.* in *Ze-
none* comparare non fuerit inutile, plura
sunt apud *Demosthenem*.

Ἐν τῷ καταλόγῳ] *Commentarii* vice *Pol-
luc.* legas VIII. 115. ibique *Eruditorum*
observata.

P. 128. Ἀὐτοβορίας] *Comice: verus Bo-
reas: sic in Philop.* p. 480. αὐτοανθράκω
ὁμοιοι. Ἀὐτοκασίγητος est apud *Hesychium*, et
Ἀὐτόμαρτος, quod male sollicitat *Salmasius*.

Ζωροτίρη] *Phrynichus* improbat pag. 24.
tanquam poëtis proprium, pro quo melio-
res usurpare amant εὐζωρον et εὐζωρότερον: al-
terum tamen frequentatur a probatis scri-
ptoribus.

Παραγκανιζόμενος] Hoc itidem verbum
præfero vulgatae lectioni in *Revivisc.* p.
411. saepius est in *Heliodoro* cum propria
tum

cum translata significatiōe: lib. VII. pag. 312. ὥσπερ τινὰ τῶν ἀγυριουσῶν καὶ ἀληθῶς ἀ-
λῆτιν διαθῆϊτο καὶ παρηγωνίζετο· pag. 319.
ὡς ἐταιρίδιοι τὸ ἐβλάττειν ἐνέον καὶ μάτην θρυπε-
τόμειον παραγκωνισάμενοι. 359. τὸ μὲχρις ὀνό-
ματος ἀξίωμα ἡμῶν παραγκωνισάμενος. lib.
VIII. p. 370. πᾶσαι δὲ γυναικεῖαι αἰδῶ πα-
ραγκωνισαμένη· lib. X. p. 515. πᾶσαι τὴν ἐν
φύσει τῇ καὶ ἡλικίᾳ αἰδῶ παραγκωνισαμένη·

P. 129. Ἐν ταῖς λοιπάσι.] *Refutat Thomam*
hoc inter alia loco Doctiss. *Jensius* L. L.
p. 11. est etiam proverbium et titulus Sa-
tyrae Varronis Menippeae: ὕμν ἢ λοιπὰς τὸ
πῶμα· Ceterum ablego Lectorem ad *Græ-
terum* in *Phænom.* *Ciceronis*, ubi haec et
illa *Luciani* superiora ἐκπετάσας γούν τὸν πᾶ-
γμα etc. e *Persio* illustrat.

Τότε δὲ μάλιστα.] Rejice majoris distin-
ctionis notam post κύλικι, ut intelligas περὶ
σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος λόγοι πολλοὶ εἰσι·
hoc si displiceat, omnino censendum est,
vocem esse omisam διαλίγεται aut simile
quid post κοσμιότητος· alias enim haec non
commode coherent: notandum vero ὅτι
τραυλίζαν γαλοῖας, id enim antepono rece-
ptae lectioni γαλοῖας; *Metrodorus*, teste *Dio-
gene*, hoc linguae vitio impeditum fuisse
Epicturum memoriae mandavit, qui fortuna-
natam veri philosophi vitam luxuriae et vo-
luptatis finibus inclusisse existimabatur.

P. 130. Μάζα.] Profusum cum his congruit
Persarum victus, quorum inemtas dapes
polite describit *Xenoph.* *Cyrop.* lib. I. fale-

pauperculi victitabant opsonio; unde scitum illud in *Apollonii Tyanensis Listeris*: ἐμοὶ δὲ οὔ τι τῇ ἀλίᾳ τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ. mihi vero sit in pauperie juste vivere atque honeste. Ἐντιάφροντος nomen erat fonti Athenis, unde villioris homines fortis aquam ad potum hauriebant: de Diogene fortunae injurias viriliter eludente *Laërtius*: meminerunt *Thucydides*, *Pollux*, *Hesychius*, alii.

Κυματωγῆ] Codicibus antiquis et hos probantibus eruditis morem gessi: *Hesych.* Κυματωγῆ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπαγωγέ. *Hesiodos. Calliop.* κυματῆσι ἐπὶ τῇ κυματωγῇ παύμενοι. et *Agath.* lib. III. quem *Suidas* citat: sumitur etiam pro ipsa fluctuum ad littus allisione: *Noster* in *Navig.* pag. 670. καὶ φοβερωτάτην ποιῶ τῇ κυματωγῇ καὶ τὸν ἔχον μέγαν. atque ita intellige in altero, quem apposuit *Suidas*, loco: non penitus tamen damnandam esse lectionem vulgatam docet *Longus Pastor* III. pag. 95. καὶ ἐπὶ τῇ ψάμμῳ πλησίον τῇ κυματωγῇ γῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. quamquam et sibi nescio quo jure *Mollis* venerit in mentem τῇ κυματωγῇ. Ἀλλ' ὅσον crebro apud *Pausan.* sed infinito modo junctum: ut lib. I. cap. 23. Ἐστὶ δὲ λίθος οὗ μέγας, ἀλλ' ὅσον καθίζεσθαι μικρὸν ἄνδρα.

Ω δὲ] Spuriam hanc formulam et alie. nam ab Atticae locutionis norma statuit ipse *Lucianus* in *Soloec.* Grammaticorum decretis scilicet obsequimus: utitur tamen et hic

hic et alibi *Noster*, ut docuit erudite summus *Graevius*: *Polyb. Hist.* lib. I. οὐδὲ μὲν ἐξίβαλον τῶν πολιτῶν, οὐδὲ δὲ ἀπέσφαξαν· sed purius idem paulo post: τοὺς μὲν ἐκβαλοῦντες, τοὺς δὲ ἀποσφάζαι τῶν πολιτῶν· *Soranus in Hippocr.* Vita: ἀφ' οὗ εἰκεσὶς, ἀφ' οὗ δὲ ἰναικακιδίκαιος· *Menandrum* si majorem habemus in pretio, quam *Phrynichus*, valebit haec formula: ejus hoc est: Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δὲ ἀφαιρῆται τύχη· Vide *Thomam*.

Τὴν πύραν] Vide *Nostrum* de *Mort. Peregr.* p. 775. *Diogenis* erat: μηδὲν ὑπὲρ τὴν πύραν φροσῶν.

P. 131. Κοιδύλων] Elegans est *Tellii* nota ad *Longin.* p. 232. κοιδύλων ἐντρίβειν μάλα σιγίον· *Aelian.* V. H. XIII. 38. hoc summi dedecoris loco deputabatur. *Demosth. adv. Midiam.* et *Laërt.* in *Diog.*

Ὡ δημοκρατία] *Aristoph.* Pl. vf. 950. Ὅτι καταλύει περιφανῶς εἰς αὐτὸν μόνος τὴν δημοκρατίαν· crimen hoc invidiosissimum iis obiciebant. qui insigni aliquo facinore populi libertatem sollicitare videbantur: saepius in *Aristophane* et Oratione *Demosthenis* adverius *Midiam*, ad quam videas *Ulpianum*.

Ἐπιχαλαζῶ] Per simile est in Gallo: Κατεχαλαζουσας αὐτῶν ἀφθόγους τοὺς λίθους·

A D D E N D A.

P. 3 l. 30. *Iis, qui Menippi cum laude mentionem fecerunt, nunc adijunge Eupar. de Vita Sophist. Proem.* Καριάδης δὲ ἦν κατὰ τοὺς τοὺς χρόνους, καὶ τῶν κατὰ κυνισμὸν οὐκ ἀφανῆς, εἰ τινα καὶ κυνισμοῦ χρὴ λόγον ποιῆσαι, παρ' οἷς ἦν Μουσώιος καὶ Διφμήτριος καὶ Μίνικκος, καὶ ἕτεροι γέ τινας πλείους. *Luciani autem dialogis adfine quid reperio in Eris Armenii Apologo jucundissime ficto apud Platon. de Rep. lib. X.* Inter alia defunctorum animas ad campos Elyfios et laetissima florentibus herbis praestantes venientes narrat οἷον ἐν πανηγύρει καταπραῖναι καὶ ἀσπαζισθαι τε ἀλλήλους, ὅσους γινώριζαι, καὶ ποιθᾶσθαι τὰς τε ἐκ τῆς γῆς ἡκούσας παρὰ τῶν ἑτέρων τὰ ἐκτὶ, καὶ τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ παρ' ἐκείναις. διηγῆσθαι δὲ ἀλλήλους, τὰς μὲν ὀδυρομένας τε καὶ κλαίουσας, ἀναμιμνησκομένας ὅσα τε καὶ οἷα πάθουσιν καὶ ἴδουσιν ἐν τῇ ὑπὲρ γῆς πορείᾳ· εἶναι δὲ πορείαν χιωνιστῇ· τὰ δ' αὖ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγῆσθαι καὶ εἰς ἀμνηστόν τὸ κάλλος· non itaque nonnulla caret specie, colloquia scribere mortuorum.

P. 7. l. 23. *Noster in Timone:* ἰμὶ δὲ οἱ ἐπιλείσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ.

L. 30. *Lucian. in Gallo.* prope finem ἴτε γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον· eleganter vero *Sextus Empiricus* sapientem a Stoicis confectum, quem si omnia perlustres vanam tamen quaerendi operam perdideris, ap-

appe'lat τὸν παρ' αὐτοῖς ἀνιεροπολούμενον σοφόν.
P. H. lib. I. *Theophyl. Simoc. Ep. 9.* τὴν
σὴν ἀνιεροπόλουν ἐπάνοδον.

P. 18. l. 21. ad *Dionysii* locum facit *Eunapius* in *Jamblichio*: οὐ γὰρ κατέχει τὸν ἀ-
κροτὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ'
ἀποσπρίφει καὶ ἀποκινᾷ τὴν ἀκοὴν ἵσικεν.

P. 24. l. 25. *Homeri* locum respexit et
Eunapius in *Libanio*: δίσποινα νόπλουτος
καὶ τὸ γῆρας ἀπιξιμίων. *Theophanes* etiam
non invenisse Hom. 14. de *Thamare*: αἱ δ'
ἀκολασίας ὑπερβολὴν ἀποξύνουσαι τοῦ προσώπου
πᾶσαι αἰδῶ.

P. 27. l. 9. legendus etiam *Thomas*,
qui ab Atticis hominem senem et gravedine
laborantem λιμφὸν dici notat: inde *Menan-*
der γέροντα λιμφὸν vocat, ut *Ammonius*
habet: *Lucillum* appellat *emunctae naris*
Horatius Sat. IV. l. I. ad quae proba est
Acronis nota: significat sapientem, quia e
contrario mungosum stultum appellamus:
vox meis auribus inexpectata mungosus;
neque tamen obelo configendam puto, et si
cogitarem de mucoso, quod in *Philoxeni*
Glossis legas: *Mucosus*; μύζων. paulo ali-
ter commentator ineditus: *tersae vel mun-*
dae, emunctae naris est, qui deridet alios
fortiter: *Horatium* cum in hac loquendi
ratione tum in aliis saepius imitatum esse
Hieronymum scio. Vid. *Erasm. Chil. II.*
Cent. VIII. Ad. 59. Idem non praeteriit
alterum illud ἀγνώμην ἀπομύττειν, cui con-
gruit, quod *Horatio* quidam acerbo convi-

cio

cio exprobravit, *Quotiens vidi patrem tuum brachio se emungentem?* ut in suavissimi poëtae vita narratur.

L. ult. versiculum *Aristophanis* vulgo placuisse, ex imitandi studio patet: *Gregorius Palama*, mentem inducens corpus in jus vocantem, αὐτὸ δ' ἰγὼ, inquit, κρονικαῖς λήμαις ἐπισκοτοῦμαι. et *Theophylactus* in *Epistolis*: hinc etiam Epicurus ridicula corruptione Democritum appellare consueverat *Δημώκριτον*, teste *Hesychio Illustri*.

P. 28. l. 3. et *Plutarcho* in *Pericle*. p. 256. ubi *Interpretis* errorem ex dictis non difficulter emendabis.

P. 33. l. 28. Tentare juvat, si quid in *Hesychio* a me possit emendari: Ὑποσμόςγει (ὕποσμόςχει) θλίβει, ἀναῖ, καταπονᾷ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων. de vulnere dici proprie ὕποσμόςχειν, unde haec derivari possit metaphora, equidem ignoro: conjectabam: περὶ τραυμάτων. ut translate nescio quis Auctor de vulneribus usurparit ὕποσμόςχειν. nisi praeferas: τῶν καυμάτων. sequitur in eo Ὑποσμόςχουσα, ἴδον ἐραδίζουσα. quovis iudice contendam ita scripsisse *Suidam*, pro ἐραδίζουσα, quod vulgatas editiones occupavit: Idem: Διασμόςχειν, διαζών, διακαίν. *Hesychio* sponfore reficiendum, διαζών. nam et ζών actionem designat: Idem: Ζών, φλέγει.

P. 38. l. 6. Veteres aemulatur *Nicephor. Gregor. Hist. Byzant.* lib. II. c. 7. αὐτὸς μὲν

τοι δὲ, ἀλλὰ καὶ νοσοκομίᾳ καὶ πτωχοτροφίᾳ τοῖς τότε καιρῷ ἐπιδαψιλεύσαντο.

P. 43. l. 9. Haud poenitebit inspexisse *Salmaf. Plinian. Exerc.* p. 68.

P. 47. l. 26. Praeteriit me Doctissimum *Jensium* eadem notasse.

P. 52. l. 10. Huc refer *Hesychii*: Βιβρευόμενοι, παρὰ Ἰππώνακτι, ὀργιζόμενοι· 20, βιβρευόμενοι; sed nihil mutandum videtur propter ὀργιζόμενοι.

P. 54. l. 26. Zenonis est, Νῦν εὐπλόημα, ὅτι ναυάγεια· teste *Diogene et Suida* in Voce.

P. 56. l. 27. Pulchre *Eunapius* et significatione metaphorica in *Prisco* πρὸς τὸ δύναιται τῆς ἀληθείας ἀντιβαίνει· in *Chrysanthio*: τοῖς φανθεῖσι σημείοις παρὰ τῶν θεῶν ἀντιβαίνει.

P. 59. l. 20. Et inprimis *Maximus Tyrius* Διαλ. κς. qui omnem vaticinandi modum luculenter proponit.

P. 63. l. 23. *Theon Smyrnaeus Mathem.* p. 8. ταῖς χορδαῖς πρᾶγματα παρίχουσι ἐπὶ τῶν κολλάβων σρεβλοῦντες.

P. 65. l. 23. Et *Eunapio* in *Prohem.* τὰ πλεῖστα τῶν βιβιωμένων αὐτοῖς.

P. 66. l. 10. Eleganter *Heraclides Vite. Homer.* p. 408. ὁ διισιδαίμων βίος pro superstitionis hominibus posuit, et p. 495. αἱ ἐπιμύματα τὸν ἀνθρώπινον βίον κακίαι.